

Až na kraj světa

2.

Lucia Homolová

Kapitola č.1: Hviezdy svedkami

Slnko sa skláňalo za obzor, keď sa jedna na prvý pohľad šťastná rodinka veselo zabávala na záhrade. Všetci pôsobili tak uvoľnene a spokojne, až tomu oni sami odmietali veriť.

„Brian, je čas ísť do postele.“ ozvalo sa z úst staršej ženy a najmladší člen tejto prapodivnej rodinky sa zamračil.

„Mne sa ešte nechce. Dovoľ mi zostať ešte chvíľu s ockom a Harrym, keď sú konečne tu.“ žobronil a všetci naokolo, okrem jeho mamy sa rozosmiali.

„Mamička má pravdu, synak. Len choď pekne spať. Zase sa uvidíme.“ podporil Severus svoju budúcu ženu, matku svojho syna.

„Budete tu zase zajtra?“ spýtal sa chlapec a prosebne prebiehal zrakom z otca na brata, ktorých videl prvý krát v živote, avšak počul o nich tak veľa, že sa nevedel dočkať tejto chvíle, hoci mu tvrdili, že jeho ocko zomrel.

„Musíme s Harrym ešte niečo zariadiť, ale potom sa vrátíme a zostaneme s vami už stále.“ uistil ho otec, nevšímajúc si tri páry zvedavých očí, ktoré naňho spýtavo hľadeli. Calwen, jej dcéra Connie a Harry nevedeli, čo konkrétne má na mysli, ale pred Brianom to nechceli rozoberať. Inak by ho do tej postele zrejme nikdy nedostali.

„Connie, poď mi s ním pomôcť.“ vyzvala Calwen dcéru a Severus jej vďačne pokynul. Potreboval byť chvíľu osamote s Harrym, so synom, ktorého nevidel viac než šesť rokov.

„Prejdeme sa?“ navrhol starší čiernovlasý kúzelník a Harry ho bez námietok nasledoval. Schádzali úzkou cestičkou smerom k ich domu a obaja naň pozerali, vrátiac sa vo svojich spomienkach do čias, keď tu bývali spoločne a boli šťastní. Až doteraz neprehovorili jediné slovo, ale ticho napokon prerušil Severus.

„Dávno tu nik nebol. Zdá sa, že budeme musieť podniknúť nejaké opravy.“ skonštatoval a vo svetle zapadajúceho slnka si obzeral chátrajúci dom.

„Bol som tu len raz, odkedy si...“ odmlčal sa a pozrel otcovi do očí.
„Prečo si nás celé tie roky nechával myslieť si, že sme ťa stratili?“ šepol a z hlasu mu zaznievalo sklamanie.

„Bolo to tak lepšie.“ zamumlal.

„Lepšie pre koho? Pre nás či pre teba?“ nedal sa odbiť Harry. Včera večer, keď ho videl prvý krát, dokázal odplaviť prvú vlnu hnevu a zúfalstva, ale teraz sa to v ňom opäť búrilo. Potreboval vedieť viac. Potreboval pochopiť úmysly svojho otca.

„Kým si Voldemort myslel, že som mŕtvy, mohol som ti byť nablízku bez toho, aby o mne ktokoľvek vedel. Nebolo to ľahké, keď uvážime, do čoho všetkého sa ti počas tých rokov podarilo namočiť a keby sa mi niečo stalo, nechcel som, aby si zažíval to, s čím si sa už raz zmieril.“ snažil sa vysvetliť Severus, no vedel, že to Harry nikdy nebude môcť pochopiť. Možno raz, keď bude sám otcom, ale teraz nie.

„Nikdy som sa s tým nezmieril, len som sa s tým naučil žiť.“ zamrmľal Harry potichu. Sedeli takto mlčky až kým na oblohe nezažiarili prvé hviezdy.

„Často som takto sedával pod hviezdami obsypanou oblohou a myslel na vás. Celý čas som nemyslel na nič iné, len na to, aké by to bolo, keby som bol s vami. Ver mi, Harry, keby som mohol, neváhal by som ani minútu a vrátil sa. Potreboval som sprvu nejaký čas, aby som sa zotavil a keď som konečne mohol ísť za tebou, bol si v bezpečí a Black s Brumbálom sa o teba starali. Mal si všetko, čo si potreboval.“

„Nemal som teba. Potreboval som ťa a nikto ťa nemohol nahradiť, nech sa akokoľvek snažili.“ kričal Harry naštvane.

„Harry, upokoj sa a vypočuj ma.“ žiadal Severus, ale neznelo to ani nahnevane, lež skôr unavene. „Viem, že to nedokážeš úplne pochopiť, ale robil som len to, čo som považoval za nutné, aby som ťa udržal nažive. Na mne nezáležalo, ja som bol pre vás všetkých mŕtvy muž, ale ty, Harry, ty si musel prežiť.“

„Kvôli tej hlúpej veštbe, že jedine ja môžem poraziť Voldemorta, to je mi vážne skvelý dôvod.“ ohradil sa a prekrížil ruky na prsiach, ale otcov pevný stisk na ramene ho prinútil pozrieť mu do očí.

„Nie kvôli veštbe, synak. Si ešte len dieťa a mojou úlohou bolo ťa chrániť. Sľúbil som ti, že nikomu nedovolím, aby ti ublížil a ten sľub som chcel dodržať. Harry, máš pred sebou celý život a ja chcem, aby si bol šťastný.“ povedal mierne.

„Ja viem!“ kričal Harry, popudený otcovým pokojným tónom, aj keď zdravý rozum mu vravel, že nemá dôvod byť nahnevaný. „Viem, že si sa o mňa celý ten čas staral a z diaľky mi pomáhal, ale oveľa radšej by som bol, keby tí, ktorých mám rád prestali tvrdiť, že na nich na rozdiel od mňa nezáleží. To je tá najväčšia hlúposť, čo som kedy počul. Samozrejme, že na vás záleží. Mne na vás záleží a nemohol by som byť šťastný, keby sa niekomu z vás niečo stalo. Chcete, aby som ja

pochopil vás, ale prečo nik nepochopí mňa?“ volal zúfalo a vzápätí na to sa ocitol v pevnom objatí.

„Utiš sa. Ja ťa chápem. Viem, čo si o tom všetkom myslíš.“ chlácholil ho Severus, ale márne. Harry sa mu vymanil a znovu mu pozrel do očí. Neboli to viac oči dieťaťa, lež oči mladého muža, ktorý vo svojom živote zakúsil viac, než mnohí oveľa starší kúzelníci.

„Ničomu nerozumieš, Severus. Už nie som to dieťa, ktorým som bol pred šiestimi rokmi. Ved' ma vlastne nepoznáš, tak ako môžeš vraviť, že mi rozumieš?“ vyhrkol, no vzápätí svoje slová trpkou ľutoval. Naozaj bol na otca nahnevaný, ale nechcel ho raniť. Vedel, že ich vzájomné odlúčenie muselo byť pre Severusa ešte horšie než preňho samotného. Mal svojich priateľov, mal Siriusa a vždy sa mal kam vrátiť, Calwen mala Connie a potom aj Briana, len on... on nemal nikoho, komu by mohol povedať, že žije, nemal sa s kým porozprávať a napriek tomu sa ich snažil chrániť. A čo robí on? Obviňuje ho, ako malé rozmazané decko, ktoré nemyslí na nikoho než na seba.

„Prepáč, to som nechcel.“ šepol smutne a snažil sa vyhľadať očný kontakt. Lenže Severus už nebol vedľa neho. Stál pri schodoch na terasu, otočený chrbtom k nemu, s rukami skríženými na prsiach. Harry síce nevidel výraz jeho tváre, ale poľahky si predstavil úzke pery zomknuté do tenkej linky a čierne oči naplnené smútkom a bolesťou, presne ako včera večer, keď Harry prvý krát začal s výčitkami. „Ocko?“ oslovil ho opatrne.

„Zmeškal som toho v tvojom živote viac, než by som chcel.“ ozval sa tichým hlasom, stále ešte stojac chrbtom k svojmu synovi. „Ale napriek tomu si dovoľm tvrdiť, že ťa poznám. Alebo prinajmenšom poznám skromného chlapca a oddaného priateľa, ktorý sa vždy bezhlavo púšťa do nebezpečných situácií, nie v snahe vzbudiť pozornosť, ale pretože chce pomôcť a je ochotný riskovať pre svojich priateľov a blízkych všetko. Vidím chlapca, ktorý dokáže bezvýhradne milovať a odpúšťať, ktorý je kedykoľvek ochotný pomôcť. Je výborný študent, napriek tomu, že okrem školských povinností jeho myseľ zamestnávalo mnoho iných problémov, ktorými by sa nemali zamestnávať dospelí, tobôž deti v jeho veku. A okrem toho je neskutočne dobrý hráč famfrpálu, ktorý svojmu družstvu pomohol päťkrát k víťazstvu famfrpálového pohára.“ na chvíľu sa odmlčal a konečne pristúpil k svojmu synovi, ktorému po líkach stekali veľké horúce slzy. „Síce neviem, čo sa tomu chlapcovi preháňa v hlave ani čo si kedy myslí, ale viem, čo vidím a už len ten pohľad samotný ma naplňa obrovskou pýchou, že môžem byť jeho otcom.“

„Ach pre Merlina, ja som taký idiot! Prepáč mi to, ocko. Viem, že to pre teba bolo hrozné a nechcel som ti to vyčítať. To len...“ mrmlal

zahanbený vlastným hlúpym správaním. Nezaslúži si, aby bol naňho hrdý, Severus si zaslúži lepšieho syna. Azda Brian bude lepší.

„Len je ťažké vedieť, že som tam celý ten čas bol a nedal som ti o sebe jedinú správu, aby som ťa ušetril trápenia. Rozumiem ti, Harry a ver mi, je mi ľúto, že som ťa tak nechal trápiť sa. Ale ak môžeš, odpusť mi a viac sa k tomu nemusíme vracaať. Hlavné je, že sme opäť spolu a budeme opäť rodina. Ja, ty, Calwen, Connie a Brian.“

„Už som ani nedúfal, že sa nám to podarí.“ povzdychol si Harry s úľavou.

„Ani ja. Keď som ťa videl, ako kráčaš v ústrety smrti a potom si padol...“ tvár staršieho muža sa skrivila v bolestnej grimase, keď si pripomenul okamih smrti svojho syna.

„Musel som to urobiť. Navyše, dúfal som, že po smrti sa konečne zase stretieme.“ špitol Harry a oprel sa o svojho otca, ktorý si medzičasom sadol vedľa neho na schody.

„Hlavne už to nikdy nerob. Nezniesol by som, keby sa tebe alebo ostatným niečo stalo.“ žiadal Severus a Harry sa uškrnul.

„A ty mi siľúb, že už nikdy nebudeš predstierať svoju smrť, inak si pre teba dôjdem hoc aj do samotného pekla.“ uchechtol sa a atmosféra medzi nimi sa trochu uvoľnila.

„Požiadal som Calwen o ruku. Teraz, keď je po všetkom, rád by som sa aspoň pokúsil žiť normálne. Dúfam, že ti to nevaďí.“ povedal a vrhol spýtavý pohľad na Harryho. „Čo na mňa tak pozeráš? Stále si môj syn a mňa zaujíma tvoj názor.“ vysvetlil začudovanému chlapcovi.

„Aha, ale keď si jej dával prsteň, to si sa ma nepýtal.“ uškrnul sa lišiacky a naoko sa zamyslel. „Vieš, mám Calwen rád a Brian je môj brat. S Connie sme spolu prakticky vyrastali, takže možno by som to mohol zvážiť.“ zatiahol a vychutnával si šokovaný výraz na tvári svojho otca.

„Ako to myslíš, žeby si to mohol zvážiť?“

„Vari si zabudol, aký som sebec a že sa o teba nechcem s nikým deliť?“ odpovedal mu Harry so širokým úsmevom na perách a Severusovi viditeľne odľahlo, napriek tomu ho sprážil jedným zo svojich najstrašnejších pohľadov.

„Na chvíľu som ti vážne uveril.“

„Calwen tomu verila od chvíle, keď si jej to povedal. Keď mi potom povedala, že čaká Briana, uistovala ma, že ma nebudeš mať o nič

menej radšej než doteraz. Myslela si, že budem žiarliť.“ povzdychol si.

„Za tú nemiestnu poznámku som sa ti už raz ospravedlňoval, ale ak myslíš, že to potrebuješ počuť ešte raz...” zatiahol Severus nevrlo.

„Nie, nepotrebujem to počuť. Chcem, aby sme boli konečne rodina a ver mi, že keby si sa k tej svadbe sám neodhodlal, našiel by som spôsob, ako ťa prinútiť.“

„Zdá sa, že ti akosi narástol hrebienok, mladý muž. Tuším som spomínal čosi o skromnosti... hm, kde som to len vzal?“ zamyslel sa, ale Harry ho dobrosrdečne štychol pod rebrá a obaja sa začali smiať.

„A kedy jej chceš povedať pravdu?“

„Myslíš o tom, kto v skutočnosti sme? Myslím, že čím skôr, tým lepšie. Už tak z toho asi budem mať malý problém, že som mlčal tak dlho.“ pokrčil Severus ramenami.

„Hm, mlčanie... to ti vážne ide. Ale teraz vážne, čo všetko jej chceš povedať?“ spýtal sa Harry a hlas sa mu mierne triasol. Severus postrehol zmenu v jeho správaní a skúmavo sa naňho zahľadel.

„Čo presne máš na mysli?“

„No veď vieš...Voldemort, Smrtijedi a...” zarazil sa. Ako to povedať? Hoci si to nepripúšťal, stále ešte bol nesvoj z toho, čo urobil.

„A?“ Severusove obočie vyletelo dohora, keď čakal na odpoveď.

„Chceš jej povedať aj o tom, že som vrah?“ spýtal sa tak potichu, že ho sotva počul. Len čo mu však došiel význam Harryho slov, zalapal po dychu a prudko ho k sebe otočil.

„Čo to trepeš za hlúposti? Ty nie si vrah! Ako si na niečo také vôbec prišiel?“

„Veď je to pravda. Bez ohľadu na to, aký veľký bastard to bol, zabil som ho. Ja som zabil.“ ohradil sa Harry a úpenlivo sa bránil tomu, aby ho otec zovrel v náručí. Napokon mu len položil ruku na rameno, chytil ho za bradu a otočil mu tvár tak, aby mu mohol pozrieť do očí.

„Harry, prosím, prestaň sa obviňovať. Urobil si, čo si musel. Nikto by si ani len nedovolil označiť ťa za vraha. Zachránil si mnoho životov, dokonca celý kúzelnícky svet. Si pre nich hrdina. Nesmieš o sebe takto zmýšľať.“ dohovára mu a jeho hlas znel ustarane. Ako len môže o sebe to dieťa takto zmýšľať? Severus vedel, že je Harry citlivý a najradšej by ochránil celý svet, čo sa mu nakoniec i podarilo, ale aby si ešte vyčítal cestu, ktorou to musel dosiahnuť, to už je veľa.

Harry zaryto mlčal a snažil sa uhnúť pohľadom, ale Severus bol neoblomný.

„Prosím ťa, Harry, sľúb mi, že sa týmto nebudeš trápiť. Neurobil si nič zlé. Nič, za čo by si mal byť potrestaný, alebo by si sa mal trestať ty sám svojimi výčitkami.“ pokračoval.

„Severus má pravdu, Harry. Preukázal si svetu tú najväčšiu láskavosť, akú si len mohol.“ ozval sa hlas tesne vedľa nich.

„Calwen?“ spýtali sa dvojhlasne a hŕlkami si posvietili, aby videli na ženu, ktorá sa tu znenazdajky objavila.

„Všimla som si, že tu ešte stále ste a chcela som sa rozlúčiť, než mi zase zmiznete. Len dúfam, že tentoraz nebudem musieť čakať ďalších šesť rokov.“ usmiala sa, no prekvapené výrazy na oboch tvárach nezmizli. „Mimochodom, ako dlho ste mi to ešte chceli tajiť?“

„Tajiť čo?“ spýtal sa opatrne Harry a kútikom oka pozrel na Severusa.

„Vy dvaja ste mi ale riadni tupci. Hádam si len nemyslíte, že to o vás neviem. Oh a Harry, aké je vlastne tvoje pravé meno? Evans, Potter, alebo Snape?“

Prekvapeniam v ten večer teda rozhodne nebol koniec a dvaja čiernovlasí kúzelníci na seba s údivom hľadeli. Ani jeden sa nezmohol na slovo a len bezradne hľadeli striedavo na Calwen a jeden na druhého.

Kapitola č.2: Zdroj informácií

Dvaja čiernovlasí kúzelníci, otec a syn, ešte stále zmatene hľadeli na ženu, ktorá si plnými dúškami vychutnávala ich rozpaky.

"Čo všetko vieš?" spýtal sa Severus opatrne a nasadil neutrálny výraz tváre.

"Povedzme, že viem dosť na to, aby som čo - to pochopila. Ste kúzelníci a keďže vo vašom svete platí zákon o utajení pred nami, normálnymi ľuďmi, chápem, že ste mi o tom nemohli povedať, aj keď to ťa, moj drahý Severus neospravedľňuje v tom, že si mi klamal." odpovedala pokojne a obom im doslova vyrazila dych.

"Ako dlho to už vieš?" spýtal sa Harry.

"Vlastne, tušila som to od začiatku, ale úplne istá som si bola, až keď ste odišli a Harry začal navštevovať Bradavice. Chcela som sa o tom s tebou pohovárať v ten večer pred Vianocami, ale nakoniec som to nechala tak. Myslela som si, že máme pred sebou ešte dosť času." posledné slová vravela so smútkom v hlase a keď Harry videl, ako Severus vstal a objal ju, cítil sa trochu hlúpo ako svedok tejto intímnej chvíle. Navzájom si niečo šepkali, ale nemohol im rozumieť. Keď už to trvalo dosť dlho, opatrne si odkašlal, aby ich upozornil na svoju prítomnosť a ani sa nenazdal, odskočili od seba, akoby sa spálili. Nikdy predtým Harry nevidel rumenec na tvári svojho otca, ale dnes... bola to príjemná zmena, aj keď len sotva badateľná v slabom svetle mesiaca.

"Počula som o chlapcovi, o Harrym Potterovi, ktorý mal byť záchrancom kúzelnického sveta a zo všetkých rozprávání, čo som počula som mala pocit, akoby som ho poznala odjakživa. Potom som zistila, že ide o teba, chlapče a keď si mi v lete povedal o Severusovej smrti a o tom, že je tvojim otcom, bola som z toho zmatená, ale časom mi to začalo dávať zmysel. Najmä tvoje slová o tom, že Severus zomrel kvôli tebe." šepla a tentoraz Severus stisol rameno Harrymu.

"Nie si zodpovedný za ničiu smrť, to si musíš zapamätať. Vojna so sebou vždy prináša isté obete a v tejto ich žiaľ bolo niekoľko aj na našej strane, ale len vďaka tebe to konečne skončilo." dohovárал mu Severus a Harry by sa najradšej v tej chvíli prepadol pod zem.

"Mňa by skor zaujímalo, odkiaľ to Calwen všetko vie." zmenil tému chlapec. Severus sa chytil návnady a spýtavo pozrel na Calwen.

"Ehm... no... síce som z toho kedysi nebola príliš nadšená, ale moja sestra je čarodejníca. Vlastne odišla z domu keď mala sedemnášť

a nejaký čas sme sa vôbec nevidali. Pred pár rokmi sme sa znovu stretli a odvtedy ma trochu zasvätila do tajov vášho sveta.“

„Výborne, takže sme si ušetrili nejaké to nepríjemné vysvetľovanie.“ uzavrel Severus a uľahčene si vydýchol.

„Nepříjemné?“ spýtal sa s miernou výčitkou v hlase.

„Bál som sa, ako to prijmeš. Vieš, mudlom, teda... ľuďom ako si ty sa tieto veci občas ťažko vysvetľujú.“ poponáhľal sa Severus s odpoveďou a Harry s Calwen si vymenili pobavené úsmevy.

„Zdá sa, žeby sme sa mali vrátiť do Bradavíc, Harry. Bež popredu k lesu, o chvíľu ťa dobehnem a premiestnime sa.“ prikázal Severus a jeho syn neváhal ani na chvíľu. Nechcel im robiť piate koleso u vozu, keď sa budú vášnivo lúčiť. Poznal tie chvíľky a vedel, že vtedy je dvom lepšie osamote. Už sa tešil, kedy opäť zovrie v náručí Ginny. Snáď zostala v škole a zajtra ráno jej bude môcť zaželať dobré ráno.

Harry sa natoľko zahĺbil do svojich myšlienok, že si nevšimol otca, ktorý sa za ním zakrádal.

„Pripravený?“ oslovil ho a Harry od úľaku až poskočil.

„Čože? Aha, no jasné. Môžeme ísť.“ zamumlal a rýchlo uhol pohľadom pred otcovým skúmvým pohľadom.

Hrad bol rovnako impozantný ako vždy. Harry i Severus obdivovali jeho krásu, keď mlčky kráčali z Prasiniek a blížili sa k miestu, ktoré obaja považovali za svoj druhý domov.

„Dobrý večer, chlapci.“ ozval sa známy hlas a obaja pozreli smerom k starému kúznikovi, ktorý bol jeho majiteľom. „Čakal som, kedy sa konečne ukážete. No len podte.“ vyzval ich a oni ho poslušne nasledovali vstupnou bránou dnu. Chodby boli zaliate svetlom a z každého kúta hradu sa ozývali tlmené hlasy.

„Opravy prebiehajú lepšie než sme si mysleli.“ vysvetlil im riaditeľ a viedol ich smerom k Veľkej sieni.

„Harry, chlapče, prečo nejdeš za svojimi priateľmi? Určite budú nadšení, že ťa uvidia. Som si istý, že si toho máte veľa čo povedať.“ postrčil ho k dverám a v jeho modrých očiach sa šibalsky zablysko.

„Ale čo...“ snažil sa protestovať, ale márne.

„Tvoja posteľ v nebelvírskej veži je stále voľná. O Severusa sa postarám. Aj my si toho máme dosť čo povedať.“ zarazil ho riaditeľ a viedol svojho bývalého učiteľa lektvarov preč.

„Uvidíme sa pri raňajkách, Harry.“ rozlúčil sa Severus a o malú chvíľu už zmizol svojmu synovi z dohľadu. Ako sa zdalo, víťanie sa nebralo konca kraja. Keby nie Rona a Hermiony, asi by Harryho pohltil dav zvedavých spolužiakov. On však túžil vidieť jedinú. Tú, ktorú mal rád. Ginny naňho nesmelo pozerala z druhej strany veľkého Nebelvírskeho stolu, akoby čakala, či za ňou príde sám. Prišiel, len čo sa mu podarilo nenápadne vytratiť Ronovi a Hermione. Zvyšok noci strávili dlhou prechádzkou po školských pozemkoch a na brehu jazera v spoločnom objatí sledovali východ slnka.

Kým Harry trávil spoločné chvíle so svojou priateľkou, netušil, že je zároveň predmetom rozhovoru medzi dvoma učiteľmi sediacimi v riaditeľni a skláňajúcimi sa nad šálkami pariaceho sa čaju.

„Takže, nechceš mi niečo porozprávať, Severus?“ ozval sa starší bielovlasý muž s polmesiačikovými okuliarmi.

„Neviem, kde začať. Ako ste vlastne prišiel na to, že ma odhalil? Muselo vám to chvíľu trvať.“

„Vôbec nie. Harry to všetko videl a okamžite za mnou prišiel, aby som ti pomohol.“ zamietavo pokrútil hlavou riaditeľ.

„Ah, na to som nepomyslel. Chcel som Harryho varovať a tak som otvoril svoju myseľ, ale nedošlo mi, že to všetko videl. Bolo to veľmi zlé?“ spýtal sa opatrne a pri srdci ho bodol osteň výčitiek.

„Nebudem ti klamať, sám dobre vieš, ako veľmi ťa má rád. Úplne ho to zlomilo. Odmietal ješ, nekomunikoval a len vďaka svojim priateľom sa úplne neuzavrel do seba. Sirius si s ním sprvu nevedel rady, ale časom sa to zlepšilo. Vo všetkom čo ten chlapec urobil mal pred sebou jediný cieľ. Chcel, aby si bol naňho hrdý.“

„Vždy som bol a vždy budem.“ vychrlil zo seba Severus a jeho pohľad sa stretol s Albusovým.

„Viem, Severus, viem. Ale som si istý, že o Harrym vieš dosť. Nepochybne si ho mal neustále na očiach., takže táto debata o Harrym je zbytočná. Ale čo ty? Čo presne sa stalo a ako sa ti podarilo zachrániť?“

„Nechcem o tom hovoriť.“ odvrkol Snape, ale tak ako on i riaditeľ bol tvrdohlavý a nakoniec z neho vymámil všetko, čo sa za posledných šesť rokov udialo.

„Neželám si, aby sa toto dozvedel ktokoľvek okrem teba, Albus a rozhodne nie Harry, rozumieme si?“

„Iste, Severus, rozumiem.“ pritakal Albus a mierne sa naňho usmial. „A

čo máš v pláne teraz? Nepremýšľal si nad tým, žeby si sa vrátil?“

„Akože učiť? Nie som si istý, čo je to to pravé pre mňa. Navyše, máte svojho učiteľa lektvarov a ja sa nechcem vnucovať.“ povedal Snape hrdo a nevšímal si veselé ohníčky v Albusových nezábudkových očiach.

„Vlastne si myslím, že profesor Holey sa s nami na konci roku rozlúči tak ako všetci jeho predchodcovia. Odkedy sme stratili jedného veľmi kvalifikovaného učiteľa, nedokázal sa na tomto poste nik udržať viac než rok. Len dúfam, že miesto učiteľa lektvarov nie je rovnako zakliate ako Obrana proti čiernej mágii.“ povzdychol si naoko skrúseno Albus a vyslúžil si tak Severusovu plnú pozornosť.

„Chcete povedať...“ začal opatrne a prižmúril oči v očakávaní odpovede.

„Tak tak, môj drahý synu. To miesto je tvoje, ak oň stále stojíš. Nemôžem ťa nútiť, ale urobil by si mi tým obrovskú radosť a tejto škole by si preukázal neoceniteľnú láskavosť.“

Po tejto vete sa miestnosťou rozľahol tichý smiech. Smiech, ktorý už dávno nik nemal možnosť počuť.

„Vieš si predstaviť, čo by asi povedali tvoji študenti, keby si im povedal, že im vlastne robím láskavosť, keď ich učím? Zrejme by ťa s radosťou predhodili ako korisť tým Akromantuliam, čo žijú v Zakázanom lese.“ povedal napokon čiernovlasý kúzelník, keď ho prešiel záchvat smiechu.

„Som si istý, že máš pravdu. Azda je šťastie, že tento rozhovor vedieme len medzi štyrmi očami, všakže?“ usmial sa riaditeľ a obaja rozumeli i tomu, čo zostalo nevyslovené.

„Hm, ako som počul, skúšky OVCE boli odložené. Takže Harry ešte má šancu dohnať nejaké učenie.“ zamumlal Severus a tentoraz to bol jeho starší priateľ, komu šklbalo kútikmi úst od pobavenia.

„Harry je na skúšky pripravený lepšie než ktokoľvek iný.“

„To sa ešte uvidí. Možno by nezaškodilo pár doučovacích lekcií z lektvarov.“ mrmlal, akoby ho nik neprerušil. „To by šlo. Pripravím mu súkromný učebný plán a spolu to zvládneme.“

„Severus, Harry doučovanie nepotrebuje, aj keď som si istý, že nepohrdne možnosťou stráviť s tebou trochu času osamote.“

„Albus, nechaj prosím výchovu môjho syna na mne.“ zahriakol ho stroho a pohľad mu padol na otvorené okno, v ktorom sa zrkadlilo vychádzajúce slnko. Nasledovaný riaditeľom zišiel do Veľkej siene

a v hale sa doslova zrazil s Harrym.

„Dobré ráno, pane.“ šepala Ginny a tvár jej zalial rumenec, keď pozrela na Harryho otca.

„Dobré ráno.“ odvetil trochu nevrlo jej smerom a pohľadom sprážil svojho syna.

„Harry, hneď po raňajkách sa stretneme v žalároch. Onedlho ťa čakajú skúšky a pár lekcií z lektvarov určite nebude na škodu.“ oznámil mu nečakajúc na námietky.

„Ale ocko, ja nepotrebujem doučovanie. Som v lektvaroch dosť dobrý.“ oponoval, ale radšej zmĺkol, keď zachytil otcov spaľujúci pohľad.

„Nestačí, aby si bol dosť dobrý. Musíš byť výborný, takže po raňajkách sa uvidíme.“ uzavrel a nevšímajúc si Harryho úškrn a gúľanie očami vpochodoval do Veľkej siene, nechávajúc svoj čierny plášť majestátne viať za ním.

„To bude v pohode, Harry. Si v lektvaroch dobrý, určite sa nemáš čoho báť.“ chlácholila ho Ginny a prekvapilo ju, keď na jeho perách zbadala ihrajúci sa úsmev.

„Viem, Ginny. Som predsa syn svojho otca a dokážem mu, že si to doučovanie má skryť pre niekoho iného. Myslím, že sa pritom celkom pobavím.“ uistil ju.

„Zábava s tvojim otcom? Tak pri tom by som chcel byť, kamoško.“ ozval sa ospalý hlas jeho priateľa, ktorý práve prichádzal ruku v ruke s Hermionou. Halou sa rozľahol veselý smiech štyroch Nebelvírčanov, ktorí so širokými úsmevmi vstúpili dnu a s chuťou a pustili do bohatých raňajok.

Kapitola č.3: Doučovanie

Harry do seba v rýchlosti nahádzal miešané vajíčka so slaninou a po očku sledoval svojho otca zabraného do rozhovoru s ostatnými učiteľmi, najmä s profesorkou McGonagallovou. Chlapec zachytil riaditeľov pohľad a úsmevom odpovedal na jeho priateľské žmurknutie.

Než si to Severus všimol, zmizol jeho syn z veľkej siene a bežal do svojej izby vziať si všetko potrebné na sľúbené doučovanie. Pri žalároch bol skor než Severus a keď ho videl prichádzať, neodpustil si ironickú poznámku:

"Meškáte, pán profesor."

"Len si moc nevyskakuj. Uvidíme, ako sa predvedieš." oplatil mu čiernovlasý kúzelník rovnakým tónom.

"Už som ti povedal, že doučovanie nepotrebujem, ale ak tak veľmi túžiš po mojej spoločnosti, nemám námietky." uškrnul sa Harry a rýchlo zmizol v triede, aby sa vyhol káravému pohľadu svojho otca.

"Začneme s niečím jednoduchším. Povedzme, Kostorast."

"Ale no tak, hádam neveríš tomu, žeby som mohol skaziť taký základný lektvar? Daj mi niečo ťažšie, aby som ti dokázal, že som v lektvaroch dobrý. Mal som skvelého učiteľa a som si istý, že nebudeš sklamaný." žadonil Harry, no otec sa nedal obmakčiť.

"Vaši učitelia za moc nestáli. Dovolím si tvrdiť, že poznám ich úroveň v lektvaroch, keďže väčšina z nich boli moji spolužiaci. navyše z vlastných skúseností viem, že študenti robia základné chyby najmä pri jednoduchých lektvaroch, pretože si myslia, že to zvládnu aj so zavretými očami. Ešte nejaké pripomienky, pán Potter?"

"Nie pane, ale dlho už nebudem Potter." zamumlal a vytiahol si pomocky, ktoré potreboval. Kostorast bol skutočne ľahký a len málokto vedel, že Harry často pomáhal madam Pomfreyovej s prípravou liečivých lektvarov. Keby to otcovi povedal, možno by netrval na tom doučovaní, ale jemu to nevadilo. Ak majú stratený čas dohnať nad kotlíkom, Harry rozhodne nebude ten, ktorý by túto možnosť premárnil.

O dve hodiny neskôr sa Severus skláňal nad jeho kotlíkom a s uznaním skonštatoval, že je bezchybný.

"Vravel som ti to." neodpustil si Harry.

"Tento bol veľmi ľahký. Skúsime niečo ťažšie. Poppy potrebuje jedno veľmi silné a špeciálne analgetikum. Nie je v učebných osnovách a učili sme sa ho až na liečiteľských kurzoch, ale budeme ho variť spoločne, takže by si ho mohol zvládnuť aspoň obstojne. Na tabuli je recept." povedal a pripravil si vlastný kotlík s prísadami hneď vedľa Harryho. Nevšimol si zvláštny záblesk v Harryho smaragdových očiach. Nemohol totiž tušiť, že práve tento lektvar používa madam Pomfreyová od chvíle, čo jej ho Harry priniesol, keď bol Remus Lupin veľmi škaredo poranený. Odvtedy jej ho pravidelne pripravoval, ale nemohol otcovi skaziť tú radosť.

Chvíľu bolo ticho medzi nimi prerušované len krájaním, miešaním a cinkaním fľaštičiek, keď sa obaja sústredili výhradne na varenie. Severus občas utrúsil nejakú poznámku, aby Harryho inštruoval pred ďalším postupom a on chápavo prikyvoval.

"Ako si to myslel s tým, že už dlho Potter nebudeš?" spýtal sa Severus napokon a dúfal, že to znamenalo to, čo si myslel.

"Uvažoval som... teraz, keď je o všetkom... svet už nepotrebuje Harryho Pottera ako symbol víťazstva, ako vodcu svetla, či ako ma to nazývajú. A ak stále platí to, čo si vtedy napísal, že môžem používať tvoje meno..." začal opatrne. Už dávno premýšľal nad tým, že začne používať otcovo meno, ale rozhodol sa to odložiť aspoň do doby, než sa mu konečne podarí poraziť Voldemorta. Vlastne mu to odporučil Brumbál a on ho poslúchol.

"Chceš byť Snape?" spýtal sa Severus a Harrymu neušiel náznak radosti v spodnom tóne jeho hlasu.

"Ak ti to nevadí, rád by som." pritakal a otec len mlčky prikývol.

"A kedy sa vlastne chceš ženiť?" zahovoril to Harry a pomaly do lektvaru pridával prach z rohu jednorožca.

"Ešte neviem. S Calwen sme o tom ešte nehovorili." zamumlal Snape a zamiešal obsah svojho kotlíka trikrát v smere hodinových ručičiek.

"Tak to by si sa mal asi poponáhľať, ak nechceš chystať dvojitú svadbu." podpichol ho Harry a naďalej sa venoval svojmu lektvaru, ktorý bol práve v kritickom bode a nestálom stave.

"Čože? Ako to myslíš, dvojitú svadbu? Ty... ty sa chceš ženiť?" jachtal Severus a prepaľoval svojho syna pohľadom. "Koho si chceš brať?"

"Hm, a to som si myslel, že si ma sledoval na každom kroku." uchechtol sa. "Chodím s Ginny už dva roky. To bola ona, na koho si ráno tak pekne zazeral pred raňajkami."

"Takže si ju požiadal o ruku? Nie ste na to ešte trochu mladí?"

"Ešte som ju nepožiadaval a aj keby, so svadbou určite ešte chvíľu počkáme, kým dokončí školu, takže minimálne rok máš ešte čas, ale poponáhľaj sa, aby som ťa nakoniec nepredbehol." doberal si ho a pozrel do otcovej prekvapenej tváre. "Ehm, ocko.." začal Harry opatrne, keď mu pohľad zabľúdl k Severusovmu kotlíku.

"ČO?" zavrčal muž.

"K zemiiiiiii!" skríkol a strhol otca na zem vo chvíli, keď jeho kotlík explodoval.

Dve čierne hlavy vykukli spoza stola a pozreli na tu spúšť. Jeden kotlík bol celý mazľavý a vytekala z neho tmavočervená tekutina, kým v druhom pokojne stál svetlofialový stredne hustý odvar.

"Ehm, Severus, aj druhák s blatom miesto mozgu, ako si ich sám rád označoval vie, že prach z rohu jednorožca a dračia krv tvoria vysoko nestabilnú zmes a stačí o kvapku viac krvi, aby to dopadlo takto." ukázal na neporiadok na stole.

"Radil by som ti, aby si okamžite sklapol." zahriakol ho naštvaný Severus. To bolo snáď prvý krát za posledných prinajmenšom desať rokov, čo sa mu podarilo zničiť nejaký lektvar a tento dokonca vybuchol, zatiaľ čo ten Harryho bol úplne bezchybný.

"Ako si to dokázal? Ani ja som ho neurobil prvý krát bezchybne." zamumlal zamyslene.

"Hm, možno to bude tým, že ho nevarím prvý krát?" spýtal sa Harry, nevinnosť sama.

"Vravel si, že si mal dobrého učiteľa. Smiem vedieť koho?" žiadal Severus vysvetlenie, ale to čo nasledoval ho úplne šokovalo. Harry z tašky vytiahol pár jeho zápisníkov, ktoré si viedol počas svojich štúdií.

"Nemohol si ma učiť osobne, ale učil som sa od toho najlepšieho, od teba." priznal Harry a jeho tvár zalial rumenec.

"Hm, tak sa zdá, že týmto je naše doučovanie na konci." porazenecky priznal Severus, v duchu ho však hrialo pomyslenie na to, ako veľmi sa jeho syn snažil a že dosiahol takýto úspech. Ešte viac ho však tešilo pomyslenie, že sa Harry dobrovoľne učil z jeho zápiskov a našiel v lektvaroch podobné zaľúbenie ako on sám.

"Asi áno, ale neboj, s pár vecami ešte budem potrebovať pomocť a viem o niekom, na koho sa môžem kedykoľvek s čímkoľvek obrátiť." pozrel otcovi do očí, keď to vravel a ten len mlčky prikývol.

"A teraz to poďme upratať, kým nám pod tým kotlíkom nezačne miznúť lavica." žartoval Harry a spoločnými silami sa pustili do upratovania.

Kapitola č.4: Kde je?

Mesiace. To bola doba, o ktorú boli posunuté Harryho záverečné skúšky OVCE, a počas ktorej sa mal na tieto skúšky pripravovať. Otec by ho najradšej videl sedieť len v knižnici s hlavou zavrátanou v knihách, ale on ten čas chcel stráviť po svojom. Sprvu si nebol istý ich rodinným usporiadaním a netušil, ako to teraz bude s bývaním, ale Severus ho s radosťou uviedol do obrazu. Chcel bývať s Calwen, Brianom a Connie v ich dome a samozrejme on i Calwen by si želali, aby sa k nim pridali i Harry, ak bude chcieť.

Harry však mal iné plány. Požiadal otca, či by mohol bývať v ich starom dome. Chcel im byť nablízku, ale nechcel im nijako zasahovať do súkromia. Navyše, tak ako Connie, ktorá bola od Harryho ani nie o rok staršia, si aj on chcel zariadiť život po svojom a osamostatniť sa od rodičov.

Severus jeho prosbe rád vyhovel a prisľúbil mu pomoc pri opravách, do ktorých sa pustil práve behom toho mesiaca, čo sa mal učiť. Jeho otec tým nadšený nebol, ale keď mu Harry prízvukoval, že v učení rozhodne zaostávať nebude, spomenul si na ich doučovanie z lektvarov a uznal, že jeho syn zrejme vie, čo robí. Dospel a on sa už môže len prizerať tomu, ako si svoj život zariadi.

Harry si opravy domu naozaj užíval a spolu s mladším bratom, ktorý mu ochotne pomáhal zažili pri práci veľa zábavy. Keď sa k nim napokon pridala aj Calwen s Connie a Severusom, ktorý mal základné stavebné kúzla v malíčku, šlo im to ako po masle.

Ten mesiac utiekol ako voda a Harry mal za sebou úmorný týždeň plný skúšok. Ako odmenu za vydanú námahu sa Calwen rozhodla usporiadať oslavu na počesť jeho ukončenia štúdia, pretože hoci mali výsledky prísť až o ďalšie dva týždne, nik nepochyboval o tom, že Harry obstál s najlepšimi výsledkami. Pri tejto príležitosti sa mali konečne zoznámiť s Calweninou sestrou a Harry sa rozhodol oficiálne predstaviť Ginny svojej rodine.

Domom sa šírila lákavá vôňa pečeného masa a opekaných zemiakov, keď Harry vstúpil vedúc za ruku svoju vyvolenú. Zdalo sa, že všetci čakajú už len na nich. Jeho čierna hlava nakukla do obývačky a keď zbadal známú postavu sediacu na gauči, od prekvapenia zhíkol.

"Tonksová? Čo ty tu robíš?"

"Čauko, Harry. Ako sa máš?" pozdravila ho mladá bystrozorka s

fialovými vlasmi.

"Vidím, že sa poznáte. Toto je moja mladšia sestra Dora." uviedla na pravú mieru a ukázala na pohovku, aby si posadali.

"Hej, poznáme sa. Mimochodom, toto je Ginny Weasleyová, moja priateľka, už som vám o nej vravel." predstavil dievčinu, ktorá stála vedľa neho a Calwen ju milo privítala.

V tom sa z kuchyne prihnalo iné dievča a ako uragán sa okamžite vrhlo na Harryho.

"Tak ako si dopadol? Hovor, rýchlo, inak snád' zomriem od zvedavosti." chrľila zo seba Connie a Harry kútikom oka zachytil, ako Ginny zmeravela a úkosom si prezerala dievča, ktoré práve tak nadšene obskakovalo jej priateľa. Connie si to tiež hneď všimla a predstavila sa.

"Ja som Connie, Harryho budúca nevlastná sestra a ty musíš byť Ginny. Veľa som o tebe počula."

"Dúfam, že len dobré veci." usmiala sa Ginny a značne jej odľahlo.

"Samozrejme, mala by si počuť, ako o tebe Harry rozpráva. Je do teba úplny blázon." pošepla jej, ale Harry jej slová zachytil a jeho tvár zalial rumenec. Od ďalších podobných rečí ho zachránila Calwen, ktorá sa spýtala na Severusa.

"On tu nie je?" zarazil sa Harry, prekvapený, žeby si jeho otec nechal niečo také ujsť. Teda, až doteraz si myslel, že by si nenechal ujsť Harryho oslavu, ale ktovie.

"Možno má nejakú prácičku pre Brumbála." navrhla Tonksová jedno z možných riešení.

"Nevidela som ho od rána a myslela som, že prídete spolu." zamumlala Calwen trochu znepokojene.

"Však on sa ukáže, neboj sestrička." upokojovala ju Dora a Harry s ostatnými sa pridali.

Čakali s večerou ešte dve hodiny, no Severus sa neobjavil. Harry sa ho pokúšal zastihnúť skrz privesok, ktorého obe časti ešte donedávna stále nosil na krku, ale len čo sa Severus vrátil, dostal od Harryho svoj privesok spať. Lenže nech sa snažil akokoľvek, odpoveď neprichádzala.

Večera teda prebehla v napatom tichu a keď Calwen vyjadrila obavy, že sa mu mohlo niečo stať, vrhol na ňu chlapec jeden z prísnych pohľadov, ktoré boli tak podobné tým Severusovým, že radšej hneď stíchla. Nesmeli hneď myslieť na najhoršie a ona vedela, že Harry má pravdu. Navyše, nebolo by dobré rozoberať to pred Brianom.

Hodiny plynuli a osoba, ktorú očakávali sa stále ešte neukázala.

"Možno by ste mali ísť domov." navrhla napokon Calwen, ale Harry s ňou nesúhlasil.

"Počkáme tu s tebou. odprevadím Ginny domov a o chvíľu som spať. Snáď sa medzitým vráti." zaúfal a len čo sa rozlúčili, premiestnil sa s Ginny k Brlohu.

"Myslíš, že sa mu naozaj mohlo niečo stať?" spýtala sa ho s obavami a pozrela do jeho smaragdových očí.

"Nechcem na to ani len pomyslieť. Nesmie sa mu nič stať. Nie, keď sme zase konečne spolu ako rodina." povzdychol si a poddal sa jej utešujúcemu objatiu.

Až do rána potom sedeli on, Calwen a Tonksová v obývačke a každý si v duchu premietal tie najhroznejšie scénare, ktoré mohli spôsobiť, že Severus neprišiel.

"Čo budeme robiť, ak sa neukáže?" spýtala sa Calwen roztraseným hlasom.

"Uvidíš, že príde. A ak nie, hneď ráno pojdem za Brumbálom. Nájdeme ho, neboj sa, Calwen." uisťoval ju, no v tom sa otvorili dvere a dnu preniklo svetlo práve vychádzajúceho slnka.

"Koho chcete hľadať?" ozval sa unavený chrapľavý hlas muža, ktorý vstúpil.

"Kde si bol celú noc?" oborili sa naňho Harry i Calwen súčasne. V ich očiach mohol vidieť výčitky i úľavu, keď ho zbadali.

"To je moja vec. Skor by ma zaujímalo, prečo nespíte." odvrkol miesto odpovede.

"Čakali sme na teba včera s večerou. Harry včera dokončil všetky skúšky a mali sme to osláviť." vysvetľovala Calwen a výraz jej tváre prezrádzal, že sa hnevá. Zato tá Harryho vyjadrovala niečo iné... sklamanie. Severusa ucítil výčitky svedomia, keď si uvedomil, že sklamal svojho syna, no dúfal, že mu to bude mocť nejako vynahradiť.

"Prepáč, Harry. Zabudol som na to, ale aj tak by som nemohol prísť. Vynahradíme si to, čo povieš?" navrhol, ale Harry len pokrútil hlavou.

"Zabudni na to, o mňa nejde, ale báli sme sa o teba." odvetil Harry a prešiel okolo otca von z miestnosti.

"Do kotla." zamumlal Severus podráždene a chcel ísť za ním, keď mu zrak padol na gauč, kde ešte stále sedela Tonksová.

"A ty čo tu robíš? Hádam len.." jachtal a v tom mu došlo, že žena na gauči je jeho budúca švagriná. "Ešte toto mi chýbalo ku šťastiu zamumlal a vytratil sa z obývačky, mumlajúc niečo o tom, že ide spať.

"Starý dobrý Severus." odfrkla si Tonksová a podišla ku sestrem, aby ju utešila.

"Neviem, čo sa deje, ale toto nebolo prvý krát, čo takto zmizol a vrátil sa až ráno príšerne unavený. Čo ak... možno má niekoho iného." jachtala Calwen znavené.

"To je hlúposť. Určite sa to dá nejako rozumne vysvetliť, Calwen. Severus ťa má rád a nikdy by sa ťa nevzdal." uistil ju Harry, ktorý sa prišiel rozlúčiť. Teraz, keď sa jeho otec vrátil, mohol sa ísť aj on vyspať a nechať tých dvoch, aby si to medzi sebou vydiskutovali.

"Ale kam teda chodíš? Presne toto isté sa stalo pred mesiacom. Skoro som vtedy umrela od strachu, že sa mu niečo stalo."

"Neviem, čo sa deje, ale skús sa ho spýtať. Možno ti to povie, ale určite by som sa nebál toho, že má niekoho iného. A ak to nepovie tebe, sľubujem, že to z neho dostanem, ale teraz už pojdem. Aj ty by si si mala oddýchnuť, Calwen. Tonksová, dáš na ňu pozor?"

"Jasnačka, Harry. Postarám sa o svoju sestru a ty zisti, čo je so Severusom." prikývla a vymenili si s Harrym veľavravné pohľady. Mali svoje podozrenie, ale obaja dúfali, že sa mýlia a veci sú inak, než sa zdajú.

Kapitola č.5: Idiot - najväčší pod slnkom

Keď sa Harry prehadzoval doma vo svojej posteli, premýšľal nad tým, čo sa v noci stalo. Kam jeho otec tak záhadne zmizol a prečo mu neodpovedal ani na volanie cez príviesok? Mohol mu predsa odpovedať, že je v poriadku a príde ráno, alebo nie? Čo mu v tom bránilo? V hlave mal toľko otázok a takmer žiadne odpovede, len vlastné dohady, ale jeden horší než druhý. Čo pred nimi otec tají tentoraz? Bude im vykladať ďalšie hlúpe klamstvá ako tomu bolo takmer vždy?

Zaspať sa mu v ten deň nepodarilo a tak si doprial osviežujúcu sprchu, aby sa prebral a rozhodol sa stráviť deň s Ginny. Dúfal, že po prázdninách začne s bystrozorským výcvikom a spoločného času budú mať pomenej, tak sa jej chcel venovať najviac ako mohol aspoň teraz.

K jeho prekvapeniu mali Weasleyovci v Brlohu návštevu a on sa zahanbil, keď sa jeho pohľad stretol so Siriusovými modrými očami.

"Ahoj, Harry, tak ako?" spýtal sa zvesela, ale Harrymu neušiel náznak sklamaní, ktoré Sirius snažil maskovať.

"Dobre, včera nám skončili skúšky a mám pred sebou hádam posledné prázdniny."

"To je super. Dúfal som, že sa zastavíš, ale keď si nechodil, napadlo mi, že by som ťa mohol zastihnúť tu."

"Oh, prepáč, chcel som prísť, naozaj som chcel, ale keď som sa práve neučil, pracovali sme na dome a potom..." ospravedlňoval sa a bolo mu to skutočne ľúto. Nie že by na Siriusa zabudol, to nie, len s ním už netrúvil toľko času. Ten teraz viac menej rozdeľoval medzi svoju znovu nájdenú rodinu a Ginny.

"Ja tomu rozumiem, chceš stráviť viac času s otcom a bratom, vážne tomu rozumiem. To len... bol som zvyknutý na tvoju prítomnosť počas prázdnin." povzdychol si Sirius a v duchu sa preklíňal za to, že tak úboho žiarli na Snapea. Áno, žiarli na to, že spolu trávajú viac času, hoci to bol on, kto chlapca vychovával v posledných rokoch. Bolo by to azda i smiešne, keby to nebola pravda.

"Tak vieš čo? Čo keby sme si dnes spoločne urobili nejaký výlet?" navrhol Harry a horúčkovo premýšľal.

"Výlet? Čo máš na mysli?" Siriusove oči zahoreli zvedavosťou.

"No, možno zísť do Příční ulice, alebo do Prasiniek, dali by sme si niekde nejaký dobrý obed a potom by sme mohli ísť ku mne a trochu si

zalietať." navrhol chlapec.

"Keď už budete v Příčníc, nie že nás obídete. Máme v predaji pár nových vynálezov, ktoré by sa ti mohli páčiť, Harry." ozvalo sa mu za chrbtom a keď sa otočil, pozeral do vysmiatych tvárí dvojčiat Weasleyových.

"A ja idem s vami, na to nezabúdaj." ozvala sa Ginny a privinula sa k Harrymu.

"Ani na chvíľu ma nenapadlo nechať ťa doma." odpovedal Harry a našpúlil ústa v očakávaní bozku. "Pridá sa k nám aj Remus?" spýtavo pozrel na Siriusa, no ten len pokrútil hlavou.

"Snáď nabudúce, veď vieš, v noci bol spln. Ale dnes na tom bol oveľa lepšie. Tvoj otec mu začal variť protivlkodlačí lektvar a s ním sú jeho premeny znesiteľnejšie."

"Jasné, tak s Remusom budeme počítať nabudúce. Ale napadlo mi, vadilo by ti veľmi, keby sme so sebou vzali Briana?" spýtal sa opatrne a potešilo ho, keď jeho krstný otec nič nenamietal proti prítomnosti jeho brata.

"Tak fajn, zájdem preňho a stretneme sa tu zhruba o hodinu, súhlasíte? Potom sa môžeme krbom preniesť priamo do odchodu Freda a Georga. Brian bude určite nadšený." riekol Harry a letmým bozkom sa rozlúčil s Ginny, aby sa vzápätí premiestnil pred dom, kde bývala Calwen s jeho otcom.

Brian bol skutočne nadšením bez seba a keď Harry videl žiadostivý pohľad svojej nevlastnej sestry Connie, navrhol aby šla tiež. Bol by rád, keby sa skamarátili s Ginny a pri včerajšej napatej atmosfére pri večeri to nebolo to pravé orechové. Navyše, ak by sa dievčatá pohrúžili do rozhovoru, mal by možnosť porozprávať sa aj osamote so Siriusom.

Boli už takmer na odchode, keď sa z poschodia vyrútila vysoká čiernovlasá postava a neurčito zamrmlala čosi na pozdrav.

"Kam sa chystáte?" spýtal sa a ostražito si prezeral tri deti na odchode.

"Urobíme si malý výlet, nechceš sa k nám pridať?" nadšene štebotal Brian, ale Harry len mlčky hľadel na otca. Ešte stále bol nahnevany, že mu otec nechce povedať pravdu.

"Možno nabudúce. Dávaj na nich pozor, Harry." poučoval ho Severus, no Harry si neodpustil drzú odpoveď.

"Neboj sa, Calwen vie kam ideme a vrátíme sa pred zotmením."

"Snažíš sa tým niečo naznačiť?" zavrčal Snape a prepaľoval staršieho syna pohľadom.

"Len toľko, že keď bude vedieť kde sme a kedy sa vrátíme, nemá dovod k zbytočným obavám. To už by si ako dospelý človek mohol vedieť." nedal sa zastrašiť.

"Ako tvoj otec si vyprosujem, aby si so mnou hovoril týmto tónom." zavrčal Severus už skutočne naštvane a všetci, Calwen, Connie ui Brain sledovali ich slovný súboj dopĺňaný hnevom sršiacimi pohľadmi.

"Ako tvoj dospelý syn by som si zaslúžil azda aspoň trochu rešpektu a dovery. Ak v ničom inom tak aspoň v tom, aby si mi povedal kde si bol. Možno by sme si tým viacerí ušetrili nejaké starosti do budúcnosti." oplatil mu rovnakou mincou.

"To nie je o dovere a rešpekte. Nechápeš, že ti to nepoviem preto, aby si si nerobil zbytočné starosti? Aj tak ich je na tvoju hlavu viac než dosť." Severus už skutočne kričal, ale jeho syn neustúpil ani o krok.

"A ty nechápeš, že sme rodina a máme ťa radi? Budem si robiť starosti či už mi to povieš alebo nie, pretože si moj otec a raz som si už myslel, že som ťa stratil. Nechcem to zažiť znova! Lenže ty si taký sebec, že to nedokážeš pochopiť." rozkričal sa aj Harry a v očiach ho pálili slzy, ktoré sa snažil potlačiť. Prečo je všetko zle? Prečo sa s otcom nedokáže normálne porozprávať? Odkedy sa vrátil, takmer každý ich rozhovor skončí hádkou. Bol naštvaný na otca, ale i sám na seba. Kiežby veci boli ako kedysi, keď všetko dokázali vyriešiť rozumnou dohodou. Lenže vtedy bol Harry len dieťa a či chcel alebo nie, slovo jeho otca bolo preňho takmer sväté. Teraz je však dospelý a naučil sa, že je vždy lepšie vyjadriť svoj vlastný názor, aj keby to malo skončiť takto.

"Mali by ste už ísť. Dobré sa bavte a Harry, keď sa ukludníš, myslím, že sa budeme musieť porozprávať o tvojom správaní a veci nazývanej rešpekt k rodičom." povedal potichu, ale z jeho tónu zaznievala ľadová ostrosť.

"Porozprávame sa. Ale najprv si ty musíš priznať, že už nie som malé decko, ale dospelý muž a chápem viac, než si myslíš." s týmito poslednými slovami vyšiel von z domu, tresnúc za sebou dverami. Connie a Brian ho našli na dvore stáť pri bránke, kde si nenápadne zotieral slzy, ktoré viac nedokázal potlačiť.

Len čo Calwen so Severusom osameli, zavládlo medzi nimi ťaživé ticho. Spýtavo na ňu pozrel a nik mu nemusel vraviť, že je nahnevaná. Hnev sršal z každého jej pohybu, pohľadu i výrazu tváre.

"Chceš ešte niečo pridať? Len si poslúž!" vyzval ju a prekrížil si ruky na prsiach v očakávaní ďalšieho výbuchu. Calwen po ňom však len fľochla pohľadom a zamrmľala: "Harry má pravdu, správaš sa ako malé nezodpovedné decko. Skús sa aspoň trochu zamyslieť nad tým, čo ti

povedal a možno...."

"Vieš čo si myslím? že vám azda bolo lepšie, keď ste si mysleli, že som mŕtvy. Možno by ste boli šťastnejší, keby sa to naozaj stalo, či nie?" odvrkol pobúrene, že si dovoľovala ho poučać a dala za pravdu chlapcovi, nie jemu. Lenže než stihol povedať viac, pocítil páľčivú bolesť na tvári, v mieste, kam ho udrela jej jemná avšak prekvapivo silná ruka.

"Si ten najväčší idiot pod slnkom, Severus." zamumlala a so slzami v očiach vybehla z izby. Zostal tam zarazene stáť a pozeral na zavreté dvere. Nemohol tušiť, že celú scénu práve spoza tých dverí počúvala Tonsková, ktorá teraz v spálni utešovala svoju sestru a v duchu preklínala toho protivného netopiera. Nikdy ho nemala príliš v láske, ale bola ochotná skúsiť s ním vychádzať koli Calwen. Po dnešku si však nebola istá, či to dokáže.

Kapitola č.6: Podozrenie

Výlet do Příční ulice zožal u Connie a Briana želaný úspech a dokonca Harry, ktorého nálada po hádke s otcom klesla pod bod mrazu sa na konci dňa usmieval. Nedalo sa inak, keď sledoval brata nadšene pobehovať pomedzi klietky so sovami, alebo keď ho videl nalepeného na výkladnú skriňu obchodu s metlami. Trochu sa bál ho vziať k Weasleovcom do ich obchodu, ale bratia jeho najlepšieho priateľa sa skutočne vyznamenali a zahrnuli chlapca množstvom pozornosti. Keď odtiaľ napokon odchádzali, Harry si pomyslel, že za toto ho Severus vskutku zabije, pretože Brian mal kapsy napchaté tými najrozličnejšími výmyslami z dielne Freda a Georga.

"Už sa cítiš lepšie?" spýtala sa Connie, keď trochu zaostala za ostatnými, aby sa s ním porozprávala.

"Hm, Brian je nadšený." zahovoril to.

"Áno, doslova žiari. Ďakujem ti za tento výlet, Harry. Je to úžasné, vidieť konečne vás vo vašom vlastnom svete. A pokiaľ ide o Severusa..."

"nechcem o tom hovoriť, Connie. Nekazme si tento výlet." žiadal a ona ho chápala.

"To sa spraví, uvidíš. Mimochodom, ešte som ti nestihla povedať, že pokiaľ ide o Ginny, vybral si si dobre." ochotne zmenila tému.

"Vážne? Som rád, že si rozumiete. Obe vás mám rád a nerád by som, aby bolo medzi vami nejaké napätie ako medzi Siriusom a Severusom."

"Oni sa nemajú radi?" začudovala sa Connie a zamyslene hľadela na muža, ktorý práve zanietene niečo vysvetľoval jej bratovi. Ak aj mal Sirius niečo proti Severusovi, rozhodne to neprenášal na jeho syna a správal sa k nemu priateľsky.

"Vraj sa nenávideli už od školy, ale uzavreli aké také prímerie kvoli mne ešte v dobe, keď som do školy len nastupoval. Potom ma aj prekvapilo, že Severus ustanovil Siriusa za mojho opatrovníka v prípade jeho smrti." odvetil popravde Harry.

"Chcel pre teba len to najlepšie a stále ešte chce, len je zvyknutý riešiť všetko sám a po svojom."

"A to je práve ten problém. Chce ma neustále chrániť a zabúda na to, že už nie je sám. Vrátil sa medzi nás a ak potrebuje pomoc, my mu ju chceme poskytnúť. Lenže on je proste tvrdohlavý." povzdychol si.

"Hm, to mi niekoho pripomína. Istého chlapca, ktorý po smrti svojho otca odmietal prísť k ľuďom, ktorí mu boli takmer rodinou, len aby ich ochránil. Tiež veci riešil po svojom a keď ich chcel vidieť, schovával sa za plotom." uškrnula sa.

"Čože? Ako to..." Harry sa začervenal. Myslel si, že o jeho tajných sledovaniach spoza plotu nik nevedel.

"Ako to viem? Videla som ťa a mama mi povedala, že sa k nám nechceš vrátiť, aby si nás neohrozil. Keď nám potom teta Dora vysvetlila, čo sa vo vašom svete deje, pochopila som, že nás chceš chrániť a hoci som ti často túžila vybehnúť oproti, neurobila som to a dúfala, že raz vojdeš brámkou a prídeš pozdraviť svoju sestru." povedala a tvárila sa naoko vážne.

"Jasné, sestrička. Mal som to v pláne hneď ako by to bolo možné, ale Severus ma predbehol a skazil mi moment prekvapenia." žartoval a objal ju okolo ramien.

"Bavíte sa dobre? Keby som nevedela, že máš Ginny, povedala by som, že sa práve snažíš zbaliť moju neter." ozval sa pobavený hlas tesne za ich chrbtom a keď sa otočili, pozerali do tváre Tonksovej a obaja sa nahlas rozosmiali jej poznámke.

"Tonksová, vyrastali sme s Connie takmer ako brat a sestra už odmala a keď to teraz Calwen so Severusom spečatia, asi by som si koledoval o pekný problém, nemyslíš? Navyše, Ginny by jej potom asi vyškriabala oči." pokrútil hlavou Harry a spokojný úsmev sa mu usadil na perách.

"Počula som svoje meno, alebo sa mi to len zdalo?" priplietla sa medzi nich Ginny so žiarivým úsmevom na perách, nasledovaná Brianom a Siriusom.

"Len som vravel Connie a Tonskovej, že ťa mám rád a okrem teba nechcem žiadnu inú." zoširoka sa usmial a Connie s Doru vyprskli smiechom.

"Tak vidíš, teta. Ešte aj on by mi dal košom." pohoršovala sa Connie a o chvíľu už sa všetci veselo sa zabávajúc presunuli k Tonyho cukrárni.

"Harry, môžeš na slovíčko?" zadržala ho Tonksová pred dverami a ťahala ho von. Naznačil ostatným, že hneď príde a nasledoval ju.

"Ide o ten včerajšok?" spýtal sa priamo.

"O včerajšok i dnešok. Bola som v kuchyni, keď ste sa pohádali a keď ste odišli, vylial si zlosť ešte aj na Calwen."

"Čože urobil?" nechápavo na ňu pozeral a ona mu vyrozprávala, čo sa

v dome udialo po ich odchode.

"Je Calwen v pohode? Toto už vážne prehnal." pokrútil hlavou a premýšľal, čo urobiť.

"Calwen to zvládne, aj keď nepopieram, že ju to dosť vzalo. Nepochybne je to prvý krát, čo ho zažila v takejto nálade."

"To rozhodne. Ja sám som ho takého našťavaného ešte nezažil." priznal Harry.

"Počuj, viem, že ma do toho nič nie je, ale premýšľala som nad tým, kde mohol byť v noci. Somsí istá, že ťa napadlo to isté ako mňa a keď som sa spýtala Calwen, kedy takto zmizol prvý krát, hádaj čo povedala." veľavravne naňho pozrela.

"Minulý mesiac v dobe splnu." dodal potichu a prehrabol si svoje čierne vlasy. "Lenže ako zistíme, či to s tým súvisí?"

"Čo sa ho priamo spýtať?" navrhla najjednoduchšie riešenie.

"Jasné, počuj otec, si alebo nie si vlkodlak? Vážne skvelá konverzácia. Navyše, poznáš Severusa, myslíš, že by mi povedal pravdu?" pochyboval a premýšľal, ako sa dopátrať odpovede na túto otázku.

"Máš pravdu, keby to nebol Severus, možno by to šlo, ale takto... lenže zistiť to musíme."

"Skúsim niečo vymyslieť a možno by pomohlo porozprávať sa s Remusom. Ale to nechám až na zajtra." rozhodol sa a Tonsková súhlasne prikývla.

"Tak ja už pojdem, inak ma Divooký bude preklínať. Tak sa zatiaľ maj a daj mi vedieť, čo si zistil." rozlúčila sa a zamávala zvyšku ich skupiny.

Všetci si všimli náhlu zmenu Harryho nálady a snažili sa ho nejako rozptýliť, ale po pár pokusoch to vzdali. Napokon sa pobrali domov skôr než mali pôvodne v pláne. Brian bol síce trochu sklamaný, keď odložili lietanie, ale jediný prísny pohľad jeho sestry umlčal všetky protesty.

"My už pôjdeme, Harry. Zvládneš to tu?" spýtala sa Harryho keď sa lúčili pred jeho domom. Ginny i Sirius sa rozlúčili už pred chvíľou a oni traja osameli. Ani jeden netušil, v akej nálade bude Severus, keď sa vrátia a čo sa bude diať, ale Harry odmietal ísť s nimi. V hlave sa mu zrodil nápad a chcel ho zrealizovať skôr, než mu to niečo mohlo zhatiť.

"Jasné, bude v pohode. Keby ste niečo potrebovali, viete kde budem. Dúfam, že už to doma bude v pohode. Na vás si snáď zlosť vylievať nebude a keď sa mu neukážem na oči, nemusel by zúriť vôbec."

"Pochybujem, že by si bol dôvodom jeho hnevu práve ty. Možno by ste sa mali porozprávať."

"Connie, prosím, nechaj to na nás. Porozprávame sa, keď na to bude vhodná doba a nemyslím, že to je dnes. Pozdravujte mamu a keby niečo, stačí mi dať vedieť. Dobrú noc a Brian, nie aby si tie delobuchy použil v dome a všetky naraz, inak otec vyletí z kože." varoval brata a venuval mu jediný prísny pohľad, ktorý sa hneď zmenil na šibalské ohníčky.

"Jasňačka, brácho."

"Tak už chodte, inak nestihnete večeru." popohнал ich a oni vykročili prašnou cestičkou k domu na kopci.

Len čo mu zmizli z dohľadu, premiestnil sa na miesto, kde bol doteraz len raz v živote. Nevedel, či je tu správne, ale nenapadlo ho, kam inam by mal ísť. Snáď práve tu nájde niečo, čo by mu pomohlo nájsť nejaké riešenie.

Keď Severus zbadal vracat' sa domov len Connie a Briana, nevedel, či sa má hnevať, alebo byť sklamaný. Celé poobedie premýšľal, tak ako mu poradila Calwen a uznal, že v niečom mal Harry naozaj pravdu. Lenže môže mu to povedať? Nepochopil by to a hlavne, čo by si o ňom myslel nielen on, ale i všetci ostatní? Nie, to proste nejde. Pri Harryho schopnosti dostať sa do kdejakého problému by ešte niečo vyviedol a Severus by si neodpustil, ak by sa mu kvôli nemu niečo stalo. Chcel sa s ním porozprávať, ale pravdu mu povedať nemohol. Aj jeho trápilo, akou cestou sa uberal ich spoločný vzťah otca a syna a chcel to napraviť. Rozhodol sa počkať po večeri a zájsť za Harrym, aby sa mu ospravedlnil. Späťne si uvedomil, čo všetko povedal a v duchu si nadával za to, že sa neovládol, ale táto noc bola z nejakého dôvodu horšia než zvyčajne a on bol príšerne unavený.

Okrem rozhovoru s Harrym ho však čakala ešte jedna vec. Musí sa ospravedlniť Calwen a vedel, že to nebude ľahké. Prečo sa veci vždy musia tak skomplikovať, pýtal sa sám seba a opatrne zaklopal na dvere spálne, odkiaľ sa ešte pred pár hodinami ozývali tiché vzlyky, ktoré v ňom len prehlbovali pocit viny.

Kapitola č.7: Kto hľadá, nájde

Harry stál pred naoko ošarpaným domom, ktorý bol podľa jeho názoru v ešte horšom stave než ten, ktorý práve opravoval. Naposledy tu bol asi pred šiestimi rokmi, keď sa o jeho existencii dozvedel zo Severusovho závetu. Vtedy však bol prázdny a na rozdiel odo dneška sa v oknách kde tu objavovali pavučiny a chumáče prachu v rohu okenných rámoch. Ani teraz sa na prvý pohľad nedalo povedať, že tu niekto býva, ale Harry vedel svoje. Pár menších znakov na okolí ho upozornilo na to, že jeho predpoklad je správny. Vytiahol svoju hůlku a odstránil ochrany, ktoré na dome boli, aby mohol vojsť.

Nemýlil sa. Vnútrajšok domu vobec neodpovedal stavu, v akom ho tu zanechal pred pár rokmi. Dnes tu bolo čisto a skromné zariadenie obývačky a spálne ukazovalo na to, že tu niekto býva už nejaký čas. Chlapec nepochyboval o tom, že sa jeho otec celý ten čas ukrýval práve tu a v duchu mu odľahlo, pretože pri predstave Severusa ukrývajúceho sa v nejakej skalnej jaskyni ho zamrazilo.

Na prahu dverí otcovej pracovne na malý okamih zaváhal, ale prišiel sem predsa hľadať odpovede na svoje otázky a kde inde hľadať?

Na stole našiel hrubé, v koži viazané dosky a so zvedavosťou ich otvoril. Od prekvapenia až zabudol zavrieť ústa, keď sa pred ním roztvoril starostlivo vedený súbor novinových výstrižkov, všetky o ňom. Harry už si ani nespomínal, koľko ich bolo, pretože po čase ich radšej prestal čítať, inak by Rite Holoubkovej asi musel zakrútiť krkom. Ak však Harry niekedy čo i len na chvíľku zapochyboval o tom, že naňho otec počas tých rokov nepomyslel, toto bol dokaz pravého opaku. Rýchlo vrátil dosky na miesto a pokračoval v hľadaní. Nenašiel však nič, čo by potvrdilo jeho podozrenie. Vydal sa preto ešte do laboratória. Jeho pocity sa v ňom vzbúrili, keď na pracovnom stole našiel poloprázdnu fľaštičku s protivlkodlačím lektvarom. Stále ešte dúfal, že sa mýlil a že sa Severus nestal obeťou vlkodlačieho prekliatia. Rozhliadol sa po miestnosti a jeho pozornosť upútala veľká kamenná misa so zvláštnymi ornamentmi po okrajoch. Harry vedel, čo to je. Niekoľkokrát už s pomocou tohto magického predmetu nahliadol do cudzích spomienok, vždy to však bolo so zvoľením Albusa Brumbála, ktorý tento spôsob akéhosi školenia považoval za dôležitý k tomu, aby Harry pochopil Voldemorta a mohol ho konečne nadobro poraziť.

Teraz tu však stál pred myslánkou, v ktorej sa čerila biela, hmlou zahalená tekutina, zrejme nejaká Severusova spomienka. Chlapec sa musel veľmi premáhať, aby nenazrel dnu. Zdalo sa mu to ako narušenie otcovho súkromia, ktoré sa snažil vždy ctiť, ale teraz... bolo

ťažké odolať. Najmä pri pomyslení na to, čo všetko pred ním Severus skrýva. Azda by mu táto spomienka mohla poskytnúť odpovede, ktoré hľadal. Nedokázal sa viac premocť a naklonil sa nad myslánku, kým sa neprepadol do spomienky, ktorú ukrývala.

Po tele mu prebehol mráz, keď dopadol vedľa postavy zahalenej v čiernom plášti s maskou na tvári a oproti nemu stál ten odporný bastard Voldemort. Premkla ho úzkosť keď pochopil, čo je to za spomienka. Bol to deň, keď Harry naposledy videl svojho otca pred viac než šiestimi rokmi. Cítil slzy, ktoré mu stekali po tvári, tak ako kedysi, keď sa prizeral otcovmu mučeniu. A to všetko len kvôli nemu... Keď Severus padol tvárou k zemi, chlapec padol na kolená a rozvzlykal sa. Pocity, ktoré cítil v tú noc pred rokmi sa vrátili v plnej sile, nedbajúc na to, že Severus sa vrátil a je živý. To však ešte Harry netušil, aká hroza sa odohrávala potom.

Smrtijed, ktorému Voldemort prikázal zbaviť sa tela, pohodil Severusa uprostred hlbokého lesa a vo chvíli, keď sa odmiestnil, rozľahlo sa nocou vlčie zavýtie.

"Oh nie!" zaúple Harry a hoci vedel, že ho Severus nemože počuť, povzbudzoval ho k tomu, aby vstal a utiekol, ale márne. Harry v diaľke začul šuchot lístia a vedel, že vlci sú stále bližšie a bližšie. Nevidel žiadne východisko z tejto prekérnej situácie a Harry nechápal, ako sa z nej jeho otec, stále ešte ležiaci na zemi pokropenej jeho krvou v bezvedomí, dostal.

Za najbližším stromom sa objavili divoké sivé oči a prvý vlk, hnaný chuťou po krvi sa vrhol na Severusa a začal z neho trhať kusy šiat. Nevedno odkiaľ, najavilo sa tu niekoľko ďalších vlkov, oveľa väčších a krvelačnejších než si kto kedy dokázal predstaviť a Harry s hrozou sledoval, ako celá svorka trhá jeho otca na kusy. Nezastavili sa pri šatách nasiaknutých krvou, chceli jeho maso a Harrymu sa pri tom pohľade zdvíhal žalúdok.

"Ocko, no tak... bráň sa konečne!" skríkol zúfalo, stojac na mieste ako prikovaný k zemi. "Ocko!!!" opakoval neustále a nemohol zastaviť potoky slz tečúce z jeho smaragdových očí. Nemohol sa na to pozerať. Koľko utrpenia vlastne jeho otec musel prežiť, kým sa k nim po rokoch mohol vrátiť. A čo robí on? Len ho neustále obviňuje a háda sa s ním. Severus si rozhodne zaslúži lepšieho syna, než je on, opakoval si neustále a hanbil sa za slová, ktoré otcovi povedal pri ich poslednom stretnutí.

V tom sa mu v ušiach rozľahol strašný výkrik, plný bolesti a zúfalstva a Harry spoznal hlas svojho otca. Odrazu sa všetko zbehlo tak rýchlo, že Harry nestačil zachytiť, čo sa vlastne stalo. Počul len vlčie skučanie a sledoval, ako sa vlci rozpráhli na všetky strany, utekajúc do bezpečia

pred ohnivým lúčom vystreľujúcim z hŕlky v ruke zraneného muža.

Len čo Severus osamel, zviezol sa opäť sťažka do blata a prerývane dýchal. Harry mohol zreteľne vidieť hlboké tržné rany na otcovom tele a srdce mu zovrelo pri pomyslení, že je to len a len jeho vina. Keby ho otec nechcel chrániť pred Voldemortom, toto všetko by sa nikdy nestalo.

Harryho zahalila hmla a on sa ocitol znovu v otcovom laboratóriu. Nevedel, či urobil dobre, keď sa odhodlal zhliadnuť túto spomienku. Ale dostal aspoň čiastočnú odpoveď na svoju otázku, aj keď to čo sa stalo nevysvetľovalo, že by jeho otec mohol byť vlkodlakom. Tí vlci síce boli väčší a divší než normálne, ale rozhodne to neboli vlkodlaci, tým si bol istý. Bolo snáď podobných, ak nie horších útokov viac? Harry na to nechcel ani len pomyslieť a jeho pocit viny nahradil iný pocit. Obrovská úľava nad tým, že je jeho otec stále nažive.

V rýchlosti opustil dom, v ktorom sa práve nachádzal a najrýchlejším možným spôsobom sa túžil vrátiť domov. Predstava opusteného domu, v ktorom bude sám ho však príliš nelákala. Oveľa radšej by šiel za otcom, lenže po ich dnešnej hádke ho len sotva bude chcieť vidieť. Ako mu len teraz pozrie do očí? A čo bude, keď sa Severus dozvie o tom, ako hrubo narušil jeho súkromie, keď nahliadol do myslánky? Zrejme ho už nikdy viac nebude chcieť vidieť a pri tom pomyslení ľadová ruka zovrela Harryho srdce. Tak veľmi si priať, aby vzťah medzi ním a otcom bol ako kedysi, ale každým svojim krokom sa od neho vzdďaloval, miesto aby sa približoval.

Len čo sa za ním zavreli dvere, zosunul sa na zem a rukami si objal kolená, pozerajúc pritom do neznáma. Neplakal, už nie. V ten večer vyronil viac slz než za posledných niekoľko rokov. Obklopovala ho tma, čo mu úplne vyhovovalo. Potreboval si v hlave utriediť myšlienky a zamyslieť sa nad vlastným správaním.

Severus bol prekvapený, keď Calwen prijala jeho ospravedlnenie bez dlhých rečí. Správala sa k nemu síce ešte trochu odmerane, ale rozhodne nie chladne a o ignorácii nemohla byť reč. Jediné, na čom trvala než ho vzala na milosť bolo, že sa musí ospravedlniť Harrymu. A keďže to aj tak mal v pláne, sľúbil jej to.

Hneď po večeri zbehol úzkym chodníčkom k starému ošarpanému domu a pripravoval sa na stretnutie so svojim synom. K vlastnej smole však našiel len dom zívajúci prázdnotou a tak sa rozhodol počkať. Poľahky si poradil s Harryho ochrannými kúzľami, aj keď musel uznať, že ho ohromil svojou prezieravosťou a schopnosťou vybudovať takéto obrany. Potme vošiel do domu a sadol si na gauč. Tma mu vyhovovala. Než Harry príde, musí si v hlave utriediť vlastné myšlienky.

Čakal asi hodinu, kým sa dvere otvorili a on v slabom svetle, ktoré dnu preniklo zvonku rozoznal siluetu mladého muža, na ktorého čakal. Prižmúril oči v očakávaní svetla, ale nič také sa nestalo. Začul akýsi šuchot a všetko odrazu zmĺklo. Ticho prerušovalo len nepravidelné a trhané dýchanie chlapca sediaceho pri dverách.

"Harry?" oslovil ho potichu, aby ho nevyplašil, ale aj tak si všimol, ako sa strhol od ľaku.

"Otec?" spýtal sa Harry prekvapene, ale ani sa nepohol. Triasol sa po celom tele a nevedel, či je pripravený čeliť Severusovmu hnevu.

Keď Severus videl, že sa Harry nechystá vstať zo zeme a sadnúť si vedľa neho, podišiel k nemu a klákol si na zem. Položil mu ruku na rameno a bol prekvapený, že sa trasie.

"Harry, si v poriadku? Trasieš sa ako osika." spýtal sa s miernou obavou v hlase.

"To... to nič. Je mi len trochu zima." zamumlal, no Severus jeho lož prekukol.

"Nechcel som ťa vyľakať. A dúfam, že to nie je stále ešte kvoli tomu ránu. Preto som vlastne tu, chcel som sa s tebou pohovárať." vysvetľoval, ale ďalej sa nedostal.

"Prepáč mi to! Nemal som právo ti niečo vyčítať. Nie po tom všetkom, čo si prežil. Prepáč, ocko." prosil Harry a v duchu si nadával za to, ako sa mu trasie hlas. Severus vycítil jeho úzkosť a napriek tomu, že Harry už nebol malým dieťaťom, stále bol ešte jeho synom a potreboval útechu. Nezamýšľal sa nad tým, či je tou pravou osobou, od ktorej tu útechu chce a objal ho okolo ramien. Chlapec sa chvíľu zdráhal, cítiac sa vinný a nehodný tohoto objatia, ale nakoniec sa k otci pevne privinul a odmietal ho pustiť.

"Čo sa stalo, Harry? Prečo sa tak trasieš? Ublížil ti niekto?" pýtal sa starostlivo a nielen hlas, ale i oči prezrádzali jeho hlboké obavy.

Harry pokrútil hlavou, no naďalej mlčal.

"Naozaj som nechcel byť drzý či ti niečo vyčítať. Neviem čo to do mňa vošlo. Ja... nechcem sa už hádať, ocko." prehovoril po chvíli a Severus nevedel, či cítiť úľavu alebo vinu.

"Ani ja sa nechcem hádať, Harry. Nemal som na teba ráno kričať a mrziť ma, že sa tým tak trápiš. Veď ma poznáš, som strašne prchký a často vybuchnem. Nesmieš ma brať tak vážne." snažil sa to odľahčiť Severus a prstami prehrabával chlapcove vlasy, ako to robieval, keď bol ešte malý. Stratili toľko času a nie je už možnosť vrátiť ho spať.

"Mal si na to právo. Nemal som vyzvedať, ale my sme sa o teba tak veľmi báli..."

"Zabudnime na to a tvárme sa, že sa nič nestalo, čo ty na to?" navrhol Severus, ale Harry zamietavo pokrútil hlavou.

"Ocko, ja viem, žeby som to mal nechať tak, ale potrebujem to vedieť." zamumlal.

"Harry, prosím..."

"Povedz mi len jedno. Si vlkodlak? Preto si bol včera v noci preč?" spýtal sa odrazu Harry a napriek tme videl otcov prekvapený výraz.

Kapitola č.8: Áno či nie?

Harry so Severusom na seba hľadeli, stále ešte sediac na zemi.

"Čože? Ako to myslíš?" spýtal sa Severus, snažiac sa o neutrálny výraz tváre, hoci v ňom začínala bublať nová vlna hnevu. Ako ho to len mohlo napadnúť?

"Úplne jednoducho. Si vlkodlak? Lebo ak nie, kde si to teda v noci bol?" spýtal sa Harry celkom nevinne, ale rozhodnosť jeho hlasu Severusovi navrávala, že z tejto témy sa len tak nevyvlečie.

"Takže keď som sa raz v noci nevrátil domov som vlkodlak? Výborne Harry, skvelé dedukčné schopnosti. Ale na takéto obvinenie potrebuješ viac než len idiotské dohady." zavrčal podráždene a konečne rozsvietil svetlo. Chcel svojmu synovi vidieť do tváre. Vstal zo zeme a prešiel ku gauču, kde sa posadil.

"To nie sú dohady a zmizol si viac než raz, to nemožeš poprieť." bránil sa Harry a uvažoval nad tým, či nemá tento rozhovor odložiť na inokedy. Ale Severus by mu nedovolil zmeniť tému, teraz nie.

"Tak sa so mnou podel' o fakty, ktoré ma usvedčujú z toho, že som vlkodlak. Nechápem, ako ťa také niečo napadlo." odvrkol a prepaľoval Harryho pohľadom. Chlapec si však zle vyložil jeho hnev a ešte viac sa stiahol ku dverám. "A pod' sem, keď s tebou hovorím." zavrčal Snape a on chtiac nechtiac podišiel bližšie k otcovi, sadol si však do kresla oproti.

"Takže... keď si včera zmizol, najprv mi to nedošlo, ale keď som ťa ráno videl... podobný zničený výraz máva aj Remus Lupin vždy po premene a mimochodom, to isté napadlo aj Tonksóvu, len čo ťa uvidela." začal zoširoka vysvetľovať a bol prekvapený, keď ho otec neprerušoval.

"No a potom nám došlo, že v tú noc bol naozaj spln a Calwen vravela, že pred mesiacom si tiež nebol doma, vtedy si ale asi myslela, že si so mnou alebo čo. Tonksová overila dátum, ktorý jej povedala Calwen a hádaj čo..."

"Bol spln. Som si toho faktu vedomý. Je to všetko čo proti mne máš?" spýtal sa hrozivo a Harry to už nevydržal.

"Ja proti tebe nič nemám a aj keby si bol vlkodlak, na tom, že ťa mám rád sa nič nezmení, ale potrebujem vedieť pravdu. A aj Calwen by si ju zaslúžila, alebo ju chceš nechať radšej aby si myslela, že ju podvádzaš?" vykrikol a viac než zlosť zaznievalo z jeho hlasu zúflastvo.

"Čože? To nemožeš myslieť vážne, teda to o Calwen..." zamračil sa Severus.

"To bolo prvé, čo napadlo ju, keď si sa ráno vrátil. Ale to je na inú debatu. Tak odpovieš mi konečne?"

"Vravel si, že máš toho viac, než len dve zmiznutia v noci, pokračuj." vyhol sa odpovedi, ale zdalo sa, že trochu skrotol.

"No... našiel som vlkodlačí lektvar. Viem, že ho varíš aj Remusovi, ale bolo ho tam pre jedného trochu moc a Remus by na stole v tvojom laboratóriu nenechal napoly prázdnu fľaštičku." pokračoval Harry a vedel, že sa dostáva na tenký ľad. Bude sa musieť otcovi priznať, že narušil jeho súkromie.

Severus chvíľu zvažoval jeho odpoveď, kým mu došiel pravý význam Harryho slov. Harry našiel lektvar... lektvar v laboratóriu... v jeho laboratóriu... v jeho dome... do kotla, Harry bol v Pradiarskej ulici v jeho dome.

"Takže si sledil v mojom dome bez mojho vedomia. Výborne, Harry, naozaj si cením tvoju doveru. Dúfam, že si sa pobavil a máš dosť. Alebo chceš rozpitvať ešte niektorú časť mojho života?" spýtal sa Severus ľadovým hlasom a pod váhou otcovho sklamaného pohľadu a trpkosti v hlase sa Harry oveľa horšie, než keby naňho kričal ako nepríčetný. Zavrel oči a zatínal paste, až mu zbeleli hánky.

"Nesledil by som keby si mi veril a všetko mi povedal. Aj to o tých vlkoch..." bránil sa Harry a pri zmienke o vlkoch sa na Severusovej tvári usadil zdesený výraz. Jeho hlas bol sotva počuť, keď sa spýtal.

"Ako to vieš? Povedal ti to riaditeľ, však? Ten jediný o tom vedel. Sľúbil mi, že ti to nikdy nepovie."

"Nikto mi to nepovedal. Ja som... ja..." jachtal a nevedel, ako mu to povedať.

"Čo, Harry?"

"Videl som to v tvojej myslánke. Viem, že som nemal, ale..." ospravedlňoval sa a opäť sa veľý roztriasol.

Des a hroza premkli profesora lektvarov. Tak veľmi sa snažil uchrániť syna pred týmto strašným zážitkom, že zakázal riaditeľovi i sám sebe mu o tom kedykoľvek povedať. Harry si však našiel iný, oveľa horší spôsob, akým to zistiť. Bolo by hrozné o tom počuť, ale vidieť to? Pre Severusa to bola jedna z najhorších spomienok a to bol tiež dôvod, prečo ju nechal uloženú v myslánke. A Harry to videl. Harry, ktorý je veľmi citlivý k podobným veciam sa teraz nepochyne obviňuje z toho

čo sa mu stalo.

Tmavovlasý muž vstal z gauča a podišiel k synovi, aby ho upokojil. Teraz už chápal, prečo sa Harry tak triasol po návrate domov. Musel sa práve vrátiť z Pradiarskej ulice. Položil mu ruku na rameno a Harry sklopil zrak, uprene sledujúc špičky svojich topánok.

"Si v poriadku? Potrebuješ lektvar na upokojenie?" spýtal sa starostlivo a v tej chvíli ho ani len nenapadlo hnevať sa na neho za to, že nazrel do jeho myslánky. To, čo videl bolo preňho oveľa horšie než akokoľvek tvrdý trest.

"Nie." pokrútil hlavou a zhlboka sa nadýchol. "Hneváš sa veľmi?" osmelil sa potichu zašepkať.

"Netvrdím, že som nadšený. Nikdy si o tom nemal vedieť a už vobec nie to vidieť, ale myslím, že si sa tým sám vytrestal viac než dosť."

"Uhm... stále ešte nemožem veriť tomu, ako si to všetko prežil. Je to moja vina, že ťa Voldemort odhalil a to potom... je to pre mňa ako zázrak, že vobec môžem sedieť vedľa teba."

Severus si povzdychol. Stalo sa presne to, čo očakával. Harry a jeho výčitky.

"Harrym, teraz ma dobre počúvaj, lebo to poviem len raz!" povedal Snape rozhodne a prísne naňho pohliadol. "Nemôžeš za nič, čo sa vtedy stalo. Vobec za nič. Bola to moja slobodná voľba pridať sa k nemu, keď som bol mladý, bola to moja voľba, stať sa špiónom a moje rozhodnutie bolo tiež poskytnúť ti ochranu, pretože som tvoj otec a keby to bolo nutné, urobil by som to zas." odmlčal sa, aby sa nadýchol, ale zdvihol ruku, aby zastavil Harryho, ktorý už - už chcel niečo namietat. "Nie je to nutné a verím, že ani nebude, keďže si dospelý a dokážeš sa o seba postarať lepšie než mnohí iní v tvojom veku, či dokonca starší, ale stále som tvoj otec a tak ako sa staráš ty o mňa, tak sa vždy ja budem starať o teba. Čo sa stalo stalo sa a je to za nami. Prežil som, pretože som si neustále opakoval sľub, ktorý som ti dal, že budem vždy s tebou a ochránim ťa. Chcel som ho splniť a práve to mi pomohlo sa z toho všetkého dostať. A teraz chcem ja od teba počuť tiež jeden sľub."

"Aký?" šepol Harry, stále ešte zarazený otcovými slovami.

"Že sa týmto viac nebudeš trápiť a obviňovať sa za to, čo sa v minulosti stalo. A keď už sme pritom, tak ani len nepomysli na výčitky za Voldemorta, rozumieš? Sľúb mi to, Harry." žiadal Severus prísne a nespúšťal z neho zrak.

"Sľubujem, že sa o to pokúsim." zamumlal Harry a hoci to nebolo úplne

to, čo chce jeho otec počuť, obaja vedeli, že im to musí stačiť.

"Takže teraz, ak dovolíš, uzavrel by som túto tému raz a navždy." navrhol Severus a pohľadom prosil Harryho, aby mu vyhovel.

"Rád by som, ale ešte si mi neodpovedal na moju prvú otázku. Je to také ťažké povedať áno alebo nie?" žiadal Harry vedomý si toho, že práve opäť pokúša otcovu trpezlivosť.

(pozn. autorky: v tejto chvíli som mala strašnú chuť ukončiť kapitolu v tomto úseku, ale chuť do života je prekvapivo väčšia, takže pokračujem a snáď sa dožijem nového rána :-D)

Severus si povzdychol a znavene dosadol spať na gauč.

"Nebudeš mi veriť, Harry, ale je to ťažké."

"Ale prečo? Nič sa tým pre nás nemení." uistoval ho Harry a aby dodal svojim slovám na váhe, posadil sa k nemu na gauč.

"Problém nie je v tom, že ti to nechcem povedať. Teraz, keď už aj tak skoro všetko vieš, je to vlastne jedno. Ale odpoveď na tvoju otázku znie áno aj nie." snažil sa mu vysvetliť, ale vyvolal tým len zmatok v chlapcovej hlave.

"Ehm, možno som pri famfrbále prišiel k akémusi úrazu mozgu alebo mám miesto neho dokonca bahno, ale tomuto vážne nerozumiem." priznal Harry a snažil sa svoje rozpaky zakryť malým vtipom.

"Hm, vidím, že je ti lepšie, keď dokážeš vtipkovať, ale teraz vážne. Viem, že je to nepochopiteľné, ale je to tak. Sám úplne nechápem, ako či prečo to tak je, ale pokúsím sa ti to vysvetliť aspon podľa toho, čo ja predpokladám."

"Dobre, predpokladám, že to súvisí s tými vlkami čo ťa napadli." zvažnel Harry a hrdlo sa mu stiahlo úzkosťou.

"Áno, iste si si všimol, že to neboli úplne obyčajní vlci."

"Áno, ale neboli to ani vlkodlaci."

"Nie, neboli. Avšak niekedy, keď vlkodlaci nemožu nájsť ľudskú korisť, parazitujú na príbuznom druhu, teda na vlkoch. V prípade, že ich vlkodlak na mieste nezabije a neorztrhá, stanú sa z nich len o niečo krvelačnejšie beštie než sú celkovo."

"O niečo krvelačnejšie? Skoro ťa zabili!" vykríkol Harry priškrteným hlasom.

"Harry, nechaj ma to prosím dokončiť." požiadal Severus a unavene si rukou pretrel oči. Keď Harry mlčal, považoval to ako impulz, aby

pokračoval. "Títo vlci sa však stanú prenášačmi. Medzitým však vlkodlačia krv zmutuje a keď pohryzú človeka, trvá dlhšie, než dojde k premene na vlkodlaka."

"Takže sa u teba tá premena ešte neobjavila? Ale to by mohlo znamenať, že si v poriadku, nie?" spýtal sa chlapec s nádejou v hlase a Severus sa napriek únave musel usmiať. Lež bol to smutný úsmev.

"Nie, Harry. Ani zďaleka nie som v poriadku. Tí vlci boli infikovaní vlkodlakom a ja tiež. Len čo som sa z toho lesa dostal a dal sa trochu do poriadku, pripravil som si pre istotu vlkodlačí lektvar. Dúfal som, že ho nebudem potrebovať a prvé dva mesiace sa zdalo, že nič nehrozí. Ďalšie dva mesiace som si ho nevzal a pocítil som to. Nebolo to však natoľko silné, aby som sa premenil. pocítil som len akési... ako to nazvať,... vnútorné zmeny, objavujúce sa vždy len pri splne."

"Predpokladám, že si si opäť začal variť lektvar. Bolo to potom lepšie?" spýtal sa sklamane Harry.

"Áno, užíval som ten lektvar pravidelne a väčšina príznakov takmer úplne odoznela, až do minulého roku. Zdá sa, že je to stále silnejšie a lektvar už je slabý na to, aby to nadobro zastavil. Nikdy som sa ešte nepremenil, ale pre istotu sa počas splnu izolujem vo svojom dome. nedokážem odhadnúť, ako dlho to ešte potrvá, kým sa premením."

"Bolí to?" začul ho šepkať a pritiahol si ho k sebe bližšie.

"Nie veľmi, ale tým sa netráp. Prežil som horšie veci, toto zvládnem tiež." uistoval ho Severus.

"Nie je možné nájsť nejaké riešenie? Možno by dačo šlo urobiť, kým si sa ešte nepremenil."

"Nie, Harry. Nedá sa s tým nič robiť. A hlavne, ty s tým nemožeš robiť, rozumieš? Dovod, prečo som ti to nechcel povedať je ten, že ťa poznám a viem, že sa vždy pokúšaš niekoho zachraňovať, ale v tomto mi nemožeš pomôcť a neželám si, aby si sa o to staral. Takže mi musíš sľúbiť, že počas splnu ma nikdy nebudeš hľadať."

"Na jednu noc je tých sľubov nejak moc." povzdychol si Harry ale slabo prikývol. "Predpokladám, že si sa už pokúšal nájsť nejaké riešenia, čo všetko si skúsil?"

"Od krv prečisťujúceho lektvaru po vylepšenie vlkodlačieho, cez pochybného liečiteľa v Afrike, ktorý vraj vie vyliečiť úplne všetko, no odmietol mi pomôcť, som vyskúšal azda všetko, čo ma napadlo." odpovedal popravde Severus.

"Tak to ma nič viac nenapadá." povzdychol si Harry a zavrel pritom oči.

Tak veľmi dúfal, že sa mýlil, alebo že prinajmenšom bude mocť otcovi nejako pomôcť, ale jeho nádeje boli márne.

"Nie je na tebe, aby ťa niečo napadalo a už vobec nie, aby si niečo riešil. Samozrejme okrem toho, že je najvyšší čas do postele, mladý muž." uzavrel Severus a Harry, keďže vedel, čo vedieť chcel, viac ani nemukol.

Chvíľu len tak sedeli, ponorení v tichu a vlastných myšlienkách. Bol to napokon Severus, ktorý prehovoril prvý.

"Budeš v poriadku? Ak by si chcel, môžem tu s tebou zostať, alebo si samozrejme vítaný u nás hore." navrhol, no Harry len pokrútil hlavou.

"Ďakujem, ale radšej zostanem tu. No ty by si sa mal vrátiť, aby nemala Calwen starosti. Vie vobec, že si tu, alebo je na teba ešte nahnevaná?"

"Zdá sa, že si až príliš dobre informovaný o každom mojom kroku, nezdá sa ti to choré?" spýtal sa Severus s náznakom mierneho sarkazmu a spýtavo zdvihol obočie.

"No čo, mám proste dobré zdroje. tak ako, udobrili ste sa? Lebo ak nie, mal by si za ňou hneď zájsť." dohovárať mu syn naoko vážne.

"Neviem, ktorý z vás dvoch je horší. Ospravedlnil som sa jej a odpustila mi len pod podmienkou, že ešte dnes pojdem za tebou a ospravedlním sa. Tuším ste sa proti mne spikli."

"A ver, že nie sme jediní." zachichotal sa Harry pri pomyslení, čím všetkým sa v ten deň v Příční ulici zásobil Brian.

"Čo tým myslíš?" zbystril Severus a prepaľoval ho pohľadom.

"No... povedzme, že Brianovi sa v Příční ulici viac než páčilo." odvetil Harry tajomne a v očiach mu svietili veselé iskričky.

"Nechceš mi snáď povedať, že ste boli v obchode pánov Wealseyovcov, však? Merlin, komu som čo urobil." zaúpel.

"Samozrejme, že sme sa tam stavili. Ale ber to z tej lepšej stránky. Čím skor sa naučí, ako ti pripraviť veselé prekvapenie bez toho, aby si ho pritom nachystal, tým lepší v tom bude, keď konečne nastúpi do Bradavíc." uškrnul sa chlapec.

"Hm, videl by som to skor opačne. Čím skor zistí, čoho všetkého som schopný, tým skor si rozmyslí používať tie nezmysly v škole." zatiahol sarkasticky na oplátku a obaja sa nahlas rozosmiali.

"Ak teda trváš na tom, že tu zostávaš, prajem ti dobrú noc, ale ja sa

odporúčam. myslím, že dnes budem spať ako zabitý." zazíval Severus a zdvihol sa na odchod.

"Dobrá noc, ocko."

"Dobrá noc, Harry a ráno ťa čakáme na raňajkách." odpovedal na pozdrav a stratil sa v tmavej noci. Harry bol už taký unavený z celého dňa a myseľ mal natoľko zahltenú novými informáciami a pocitmi, až myslel, že nezaspí. len čo však za otcom zavrel a obnovil ochranné kúzla, zvalil sa na gauč a v mihu zaspal.

Kapitola č.9: Malý metamorfomág

Bolo to niekedy v polovici augusta, keď sa Calwen s vervou pustila do organizácie svadby. Severus si totiž vzal k srdcu Harryho radu a termín naplánovali na koniec septembra, samozrejme po dohode s Albusom Brumbálom, ktorý sľúbil uvoľniť svojho staro nového učiteľa lektvarov na tak dlho, ako bude potrebné aj počas školského roku.

Azda väčšiu radosť než samotní snúbenci mali ich deti, Harry, Connie a Brian ktorí pomáhali, ako len šlo. Pre Harryho to znamenalo, že všetok svoj voľbný čas posledných voľných dní rozdelil medzi rodinu a Ginny. Keby sa mal venovať ešte aj Ronovi aj Hermione, asi by sa musel rozkrájať, alebo si obstaráť nejaký prevracač času. Našťastie jeho najlepší priatelia boli v tom čase na spoločnej dovolenke a vystačili si aj sami. Bolo pekné vidieť ich spolu vychádzať a nie sa len neustále škriepiť, pomyslel si.

V to ráno vstal Severus s lepšou náladou než zvyčajne, čo bolo čo povedať, pretože nálada majstra lektvarov v posledných dňoch bola viac než dobrá, vďaka ľuďom, ktorí ho obklopovali, ktorí ho mali radi.

Práve si čistil zuby, keď sa domom rozľahol zdesený výkrik, no on sa len uškrnul sám pre seba a pokračoval v rannej očiste. Než zišiel do kuchyne, zastavil sa na schodoch a nasadil ten najneutrálnejší výraz tváre, akého len bol schopný. Vďaka rokom predstierania, že je niekto iný to preňho dnes nebol problém.

"Dobré ráno." pozdravil uvoľnene a pohľadom prebehol po všetkých prítomných. "Zdalo sa mi, že som počul akýsi krik, čo sa stalo?" spýtal sa, keď sedel za stolom a nalieval si kávu do hrnčeka. Odpovedal mu Harry s vyškereným výrazom.

"Zdá sa, že sa u Briana objavujú schopnosti metamorfomága. Pozri na jeho vlasy." uviedol ho do obrazu a Severus pozrel smerom, kam ukazoval. Prekvapený výraz na jeho tvári prezrádzal, že si až teraz všimol chlapca s ružovými vlasmi, zlostne naňho zazerajúc.

"Oh, Brian, to si ty? Keď som videl tie vlasy, myslel som, že je to tvoja teta. No ale toto... prečo práve ružová, synak?" spýtal sa nevinne, ale Harry si všimol jemné mykanie jeho kútikov úst a bolo mu jasné, že toto je otcova práca a to ho potešilo azda ešte viac. Kedy naposledy jeho otec takto žartoval?

"No... zrejme chce na tej svadbe ladiť s tetou Dorou a skúša všemožné kombinácie. Ktovie, aká farba to bude zajtra." zatiahol Harry nevinne, podporujúc otcovu hru.

"Hej! Nerobte si zo mňa srandu!" ohradil sa chlapec namosúrene. "Ocko, však to vrátiš späť? Ja viem, že som ti ten delobuch do toho kotlíka hádzať nemal a ani tie samozaviacovacie šnúry neboli dobrý nápad, ale ja nechcem mať ružové vlasy!" ospravedlňoval sa takmer trpiteľsky.

"Oh, takže ten lektvar som neskazil ja, ale tvoj delobuch? No to mi odľahlo, vážne som sa začínal báť o svoju schopnosť uvariť lektvar bez výbuchu. A aké šnúry? Aha, máš na mysli tie, čo sa vždy v nestráženej chvíli zviazali dohromady a spôsobili, že som zakopol len čo som vstal zo stoličky? To si nebol ty, Harry?" obrátil sa pokojne na svojho staršieho syna, ktorý sa už neovládal a prehýbal sa od smiechu.

"Ja ... nie." vyjachtal Harry skrz nový výbuch smiechu.

"Mal by si sa naučiť lepšie ovládať, mladý muž. Nie je od teba pekné smiať sa bratovmu nešťastiu." napomenul ho Severus a tentoraz sa k Harryho výbuchu pridala aj Connie, ktorá sa doteraz len potichu chichotala.

"Čo je vám smiešne?" spýtala sa Calwen, ktorá sa vrátila z obchodu s čerstvým pečivom, ale keď zbadala Briana, usmiala sa tiež.

"Oh, Brian, skúšaš nový imidž? Nabudúce skús možno niečo menej výrazné." poradila a pustila sa do prípravy raňajok, akoby to, že má jej syn ružové vlasy bola tá najprirodzenejšia vec, ktorú kedy videla.

"Vážne vtipné, ja som to nechcel. Neznášam ružovú." fňukol chlapec a vytiahol z vrečka pletenú čapicu, ktorou zakryl tú ružovú hrozu na svojej hlave. "Ocko, vráť mi to späť, prosím. Ja už budem dobrý." prosíkal a Severus sa naňho na chvíľu zamyslene zadíval.

"Hm, rád počujem, že si dobrovoľne ochotný zmeniť svoje správanie a byť dobrý, lebo inak by som bol nútený pristúpiť k istým opatreniam a ver mi, to by sa ti asi nepáčilo. Spýtaj sa svojho brata, k akým trestom som sa uchýľoval v škole."

"Oh, to teda bolo... skoro mi ruky odpadli od toľkého drhnutia kotlíkov." zatiahol sarkasticky Harry, ktorý túto výhovorku používal vždy, keď bol s otcom sám a akože si dopykával trest.

"Ale aj keby som akokoľvek veľmi chcel, Brian," pokračoval Severus, "Tak túto tvoju zmenu nemožem nijako ovplyvniť. Vážne netuším, ako sa to stalo a ako vraví Harry, môže to byť v rodine a si skutočne metamorfomág." vysvetľoval Severus takmer lútoštivo, v duchu si však blahoželal k dobre vykopráci.

"Už len toto mi chýbalo." odfrkol Brian a Harry v jeho výraze spoznal vernú kopiu ich otca. Je možné, že aj on sa tvári ako Severus? Hm, mal

by si na to asi dávať pozor, pomyslel si a sledoval brata, ktorý nahnevane dupal hore schodami do svojej izby. Severus drgol do Harryho a významne naňho pozrel, akoby naznačoval, nech počúva, čo sa bude diať. A skutočne, o chvíľu sa domom rozľahol veselý smiech a chichotanie.

"Hi... hahaha...nie... dosť, už...hihi, hahaha, ockooo...dosť...hihi!!!" rozliehalo sa domom a všetci spýtavo pozerali na Severusa, ktorý si s neutrálňým výrazom na tvári práve naberal na vidličku porciu miešaných vajíčok.

"Štekľivý prášok. Prestane účinkovať po pár minútach. Myslel som, že to po tej ružovej hrive bude potrebovať. Oh a tá ružová vyprchá v noci." odvetil a konečne sa aj on usmial. Kým Connie a Harry sa opäť zadúšali smiechom, Calwen len neveriacky pokrútila hlavou.

"Ako malé deti." povedala a šla skontrolovať Briana.

Skvelú náladu z celého dňa Harrymu a Severusovi skazila v podvečer nervozita.

"Budeš v poriadku, však?" spýtal sa Harry a pozrel na zapadajúce slnko za obzorom. Dnes v noci mal byť spln a on vedel, čo to pre jeho otca znamenalo.

"Samozrejme. Len nezabúdaj, čo si mi sľúbil. Nepojdeš za mnou, je to jasné?"

"Áno, ale buď opatrný. Počkám na teba doma, kým sa nevrátiš." odpovedal Harry zamračene a sledoval otca, ako sa mu stráca v diaľke. Calwen ho tiež videla, ale nepýtala sa. Spolu so Severusom a Dorou ju uistili, že počas splnu pomáha Remusovi Lupinovi, ktorý je vlkodlak. Najprv ju to vystrašilo, ale keďže Repoznala vďaka tomu, že chodil s jej sestrou, upokojila sa. Vyšla za Harrym na terasu a kým ich zima nezahnala spať do domu, rozprávali sa o všetkom možnom.

Harry sa zobudil veľmi skoro, no jeho otec sa ešte nevrátil. čakal hodinu, dve, ale keď ani potom nikde nebolo ani len stopy po čiernovlasom mužovi, premkla Harryho hroza. Bez meškania sa premiestnil k domu na Pradiarskej ulici a len čo sa zbavil ochranných kúzel, vošiel dnu.

"Ocko? Ocko, si tu?" volal naňho už z dverí, ale odpoveď neprichádzala. Prešiel jednu izbu za druhou, ale nikde nikto. Až v laboratóriu... postava na ležiaca na zemi nejavila známky života. Harryho srdce sa zastavilo, keď dvoma rýchlymi krokmi prekonal vzdialenosť medzi ním a jeho otcom a sklonil sa k nemu, aby zistil, čo s ním je.

Kapitola č.10: Čo ho čaká

Severus ležal v bezvedomí za svojim pracovným stolom v laboratóriu a vobec nevnímal, ako sa nad ním niekto skláňa. Harry roztrasenou rukou nahmatol pulz a uľahčene si vydýchol, že otec žije. Jeho dýchanie bolo plytké a pupulz nepravidelný, ba dokonca zrýchlený, ale žil.

"Ocko, preber sa!" žiadal Harry a opatrne s ním zatriasol, ale nepomohlo to.

"No tak, ocko, zobuď sa, čo je s tebou?" neustával vo svojom snažení a snažil sa nájsť niečo, čo by mu napovedalo o povode jeho súčasného stavu. Avšak muž nebolo zranený, aspoň nie nijak viditeľne. Harry nevedel, ako otca prebrať, pretože ani Enervante nefungovalo. Po polhodine bezútešnej snahy ho prepadla panika zmiešaná so zúfalstvom.

"Ocko, prosím!" šepkal a nevedel si rady. Keby aspoň tušil, čo sa tu stalo, mohol by použiť nejaký lektvar zo Severusových zásob, ale takto sa neodvážil. Musí zohnať pomoc. Lenže kde? Kto by mu mohol pomôcť? Nik konkrétny ho nenapadal a jedinou možnosťou bolo vziať ho ku sv. Mungovi.

Len čo sa Harry aj so Severusovým telom premiestnil do nemocnice, zhrčili sa okolo neho ošetrovatelia a ujali sa jeho otca. Povedal im to málo čo vedel a odrazu zostal stáť sám na chodbe pred zavretými dverami, odkiaľ po chvíľke vyšiel jeho bývalý spolužiak.

"Si v poriadku, Harry?" spýtal sa ho Neville a starostlivo si ho prezeral.

"Ja hej, ale otec... čo ty tu vlastne robíš?"

"Nastúpil som sem na ošetrovateľský kurz. Chcem byť liečiteľom. A o otca sa neboj, bude v poriadku. Čakajú len na odborníka na nitrobranu." snažil a ho povzbudiť.

"Čože? A to už prečo?" nechápal Harry.

"Neviem to presne, ale podľa hlavného ošetrovateľa je nitrobrana jediný spôsob, ako ho prebrať. Podľa všetkého to súvisí s jeho poslednou premenou. Netušil som, že je vlkodlak."

"No, s tými premenami je to trochu zložitejšie a sám som a to dozvedel asi pred mesiacom."

"Aha, no asi by si sa mal porozprávať s hlavným ošetrovateľom. Poslal

ma po teba, aby som ťa priviedol. On ti to všetko vysvetlí." povedal napokon Neville a viedol kamaráta dlhou chodbou až ku dverám, na ktorých bola kovová tabuľka s nápisom Ošetrovňa.

Dvere sa otvorili a okolo Harryho preleteli nosidlá, na ktorých ležal jeho otec. Hrdlo sa mu stiahlo a musel bojovať so slzami. Pocítil niečiu ruku na ramene a vzhladol do tváre postaršiemu ošetrovateľovi s mierne prešedivými vlasmi a okuliarmi. Povzbudivo sa naňho usmieval.

"Severus to zvládne, nemusíš sa báť, chlapče."

"Vy ho poznáte? A čo mu vlastne je?" spýtal sa Harry roztraseným hlasom.

"Bol mojim študentom na ošetrovateľských kurzoch, tak ako teraz tvoj priateľ. Ďakujem Neville, skontroluj prosím pani Collinsovú a nezabudni na upokojujúci lektvar pre pana Haleyho." inštruoval mladého praktikanta starší muž a on poslušne prikývol.

"Áno, pane, hneď to urobím." odpovedal a s tými slovami ich nechal samých.

"Posaď sa, Harry. Nebude ti vadiť, keď ti budem tykať? Počul som už o tebe toľko, že mám pocit, akoby som ťa poznal odjakživa." usmial sa naňho a Harry len prikývol.

"Tak teda, Severus. Čo presne mi vieš povedať o tých jeho neúplných premenách na vlkodlaka?"

"Nie veľa, len toľko, čo mi ocko povedal sám. Vraj mu vlkodlačí lektvar pomáhal a až v poslednom roku cíti, že jeho účinky už nestačia na potlačenie premeny. Myslel si, že onedlho sa už zrejme premení kompletne." povedal čo vedel.

"Povedal by som, že je to trochu komplikovanejšie, než si Severus myslel. Vravíš, že to pociťoval už vyše roka, že je lektvar slabší? Nechápem, prečo s tým za mnou neprišiel skor, možno by som mu vedel nejako pomôcť, ale teraz..." povzdychol si starý muž a zadíval sa kamsi za Harryho.

"Ako to myslíte, že teraz... je neskoro na čo?" jachtal Harry neschopný racionálne uvažovať.

"Len pokojne, bude v poriadku, aspoň do najbližšej premeny. Čo však bude potom nebude preňho veľmi príjemné. Len to som chcel povedať."

"Čo s ním teda je?" žiadal Harry konečne vysvetlenie.

"Obávam sa, že celé tie problémy s premenou spôsobuje vlkodlačí

lektvar. Celý čas, čo ho Severus užíval, posobil naňho a spomaľoval tú premenu, ale nemože ju zadržať do nekonečna. Ak sa Severus čo najskor nepremení, bude to stále horšie."

"Takže musí prestať brať lektvar, aby sa premenil? A čo potom? Bude v poriadku?"

"Je to zložitejšie, chlapče. Severusove telo je na ten lektvar natoľko zvyknuté, že keď ho prestane užívať, premení sa síce, ale asi nie pri prvom splne. Lektvar sa z jeho tela musí kompletne vylúčiť a pri takomto dlhoročnom návyku ako má Severus, to bude chvíľu trvať. Navyše, sám dobre vieš, aký má tento lektvar účinok. Vlkodlaci ho užívajú, aby boli menej nebezpečný. V prípade, že sa Severus premení bez neho, bude nebezpečný nielen svojmu okoliu, ale predpokladám že vzhľadom k jeho situácii i sám sebe. Tá premena bez lektvaru by ho mohla zabiť." posledné slová povedal tak potichu, že ich Harry sotva počul.

"Takže ak lektvar prestane užívať, môže ho to zabiť. A ak ho neprestane užívať a nepremení sa..."

"Potom sa môže opakovať to, čo sa stalo túto noc, ak nie niečo horšie." zamumlal ošetrovateľ.

"A povieť mi teda konečne, čo sa mu stalo dnes?" vyprskol Harry netrpezlivo a hneď sa zahanbil. "prepáčte, ja len... prečo musí tak veľmi trpieť? Chcel by som mu nejako pomôcť, ale nemožem." povzdychol si.

"Neospravedlňuj sa, viem ako sa cítiš. Tak teda, k tomu, čo sa mu stalo. Nevieť, čo presne k tomu viedlo, ale Severus vystaval okolo svojej mysle pevnú bariéru, spoza ktorej sa teraz sám nemože dostať. Nebudem ti klamať, chlapče, aj tak by si to určite zistil, ale podľa mojho názoru, bola táto premena pre Severusa veľmi ťažká, nielen psychicky ale i fyzicky a toto bol jeho spôsob uchrániť svoju myseľ pred poškodením. Napriek tomu, že skončil v bezvedomí a je teraz tak povediac uväznený, bolo to podľa mňa to najlepšie, čo mohol robiť, inak by tu mohol byť s oveľa vážnejším poškodením, možno dokonca nezvratným."

Harry sedel v kresle a na jeho ramená akoby dopadli ťažké balvany, keď to počúval. Prečo? Prečo jeho otec? Nemohol mu nijako pomôcť, hoci netúžil po ničom inom. Ako dlho to ešte bude trvať? Ako dlho Severus vydrží znášať toto utrpenie? Musí byť predsa nejaký spôsob, ako mu pomôcť, proste musí.

"Ehm, ako mu teda môžete pomôcť?" spýtal sa priškrteným hlasom.

"Chystám sa kontaktovať jedného známeho, je to odborník na nitrobranu, pomocou ktorej odstránime bariéru, čo Severus vybudoval. Nie je to overený liečebný postup, ale verím, že sa to podarí a až do budúceho splnu bude všetko v poriadku."

"A potom? Pri ďalšej premene?" spýtal sa a mimovoľne sa striasol.

"Preberieme to so Severusom, ale ja by som odporúčal, aby neprestával užívať vlkodlačí lektvar a pri každej ďalšej premene by bolo rozumné uviesť ho do umelého spánku a podávať mu lektvary proti bolesti, aby netrpel. Ale toto budeme riešiť, až keď tá situácia nastane a to rozhodnutie bude na tvojom otcovi. Teraz sa sústreďme na to, čo je pred nami." odpovedal ošetrovateľ a Harry prikývol.

"Tak dobre. Je nejaké riziko, že pri pokuse o odstránenie tej bariéry dojde k nejakému poškodeniu? Povedzme, keby sa to nepodarilo?"

"Nemyslím, aspoň nie pri tom samotnom úkone. Problém by mohol byť v tom, ako dobre Severus túto bariéru vybudoval. Ak povedzme neuchoval všetky dôležité spomienky, mohol by trpieť stratou pamete, alebo nejakými menšími výpadkami, ale to skor než začneme nezistíme." odpovedal mu ošetrovateľ po chvíľke zamyslenia.

"V tom prípade, myslíte, že by som sa o to mohol pokúsiť ja? Nitrobranu ma učil Severus keď som mal 10 rokov a tak poznám niektoré typy jeho bariér, ktorými uzatváral svoju myseľ." navrhol a dúfal, že mu môže pomôcť aspoň týmto spôsobom.

"Ak je to ako vravíš, potom by to azda bolo i lepšie. Zdá sa, že pri tebe človek stále zažíva prekvapenia. Ak to teda chceš skúsiť, môžeme začať pokojne aj hneď." povedal starší muž, keď zvážil chlapcovu ponuku. Obaja vstali a šli do izby, kam uložili Severusa. Výraz jeho tváre sa ani trochu nezmenil, odkedy ho Harry našiel ráno v laboratóriu. Dalo sa z neho vyčítať, že Severusa zmáhala krutá bolesť v okamihu, keď upadol do toho stavu a Harrymu zovrelo žalúdok. Sadol si k nemu na posteľ a chytil ho za ruku.

"Všetko bude v poriadku, ocko. Pomožem ti, uvidíš. Zase budeš v poriadku." upokojoval jeho i sám seba.

"Si pripravený, Harry?" spýtal sa ošetrovateľ a chlapec prikývol. Ešte raz si nechal zopakovať, čo musí urobiť a potom prenikol do otcovej mysle.

Obklopovalo ho šero a pred ním vysoký čierny múr, ktorý mu bránil pokračovať. Silou vole a neverbálnymi kúzlami oslaboval stenu vrstvu po vrstve a tá postupne odhaľovala prvé jednotlivé spomienky. Boli medzi nimi i také, ktoré Harry poznal, no nezdržiaval sa a postupoval

dalej.

Po nejakom čase čierny múr padol a pred Harrym sa zjavila ohnivá stena, skrývajúca ďalšiou sadu spomienok. Táto prekážka pre Harryho nebola neprekonateľná. Severus ho naučil, ako ňou prejsť a keďže sa jeho otec nijako nebránil a stenu nezvyšoval, len udržiaval na rovnakej úrovni, zabralo mu to len chvíľku. Už - už chcel prejsť k poslednej, stene z ľadu, ktorá bola najkrehčia, ale v kombinácii s predošlými poskytovala veľkú oporu, no v tom ho zaujala jedna z otcových spomienok a on zastavil, aby sa jej lepšie prizrel.

Severus v spomienke bol veľmi bledý a jazvy na jeho tvári boli ešte stále červené. Stál oproti mužovi tmavej pleti s holou hlavou a tvárou pomalovanou roznyymi symbolmi. Chvíľu Harry nič nepočul, ale keď sa lepšie sústredil, začul toho muža.

"Máš pravdu, mohol by som ti pomôcť. Kým tvoja premena nie je úplná, je možnosť sa toho prekliatia zbaviť úplne. Avšak cena za to je vysoká."

"Čo žiadaš?" spýtal sa Severus bez akéhokoľvek podráždenia či sarkazmu. Málokedy niekoho prosil o pomoc, ale šlo o jeho život a tentoraz pomoc potreboval.

"Človek, ktorý žiada moju pomoc, musí priniesť určitú obeť. Avšak ty nie si ten, čo ju má priniesť, pretože nie si ten, čo má u mňa žiadať o pomoc." odpovedal ten tajomný muž a Harry si spomenul na otcove slová o tom, že skúšal pomoc nejakého liečiteľa. Toto musel byť on, ale prečo mu domietal pomôcť, keď by to dokázal? V tom sa opäť ozval Severus.

"Viem, že za tebou nechodia, tí ktorí pomoc potrebujú, ale tí, čo ju pre niekoho žiadajú, ale ja nemám nikoho, kto by..."

"Potom je mi ťa ľúto. Ten, kto nemá nikoho má smutný život a ten tvoj navyše poznačený tvojim prekliatím, ale ja ti nemožem pomôcť." povedal pokojne.

"Ale prečo? Prečo odmietate pomoc tým, čo ju potrebujú a vyžadujete za ňu takú cenu?" spýtal sa Severus značne sklamaný, akoby prišiel o jedinou nádej, ktorú na tomto svete ešte mal.

"Cena, ktorú ja žiadam, je vždy primeraná žiadosti a ty nepotrebuješ poznať moje dôvody. Teraz choď a keď nájdeš niekoho, kto pre teba túto obeť podstúpi, pošli ho za mnou." uzavrel liečiteľ a zanechal osamoteného, zlomeného Severusa uprostred pustiny.

Harry si túto spomeinku pevne vryl do vlastnej pamäte a rozhodol sa ňou zaoberať neskôr. Rozbil aj poslednú prekážku, ktorá mu stála v

ceste a opustil otcovu myseľ v nádeji, že urobil, čo bolo nutné a on bude v poriadku.

Otvoril oči a unavene pozrel do tváre starému ošetrovateľovi.

"Tak ako?" spýtal sa ho ustarane.

"Odstránil som prekážky a dúfam, že som nič neprehliadol." povzdychol si Harry.

"Bol si tam celé hodiny, verím, že si to urobil najlepšie ako len šlo." usmial sa naňho starec a položil mu ruku na rameno.

"Dúfam." zamumlal a vzal otcovu ruku do svojich dlaní.

"Harry..." ozval sa odrazu slabý chrapľavý hlas a Severus pootvoril oči, aby pohľadom vyhľadal svojho syna.

"Konečne, ocko. Ako ti je?" spýtal sa ho potichu.

"Dobre, som len unavený." odpovedal a znova zavrel oči.

"Len spi, už to bude v poriadku. Zostanem pri tebe, kým ti nebude lepšie." uisťoval ho Harry tichým hlasom a pocítil obrovskú úľavu.

"Ďakujem." zašepkal Severus a ponoril sa do snov.

"Blahoželám, mladý muž. Zvládol si to výborne." skonštatoval ošetrovateľ a potľapkal ho po ramene.

"Dúfam, že to ostatné zvládneme tiež." povzdychol si a unavene dosadol do kresla. Vďačne prijal posilňujúci lektvar, ale odmietal sa od otca vzdialiť. Iba Calwen napísal, že je s otcom a zdržia sa možno aj pár dní. Ráno, než ho šiel hľadať, nechal jej v kuchyni odkaz, že Severus potreboval s niečim pomocť. Zatajil, že sa Severus vobec neobjavil doma a dúfal, že si nerobí prílišné starosti.

Po pár minútach v kresle konečne aj on zaspal, rozhodnutý čo najskor zistiť viac o tom liečiteľovi, ktorý Severusovi odmietol pomocť.

Kapitola č.11: Kovu- liečba tela i duše

Keď sa Harry ráno zobudil, bola posteľ prázdna. Rozhliadol sa po izbe, ale otca v nej nikde nenašiel, hoci nakukol i do kúpeľne. S hlbokým povzdychom sa ho teda vyšiel hľadať.

Ahoj, Harry." pozdravil ho Neville, ktorý práve prechádzal okolo s náručou plnou najrozličnejších lektvarov.

"Ahoj, Neville. Nechceš s tým pomôcť?" ponúkol sa, ale kamarát len pokrútil hlavou.

"Ďakujem, zvládnem to, ale asi by si mal ísť vyslobodiť pána Conroya pred svojim otcom. Zavreli sa na ošetrovni asi pred hodinou a jeho krik sa rozlieha po celom poschodí." informoval ho Neville a zatváril sa účasne.

"Aha, tak tam sa vyparil. Neboj, keď sa k nim pridám, použijem *Silencio*, inak by mohla spadnúť celá nemocnica." uškrnul sa a ponáhľal sa k ošetrovni, odkiaľ sa skutočne rozliehal nahneváný hlas profesora lektvarov. Vedel síce, že si tým nevyslúži od otca práve pochvalu, ale vošiel bez zaklopania a rýchlym pohľadom zhodnotil situáciu.

"Nie som malé decko, Horace. Nenechám sa uspávať, rozumel si? Prestanem ten lektvar brať, ale k tomuto ma nikdy neprinútiš!" kričal Severus a z očí mu šľahali blesky.

"Keď prestaneš ten lektvar brať, môže ťa to zabiť! Chceš to riskovať? Znova nás chceš opustiť a tentoraz naozaj navždy?" ozval sa potichu Harry s Severus sa zarazil.

"Harry, čo tu robíš? Prosím, nepleť sa do toho, toto je moja vec a moje rozhodnutie."

"Nie, Severus. Toto sa týka celej rodiny. Ako budem môcť žiť s vedomím, že som ti mohol nejako pomôcť a neurobil som to? Ako to vyvetlím Calwen, a čo Brian? Viem, že si zvyknutý spoliehať sa len sám na seba, ale tak ako my potrebujeme teba, sme a chceme tu byť my pre teba."

"Harry, ty tomu nerozumieš!" zvolal Severus takmer zúfalo. Opať sa vracali k téme, ktorá ich od seba neustále oddeľovala ako stále sa rozširujúca priepasť.

"Rozumiem viac, než si myslíš a ak veríš tomu, že to nechám len tak, tak sa strašne mýliš. Sám veľmi dobre vieš, že ak sa raz premeníš, nič

a nikto ti už nepomôže zbaviť sa toho. A Merlin nás ochraňuj, aby si to vôbec prežil." zašomral Harry podráždene.

"Harry, chvíľu ma počúvaj. Prestanem brať vlklačí lektvar, aby som sa mohol premeniť, hoci som sa tomu chcel vyhnúť. Ale môžem ten lektvar upraviť tak, aby fungoval ako má keď budem transformovaný. Nemusíš si o mňa robiť starosti." vysvetľoval potichu.

"Tie som si nemusel robiť ani doteraz, však? Prosím ťa, nemohol by si prijať ponuku pána Conroya? Aspoň kvôli mne, ocko, nech vidíme, či to bude fungovať. Sľubujem, že ak nie, sám ti pomôžem s úpravou toho lektvaru." žiadal Harry. Zavrel oči a zatajil dych, kým čakal na jeho odpoveď, akoby čakal na ortieľ smrti. Vlastne to tak skoro bolo, ibaže nešlo o jeho život.

"Je mi ľúto, Harry, ale nie som nejaký pokusný králik a uspať sa nenechám." odpovedal Severus rozhodne a neodvážil sa mu pozrieť do očí.

"Ako myslíš." odpovedal Harry potichu a s nič nehovoriacim výrazom na tvári sa obrátil k liečiteľovi.

"Ďakujem vám za pomoc, pane. Myslíte, že je môj otec nateraz v poriadku? Vzhľadom k tomu, ako ohnivo tu háji svoje záujmy, som si skoro istý, že bude schopný dostať sa domov aj sám, ale ak myslíte, že je nutné ho sprevádzať, zariadim to." povedal takmer ľadovým hlasom a snažil sa ignorovať zdrvujúci pohľad, ktorý na sebe cítil.

"Severus je v najlepšom poriadku a akékoľvek ohľaduplné jednanie s ním by mohlo urážať jeho hrdosť, ako som si všimol, takže áno, môže ísť domov sám." ozval sa po chvíľke starý ošetrovateľ a skúmavo na Harryho pozeral. Súcitil s ním. Nechcel by byť na jeho mieste. Keď sem včera Severusa priniesol, bol úplne zúfalý od strachu a vedomie, že si teraz Severus zahráva so svojim životom by nepotešila nikoho, tobôž milujúceho syna.

"V tom prípade ma ospravedlňte, musím si ešte niečo zariadiť." rozlúčil sa potichu a vykročil ku dverám, pričom ukončil umlčovacie zaklínadlo, ktoré použil keď vstúpil.

"Harry, počkaj! Kam ideš?" zastavil ho otec a Harry v jeho pohľade videl neistotu.

"To je moja vec, ale na tvojom mieste by som sa ponáhl'al domov, pretože Calwen je už isto strachom bez seba. Myslí si, že si sa včera vrátil a potreboval si moju pomoc, preto sme spolu odišli a zdržali sa, písal som jej správu včera večer." informoval ho a položil ruku na kľučku.

"Harry..."

"Ahoj!" povedal a zmizol, nechajúc otca tápať v tej neistote, ktorú videl v jeho očiach. Harry bol úplne ostrasený otcovým postojom. Veril, že ho takmer nič nezlomí, po tom čo všetko si už prežil, ale zrejme je toho naňho už príliš. Chápal to, sám mal občas chvíľky, keď bol ochotný vzdať sa všetkého, i vlastného života, lenže teraz sa nechcel vzdať otca. Nie bez boja. Bude bojovať až do konca, ale potrebuje čas. Ten však stál proti nemu ako neľútostný súper a ak sa Severus podvolí a prestane užívať lektvar, má času ešte menej. Bude to musieť stihnúť do najbližšieho splnu, lenže on ani nevedel, kde začať.

Kiežby tu tak bola Hermiona. Tá by určite vedela o tom liečiteľovi viac, alebo by aspoň tušila, kde o ňom niečo nájsť. Podozrieval ju, že má prečítanú azda celú Bradavickú knižnicu a ktovie čo všetko mimo nej ešte. Ale možno Brumbál... ak mu Severus povedal o tých vlkoch, možno sa zmienil aj o tom liečiteľovi. Táto možnosť sa mu zdala viac než pravdepodobná a tak sa z nemocnice premiestnil priamo do Prasiniek, odkiaľ sa rýchlym krokom vydal k hradu, výnimočne si nevychutnávajúc pohľad na rozkvitnuté lúky a háje.

Albus Brumbál ho samozrejme prijal s otvorenou náručou a pozorne ho vypočul. Ako Harry predpokladal, riaditeľ nebol prekvapený ničím z toho, čo sa práve dozvedel a on pocítil sklamanie nad tým, že sa Severus s týmto všetkým nezdôveril jemu.

„Pane, povedal vám niekedy otec niečo viac o tom liečiteľovi?“ spýtal sa Harry s nádejou v hlase a statočne čelil prenikavému pohľadu belasých očí.

„Neviem viac, než si mi sám prezradil, ale možno by som vedel, kde hľadať.“ povedal riaditeľ po chvíľke. „Ale si si istý, že to chceš urobiť, chlapče?“

„Je to jediná šanca, ako ockovi pomôcť a ja by som preňho spravil čokoľvek.“ odpovedal Harry pevne. Ani len na chvíľu nezaváhal, keď sa o tejto možnosti dozvedel.

„Harry, vieš akú obeť ten muž vyžaduje?“

„Zatiaľ nie, ale to ma nezastaví. On pre mňa obetoval svoj život a ja by som urobil to isté.“

„Viem, Harry, viem. Obetoval si sa pre nás všetkých, aby si nás zachránil. Si výnimočný mladý muž, vieš to?“

„Nemyslím si, že som výnimočný. Len ho proste nechcem znova stratiť. Nikdy som sa s jeho smrťou nezmieril a keby sa to naozaj stalo... prosím, pomôžte mi nájsť toho liečiteľa.“ žiadal a riaditeľ nemohol

odmietnuť túto vrúcnu prosbu, vychádzajúcu z hĺbky chlapcovho srdca.

„Severusovi sa to nebude páčiť, pomyslel si na to? Nedovolí ti to urobiť.“ riekol napokon.

„Preto sa to nedozvie, kým to nebude nevyhnutne nutné a prosím vás, aby ste mu to nevravel. Medzi nami... odkedy sa vrátil, je všetko inak. Akosi nemožeme nájsť spoločnú reč bez toho, aby to napokon neskončilo fiaskom.“

„Oh áno, počul som, ako dopadlo vaše doučovanie z lektvarov. Aj keď, to si teraz asi nemal na mysli.“ usmial sa Brumbál a Harry sa pri spomienke na Severusov zhorzený pohľad, keď mu vybuchol kotlík, prosto musel usmiať tiež. Vedel, že sa riaditeľ snaží odľahčiť situáciu a bol mu za to vďačný.

Nasledoval starého vysokého muža do knižnice a pomedzi knihami preplnenými regálami prešli do zakázaného oddelenia, kde Brumbál skúmavo prezeral niekoľko titulov.

„Ó áno, tu by to mohlo byť. *Obeta - pôvod nového života*. V tejto knihe je mnoho ochranných kúzel založených na obeti, určite tam nájdeš aj tú, ktorú sám poznáš.“ povedal Albus a podával Harrymu veľmi starú a ošúchanú knihu, ktorá akoby sa mala čochvíľa rozpadnúť. Harry pochopil, že mal na mysli obeť jeho matky a slabo prikývol. Obaja sa usadili pri neďalekom stole a kým Brumbál si vzal inú knihu, čo ho zaujala, Harry začal listovať v tejto.

Našiel v nej mnoho obetných obradov, od tých s ochranným charakterom až po tie z čiernej mágie, keď sa niekto obetoval, aby mohol navrátiť moc Zlu a pri tom pomyslení ho striaslo. Dúfal, že nik by nič podobné nepoužil, aby vyvolal späť Voldemorta, aj keď to by asi len ťažko šlo. Jeho duša bola natoľko zničená, že by toho snád' ani nebol schopný.

Bol už takmer na konci a prestával dúfať, že mu táto kniha poskytne potrebnú informáciu, ale keď znovu otočil stránku, pozeral na obrázok muža s pomaľovanou tvárou, na toho istého muža, ktorého videl v Severusovej spomienke.

„To je on!“ vykrikoval Harry a Brumbál okamžite obrátil svoju pozornosť k chlapcovi a knihe.

KOVU - liečba tela i duše

Tento africký šaman je povestný tým, že dokáže vyliečiť akúkoľvek chorobu a dokonca vylieči nielen telo, ale i dušu, ktorá býva poranená často vážnejšie než človek sám. Za svoju pomoc však vyžaduje obeť najvyššiu a najmocnejšiu, obeť života.

O jeho radu nemôžu žiadať tí, ktorí jeho pomoc potrebujú, ale tí, ktorí sú ochotný pre svojho blízkeho urobiť čokoľvek, dokonca obetovať vlastný život. V skúškach, ktorými musí žiadateľ prejsť, aby tomuto mužovi dokázal, že ten kto jeho pomoc potrebuje je tejto pomoci hodný, býva Kovu neúprosný.

Žiadateľ môže skončiť kedykoľvek uprostred skúšky, ak sa rozhodne vzdať nádeje na záchranu blízkeho a ušetriť svoj život. Jediný spôsob, ako dosiahnuť svoj cieľ, je splniť všetky úlohy alebo položiť vlastný život pri ich plnení. Vtedy šaman splní svoju časť dohody a vylieči toho, pre koho bola táto obeť vykonaná.

Podľa niektorých zdrojov žije tento muž v oblasti zvanej Daresallam v Zanzibare. Je to rozľahlá krajina, kde nik nepozná nikoho, ale každý pozná každého a hoci presné miesto jeho pobytu nie je známe, ten kto ho hľadá, nájde ho.

Harry prečítal tento úsek nahlas a v duchu si premietal, čo sa dozvedel v spomienke svojho otca a v podstate do seba všetko zapadalo.

„Harry, nie som si istý, či je dobrý nápad pokúšať sa o takéto riešenie.“ vyjadril Albus svoje obavy a hoci veril, že Harry by mal viac než dobré predpoklady k splneniu všetkých úloh, bál sa o svojho chránenca, o chlapca, ktorý preňho tak veľa znamenal. Miloval ho ako vnuka a hoci mal rád i Severusa, nechcel stratiť ani jedného z nich.

„Pane, už som sa rozhodol. Šiel by som hoc aj na kraj sveta, ak by som vedel, že mu môžem nejakú pomôcť. On by pre mňa urobil to isté.“ zarazil ho Harry a odhodlanie v jeho očiach značilo, že s ním nič nepohne.

„Keby som ti mohol akokoľvek pomôcť, stačí povedať, chlapče. Verím, že sa ti podarí všetko, čo si zaumieniš, a že svojmu otcovi pomôžeš. Veľa šťastia, Harry.“ zaželel mu a na tvári sa mu usadil ustaraný výraz.

Harry prikývol a s presným plánom v hlave zamieril ku dverám. Tesne pres nimi sa však zastavil a pozrel riaditeľovi do očí.

„Ďakujem vám za všetko pane a... ak by som sa nevrátil... povedzte mu, že ho mám rád.“ požiadal a čakal na odpoveď.

„Povieš mu to sám, Harry, uvidíš.“ upokojoval ho starec a ich pohľady vypovedali viac, než akékoľvek slová. Harry siahol po kľúčke a keď bol za hranicami pozemkov, premiestnil sa k domu na Grimmauldovom námestí 12, ktorý býval posledných niekoľko rokov jeho domovom.

Kapitola č.12: Výlet s priateľmi

Keď Harry otvoril dvere, do nosa mu udrela lákavá vôňa pečeného mäsa a zemiakov, Siriusovo obľúbené jedlo. Na tvári sa mu usadil spokojný úsmev a spomenul si na roky, ktoré v tomto dome strávil.

„Vonia to úžasne.“ povedal namiesto pozdravu keď prišiel do kuchyne a z dverí sledoval svojho krstného v zástere s obrázkom hypogrifa.

„Harry, čo ty tu? Už som si myslel, že si na mňa zabudol.“ spýtal sa prekvapený Sirius, ktorému od ľaku vypadol pekáč z ruky a s hlasným buchnutím dopadol na dlážku.

„Zdá sa, že máme po večeri.“ skonštatoval vzápätí keď, s Harryho pomocou zbieral kúsky mäsa zo zeme.

„Čakal si niekoho? Možno by sme ešte stihli niečo rýchle.“ navrhol Harry, no Sirius pokrútil hlavou.

„Nie, príde len Remus s Tonskovou a ak sa k nám pridáš aj ty...“

„Jasné, potrebujem hovoriť s vami všetkými, ale nemôžem sa zdržať dlho. Tak čo povieš na nejaké sendviče?“

„To by mohlo stačiť.“ usúdil Sirius a spoločne sa pustili do prípravy ľahkej večere. Rozprávali sa pritom o všetkom možnom a obaja boli radi, že sú opäť spolu.

Okolo siedmej prišiel Remus aj s Tonksovou, držiac sa za ruku. Obaja ich veselo privítali a všetci boli nadšení z Harryho prítomnosti.

„Ako za starých dobrých čias.“ skonštatoval Remus a žmurkol na Harryho.

„Teda, dúfala som, že vyzeráš lepšie než Severus, ale ako sa zdá....“ začala Tonsková po chvíli, keď sa spoločne napchávali chutnými sendvičmi.

„Videla si ho? Takže už je doma?“ spýtal sa so záujmom, ale jeho tvár sa pri spomienke na otca zachmúrila.

„Hej, vrátil sa asi pred dvoma hodinami a vyzeral, no povedzme si to úprimne, vyzeral hrozne. Radšej som vypadla hneď ako sa objavil, nechcela som robiť ešte väčšie dusno než už tam bolo. Oprav ma ak sa mýlim, ale zase ste sa pohádali?“ spýtala sa priamo a tri páry očí sa upreli na chlapca, ktorý hľadel do svojho taniera.

„Vyskytli sa komplikácie a ja potrebujem pomoc. Teda, hlavne otec ju potrebuje, lenže si to nepripustí.“ povzdychol si a vyrozprával im všetko, čo sa stalo.

Remus a Sirius si vymieňali prekvapené pohľady, ale zdržali sa akýchkoľvek poznámok na Severusovu adresu, aspoň kým je tu Harry. Ani jeden však Snapeovi neprial osud, ktorý ho postihol.

„Čo sa chystáš robiť, Harry?“ spýtal sa Sirius podozrievavo, lebo tušil, že Harry sa nikdy nevzdáva. Na to poznal svojho krstného syna až veľmi dobre.

„No...ja asi nezmôžem nič. Skúšal som mu dohovoriť, ale odmieta ma počúvať. Bojím sa, že keď sa premení, mohol by si ublížiť. Tak som vás chcel poprosiť...“ začal pomaly a oni vyčkávali.

„Vieš, ako ste mi rozprávali, že ste vo svojich zvieracích podobách dokázali chrániť Remusa? No.. ja viem, že Severusa nemá rád, ale nemohol by si... navyše Remus s pomocou lektvaru je schopný sa ovládať a mohol by ti pomôcť. Teda... teda ak by vás to príliš neobťažovalo.“ povedal potichu.

„Dohliadneme naňho, Harry, môžeš sa spoľahnúť.“ uistil ho Remus, ktorý vrhol po Siriusovi pohľad, ktorý jasne hovoril: MLC!!!

„Ďakujem, vážne budem kludnejší, keď viem, že nebude sám.“ usmial sa a pocítil malú úľavu.

„A čo budeš robiť ty, Harry?“ spýtal sa opäť Sirius.

„No... je toho na mňa trochu moc a myslel som, že na pár dní vypadnem.“ odvetil vyhýbavo a nenávidel sa za to, že im musí klamať. Inak to však nešlo.

„A kam sa chystáš? Vrátiš sa včas na zahájenie bystrozorských kurzov?“ spýtala sa Tonsková a zmietla Remusovi omrvinku z kútika úst.

„No, nie som si tým istý, ale než odídem, pošlem na oddelenie sovu so žiadosťou o odklad. Nastúpim len čo sa vrátim.“

„Jasné, potrebuješ tiež trochu voľna, ale hlavne nám napíš, keď dorazíš, jasné? A kam teda ideš?“ poučoval ho krstný a spýtal sa na otázku, ktorú predtým položila Tonksová, no nedostalo sa jej odpovede.

„Pôjdem za Ronom a Hermionou. Písali, že sú niekde v Taliansku a Hermione sa tak zapáčili tamojšie pláže, že sa rozhodli zdržať. Chcel by som vyraziť zajtra skoro ráno a zastihnúť ich tam.“ povedal im historku,

ktorú si vymyslel.

„Páni... pláž... nemala som dovolenku už ani nepamätám.“ povzdychla si Tonksová a zasnene pozrela von oknom.

„Tak to aby sme to čo najskôr napravili.“ pošepol jej Remus a chystil ju za ruku.

„Zdá sa mi to, alebo je to medzi vami hrdličkami vážnejšie než som si myslel?“ spýtal sa Harry a na tvári mu žiaril veselý úsmev, keď sa obaja opýtaní začervenali a Dore sa zmenili dokonca i vlasy.

„Pôjdem si hore vziať ešte nejaké veci, čo som tu nechal a na noc sa vrátim domov. Musím povedať Calwen a otcovi, že odchádzam. Oh a prosím vás, v izbe nechám list pre otca. Dáte mu ho v deň najbližšieho splnu? Vysvetlím mu, prečo ste za ním prišli a že mu pomôžete.“

„Jasné, tak už upaľuj, nech to všetko stihneš.“ poháňala ho Tonsková a keď začula dupot po schodoch, pokrútila hlavou. „Konečne ten chlapec myslí aj trochu na seba.“ skonštatovala, netušiac, ako ďaleko je od pravdy.

Harry si do batohu zabalil pár drobností, ktoré by mu mohli byť nápomocné. Vreckový nožík, ktorý dostal od Siriusa pred pár rokmi na Vianoce, neviditeľný plášť a mudlovský vynález nazývaný kompas, ktorý mu neraz pomohol pri hľadaní Voldemortových vitéálov. Nie že by mu hŕlka a kúzlo: *Ukáž mi!* nestačilo, ale fungovalo to prakticky rovnako a v niektorých oblastiach, kde hľadali sa občas vystríhal používaniu mágie.

V rýchllosti napísal list svojmu otcovi, ktorý si v duchu najmenej desaťkrát preformuloval a zapečatil ju do obálky. Nechal ju na stole, tak ako povedal a než sa krbom premiestnil do svojho domu, ktorý prednedávnom pripojil do siete, zamával trojici stále ešte sediacej v kuchyni.

Jeho dom zíval prázdnotou. Dnes tu nenašiel svojho otca sediaceho na gauči a čakajúceho na jeho návrat, aby sa ospravedlnil. Už raz bolo viac než dosť a zrejme sa to už nikdy nezopakuje. V dome na kopci však svietilo svetlo a tak vedel, že jeho obyvatelia ešte nespia. Netrvalo ani päť minút, kým vošiel zadnými dverami do kuchyne, kde našiel Calwen so šálkou čaju v ruke čítať noviny.

„Ahoj, Harry. Už som myslela, že ťa dnes neuvidím. Vyzeráš unavene.“ povedala keď ho zbadala a nečakajúc na odpoveď ho vtlačila na stoličku a podala mu čaj. „Mal by si sa riadne vyspať. Vravela som to už Severusovi, ale nepočúval ma a šiel do školy.“ zašomrala si popod nos.

„Čože? On nie je doma?“

„Nie, odišiel asi pred hodinou, tesne po večeri.“

„Hm, možno to tak bude lepšie.“ zamyslel sa Harry. Nechcel síce odísť bez rozlúčenia, ale nemohol čakať. Navyše mal v čerstvej pamäti ich rannú hádku a to mu na nálade rozhodne nepridalo.

„Čo máš na mysli, Harry?“

„Ja len, prišiel som sa rozlúčiť. Idem na pár dní za priateľmi, Ronom a Hermionou, spomínaš si?“

„Áno, tuším si vravel, že spoločne cestujú.“ prikývla na znak, že vie o čom je reč.

„Presne tak, mám sa s nimi stretnúť zajtra, takže musím vyraziť veľmi skoro. Asi preto nebudem čakať na ocka, neviem kedy sa vráti.“ povedal a vyhol sa jej pohľadu.

„Už zase ste sa pohádali?“

„Ako to vieš? To som taký priehľadný? Tonksová sa pýtala na to isté.“ vyskočil prekvapene zo stoličky.

„To bude len tým, že ťa obe celkom dobre poznáme a keďže Severus mal dnes opäť jednu zo svojich nálad, nejako som si to domyslela. Je ti ale jasné, že nebude nadšený, že si odišiel bez rozlúčenia?“

„Viem, ale ver mi, bude to lepšie. Ale než odídem, chcel by som ti ešte niečo dať.“ povedal a z krku si zložil svoj prívesok v tvare blesku, ktorého druhú časť mal Severus. Vložil si ho do dlane a niekoľkými tichými kúzлами poupravil jeho funkciu tak, aby ho mohla používať ona, napriek jej mudlovskému pôvodu.

„Bude fungovať tak, aby si sa so Severusom mohla kedykoľvek spojiť. Stačí, keď sa ho dotkneš a budeš myslieť na to, čo mu chceš povedať a on ťa bude počuť.“ vysvetľoval a obišiel ju tak, aby jej ho mohol pripnúť.

„Ale Harry, to je predsa tvoj prívesok. Viem, čo pre teba i Severusa znamená, to nemôžem prijať.“ protestovala a pozrela Harrymu do očí. Videla v nich niečo, čo ju vystrašilo. „Harry, deje sa niečo? Čo je zle?“ spýtala sa ustarane, no on sa len usmial a pokrútil hlavou.

„To nič, všetko bude v poriadku, postarám sa o to. Hlavne na seba dávajte pozor a kým sa znovu neuvidíme, majte sa dobre.“ povedal a hrdlo sa mu mierne stiahlo pri pomyslení, že by ich už nikdy viac nemusel vidieť. Úspešne sa však ovládol a snažil sa, aby jeho úsmev vyzeral čo najpresvedčivejšie.

„Aj ty sa opatruj, chlapče a určite sa ozvi.“

„Samozrejme, tak ja teda idem. Pozdrav odo mňa ocka, Briana a Connie.“ požiadal ju už na odchode a keď prikývla, vyšiel do tmavej, a však teplej letnej noci. Slabý vetrík sa mu oprel do vlasov a ovlažil mu rozhorúčenú tvár svojim jemných chladivým pohladením.

Kapitola č. 13: Na metle

V ten večer mal Harry ešte jednu povinnosť. Nemohol odísť bez rozlúčenia s Ginny, to by si nikdy neodpustil a to by mu neodpustila ani ona. Premiestnil sa teda k Brlohu a slabo sa usmial, keď zbadal slabé svetielko za oknom jej izby. Vysadol na metlu, vzniesol sa do vzduchu a potichúčky zaklopal na okennú tabuľu.

Mohol vidieť mihnúť sa jej tieň, keď vyliezla spod prikrývky a otvorila mu s užasnutým výrazom na tvári.

"Harry, čo tu pri všetkých škriatkoch robíš takto neskoro? Stalo sa niečo?" spýtala sa s miernou obavou.

"Chýbala si mi, musel som ťa vidieť." zašepkal odpoveď a naklonil sa k nej tak, aby ju mohol pobožkať. Keď sa od seba odtrhli, natiahol k nej ruku a ona vyliezla von oknom, sadnúc si k nemu na metlu.

Chvíľku sa len tak vznášali vo vetre nad domom, pozorujúc žiarivé hviezdy. Hoci bola teplá letná noc, Ginny sa v tenkej nočnej košielke začala triasť a tak jej Harry prehodil cez ramená svoj plášť.

"Musím odísť." povedal po chvíli a ona, akosi tušiac, že sa jej Harryho ďalšie slová nebudú páčiť, pritiahla si tuhšie k telu jeho plášť.

"Kedy sa vrátiš?" spýtala sa šeptom.

"Neviem... či sa vôbec vrátim." povedal skrúšene. Nemohol jej klamať, jej nie. Zaslúži si od neho pravdu a ak by sa už nemal vrátiť, nechcel, aby si myslela, že ju len tak opustil.

"Čože?" ozval sa tlmený výkrik a otočila sa k nemu tak prudko, že keby ju nedržal, spadla by. "Kam ideš a ako to myslíš, že sa nevrátiš?"

"Musím pomôcť svojmu otcovi a neviem, či to zvládnem." povedal a vysvetlil jej celú situáciu. Po tvári sa jej kotúľali slzy. Jemne jej ich prstom zotrel a privinúc si ju bližšie k sebe šepkal:

"Neplač, nechcem aby si bola smutná."

"Ako by som neplakala, keď neviem, či ťa ešte niekedy uvidím? Prečo to musíš byť vždy ty, kto sa takto obetuje? Prečo už konečne nemožeš mať pokoj a žiť normálne?" oponovala mu, ale veľmi dobre chápala jeho rozhodnutie. Na jeho mieste by neváhala urobiť pre svojich rodičov to isté.

"Je to moj otec. Čo by si urobila na mojom mieste? Nechala ho trpieť či

dokonca zomrieť? To nemožem, rozumieš? Povedz, že ma chápeš, Ginny, prosím."

"Chápem ťa, Harry, len ťa nechcem stratiť." povedala a jemu odľahlo. Vedel, že u nej nájde oporu a pochopenie, ktoré tak veľmi potreboval. Zhlboka sa nadýchol, aby nabral odvalu k tomu, čo chcel urobiť.

"Ginny, chcel som sa ťa spýtať... vieš, mám ťa veľmi rád a urobím všetko, aby som sa vrátil... kvoli tebe." jachtal a ona zvedavo pozrela do jeho tváre, čakajúc, čo z neho vypadne. "Chcel by som... vedieť, že keď sa vrátim, počkáš na mňa... že...že sa budem mať kam vrátiť." pokračoval a cítil, ako jeho tvár doslova horí.

"Čo sa mi snažíš povedať, Harry?" spýtala sa a pocítila pritom zvláštne šteklenie v žalúdku. Je to to, čo si skutočne myslí, že to je, pýtala sa sama seba.

"Ginny, myslíš, že keď sa vrátim, chcela by si... mohla by... vydáš sa za mňa?" riekol napokon a hoci si to neuvedomil, zadržieval dych v očakávaní jej odpovede.

"Harry, ty vieš, že ťa ľúbim." povedala a natiahla ruku k jeho tvári, aby ho pohladkala. "Áno, vydám sa za teba. Túžim po tom odkedy ťa poznám a sľubujem, že na teba počkám ako dlho len budeš chcieť, len sa mi prosím vráť. Sľúb mi to." žiadala a ich pohľady sa stretli. Videla v nich toľko novej sily a odhodlania, ktoré mu dodala svojou odpoveďou, že sa musela pousmiať.

"Vrátim sa." povedal prosto a svoje sľuby spečatili posledným bozkom, bozkom na rozlúčku.

Len čo bol na svojej metle opäť sám, zamieril si to na Londýn, odkiaľ chcel použitím mudlovských prostriedkov cestovať cez deň. Na metle by bol za bieleho dňa príliš nápadný a tak ju mohol používať len v noci, keď ho pohltí tma.

Harry bol preč už dva dni, ale Severus sa ešte stále hneval, že odišiel bez rozlúčenia. Nesnažil sa s ním spojiť cez privesok. Ak bude Harry chcieť, sám sa ozve, keď ho prejde zlosť. Napriek vlastnému hnevu a sklamaniu však Severus uznal, že Harry urobil dobre, keď odišiel. Bolo toho naňho veľa a on sám mu to neuľahčoval. Kým bude mimo toho všetkého, aspon nevyvedie nejakú hlúposť, pomyslel si, netušiac, ako veľmi sa mylí.

Odhaliť pravdu mu však nemalo trvať dlho. Bol práve na ceste do knižnice, keď sa domom rozľahol vchodový zvonček. Bol v ten deň doma sám, pretože Calwen s deťmi šli niekam na nákupy a on nemal chuť ponevierať sa po mudlovských obchodoch. Nečakal nikoho, no aj

tak podišiel k dverám a s trhnutím ich otvoril. Keď zbadal návštevníkov, bol rád, že ešte stále drží kľučku od dverí, ktoré mu poskytovali akú takú oporu.

"Dobrý deň, pane. Chceli sme sa spýtať, či tu náhodou nie je Harry, pretože doma nie je." ozval sa dievčenský hlas patriaci Harryho najlepšej kamarátke, Hermione Grangerovej. Vedľa nej nestál nik iný než Ronald Weasley, kamarát, s ktorým mal byť Harry posledné dva dni. A teraz tu títo dvaja stoja na prahu jeho domu, dožadujúc sa Harryho. Kde do šľaka to chlapčisko je, ak nie s nimi? Tak toto mu nedarujem, pomyslel si a z očí mu doslova šľahali blesky, keď pokynul dvojici, aby vošla do dnu.

Kapitola č.14: Kde je Harry?

Ron a Hermiona s obavami pozerali na nahnevaného učiteľa lektvarov, ktorý sa prechádzal sem a tam popred nich, uvažujúc o tom, čo sa tu deje. Odrazu sa zastavil a prudko sa otočil priamo k nim.

„Kde je Harry?“ spýtal sa ostro, až Ron nadskočil od ľaku.

„Ja... ja ...neviem, pane.“ jachtal chlapec, ale jeho kamarátka ho od ďalšieho vysvetľovania zachránila.

„Prečo sa nás pýtate, kde je Harry? On tu nie je? Celý deň sme ho nemohli nikde nájsť, tak sme prišli sem. Nevideli sme ho od skúšok.“ ujala sa slova Hermiona a statočne vydržala pozerať Snapeovi do očí.

„Pýtam sa preto, že ten idiot odišiel pred dvoma dňami a všetkým tvrdil, že ide za vami. Mali ste sa vraj stretnúť v Taliansku.“ vyštekol Severus naštvane a hoci vedel, že si vylieva zlosť na nesprávnych, nemohol si pomôcť.

„Ale my sme v Taliansku neboli.“ zamumlal Ron a nechápavo pozeral na bývalého učiteľa.

„Prečo by vám Harry tvrdil, že ide za nami, ak to tak nebolo?“ nechápala Hermiona a spýtavo naňho pozrela.

„Premýšľajte, slečna Grangerová. Kedy mal Harry dôvod klamať, že je niekde inde než v skutočnosti je?“ spýtal sa Snape hrozivo a prepaľoval ju pohľadom.

„Oh, vy myslíte, že robí niečo, čo by nemal? Ale kde potom je a prečo odišiel?“

„Obdivuhodné zistenie, slečna. A pokiaľ ide o vašu druhú otázku... ak šiel kam si myslím, že šiel, nech ho ochraňuje sám Merlin... a nielen predo mnou.“ zamumlal, hoci dvojica pred ním nemala ani v najmenšom potuchy, o čom hovorí.

„Pane, kam myslíte, že šiel?“ odvážil sa prehovoriť červenovlasý chlapec, ale jediný prísny pohľad stačil na to, aby ho umlčal.

„Harry, kde si? Okamžite mi odpovedz a nepokúšaj sa mi tvrdiť, že si v Taliansku so svojimi priateľmi, rozumel si?“ vyslovil v duchu a poslal tieto myšlienky skrz svoj privesok k jeho druhej časti. Chvíľu bolo ticho a keď sa mu nedostalo odpovede, naštvával sa viac než bol doteraz, ak to ešte bolo možné.

„Do kotla, Harry, okamžite mi odpovedz! Kde si?“ zavola ho znova a skoro vzápätí dostal odpoveď. Avšak nie takú, akú čakal.

„Severus, čo sa deje? Čo je s Harrym a ako to, že nie je so svojimi priateľmi?“ ozval sa ženský hlas a Severus zostal stáť ako primrazený.

„Calwen, kde si vzala tento prívesok? Je predsa Harryho, kde je? Vieš o tom niečo?“

„Harry mi ho dal než odišiel, vraj ho nebude potrebovať. A pokiaľ viem, mal byť s tým Ronom a Hermionou, či ako sa volajú, alebo nie?“

„Tí dvaja tu stoja predou mnou ako vyorané myši a hľadajú Harryho, myslíš, žeby som ho inak zháňal?“ spýtal sa dosť ostro, ale keď mu došlo s kým hovorí, ubral. „Prepáč, ja len že neviem kde je a bojím sa, aby nevyviedol nejakú hlúposť.“

„Zdá sa, že nám bude musieť niečo vysvetliť. Hneď sa vraciam s deťmi domov.“

„Neponáhľaj sa, idem ho hľadať, takže sa možno uvidíme až neskôr. Keby niečo, už vieš, ako ma zavolať.“ informoval ju a v duchu už premýšľal, kam ho pôjde hľadať.

„Dobre, ale Severus, ak ho nájdeš, snaž sa nebyť príliš prísny a trochu sa kontroluj.“ poradila Calwen a on mohol doslova počuť, ako si povzdychla.

„Ak ho nájdem robiť niečo čo nemá, roztrhnem ho ako žabu.“ vyhrážal sa Severus, ale už to nebol len hnev, čo v ňom kypelo, ale i strach. Obavy sa ho zmocnili plnou silou a on nevedel, čo by robil, ak by sa potvrdilo jeho najhoršie podozrenie.

„Vy dvaja sa vrátite domov a nikomu ani neceknete. Hlavne sa neopovážte vravieť niečo svojej sestre, pán Weasley, aj keď mi čosi navráva, že vie viac než my všetci dohromady.“ prikázal stroho a obaja horlivo prikyvovali. Vyviedol oboch z domu a počkal, kým sa odmiestnili. Hneď nato sám zmizol v zelených plameňoch svojho krbu, aby vzápätí na to vyšiel v podobnom krbe v dome Siriusa Blacka.

Nenamáhal sa ohlásiť svoju návštevu dopredu. Bez zaváhania vtrhol do kuchyne, kde ho šokoval pohľad na bozkávajúceho sa Lupina a čo bolo azda horšie, s jeho budúcou švagrinou, Nymphadorou Tonksovou. Keby v tej chvíli nebol až príliš zamestnaný hľadaním Harryho, utrúsil by isto nejakú nemiestnu poznámku ohľadom ich vkusu, ale teraz len zavrčal:

„Je tu Harry? Kde je Black?“

Remus bol viac než zaskočený náhlým príchodom svojho bývalého

spolužiaka, s ktorým nemali práve najlepšie vzťahy, ale rýchlo sa spamätal a snažil sa zmysluplne odpovedať na jeho otázky.

„Harry odišiel pred dvoma dňami za Ronom a Hermionou, pokiaľ viem a Sirius je v hornom salóne, mám ho zavolať?“

„To nebude nutné, zájdem za ním sám.“ odvrkol Severus a zvrtol sa na podpätku, aby sa čo najrýchlejšie vyrútil po širokom schodisku so zábradlím zdobeným hlavami domácich škriatkov. Pripadalo mu to nechutné a v duchu si pomyslel, že len čo to bude možné, pomôže ich Blackovi odstrániť.

„Black! Black, kde si? Vylez, neschovávaj sa!“ vykrikoval bežiac po schodoch hore, predstavujúc si, ako konečne to prašivé psisko uškrtí, ak o Harryho plánoch vedel.

„Čo tu hulákaš ako na lesy?“ ozval sa Sirius a jeho strapatá čierna hlava vykukla spoza širokých dverí.

„Ty si to vedel? Vedel si, že nejde za tými dvoma? Kam do čerta šiel?“ zrúkol naňho a keby pohľad zabíjal, mal by kúzelnícky svet o jedného svojho člena menej.

„Čo do čerta to trepeš a o kom je vlastne reč?“ nechápavo sa naňho osopil Sirius, nezaľaknúc sa jeho bojového postoja.

„Ty veľmi dobre vieš, o čom hovorím. Kde je Harry? Kam šiel? A nepokúšaj sa mi tvrdiť, že je s Weasleym a Grangerovou, lebo tí dvaja sa u mňa dnes objavili a hľadali ho!“ kričal a nevedno kedy, chytil Siriusa za predok habitu, pritlačiac ho ku stene.

„Severus, nechaj ho! Pust' ho!“ ozvalo sa za ním a on cítil, ako ho niekto ťahá preč od Siriusa. Keď sa obzrel, pozrel do očí Remusa Lupina, ktorý sa tváril veľmi znepokojene. „Tak dosť, Severus. Láska sa upokoj a vysvetli nám, čo také sa stalo, že si sem vtrhol ako uragán a vykrikuješ tu akési nezmysly.“ žiadal ho o vysvetlenie a hoci mal čiernovlasý kúzelník obrovskú chuť niečo rozmlátiť, v najlepšom prípade zmaľovať ksicht toho idiota Blacka, zhlboka sa nadýchol a začal netrpezlivo vysvetľovať.

„Takže on s nimi nie je? Tak kam sa podel?“ ozval sa ochromený Sirius a vo svetle nových informácií pochopil Snapeovu reakciu, hoci krk ho ešte bolel.

„Na to som sa ťa práve prišiel spýtať. Dúfal som, že vieš niečo viac.“ zavrčal Severus, keďže pochopil, že rozhovorom s nimi len márne čas.

„Nevieme nič viac, Severus. Harry sa tu zastavil v ten deň, keď odchádzal a žiadal nás, aby sme ti pomohli počas najbližšieho splnu.“

ujal sa slova Remus a keď zbadal zhrozený výraz na Snapeovej tvári, rýchlo dodal: „Harry nám povedal o твоjich problémoch s premenou a bál sa, že keď si nevezmeš lektvar, mohlo by to byť pre teba nebezpečné.“

„Nepotrebujem žiadnu opatrovatel'ku a už vôbec nie niekoho v tele vlkodlaka či všivavého psiska.“ ohradil sa a skrížil si ruky na prsiach.

„Dali sme Harrymu slovo a to dodržíme, či sa ti to páči, alebo nie.“ oboril sa naňho Sirius a jeho modré oči hľadeli na Snapea s nezlomnou rozhodnosťou.

„Do splnu je ešte ďaleko, teraz musíme zistiť, kde je môj syn.“

„Možno by nám pomohol ten list, čo tu nechal pre Severusa.“ ozvala sa odrazu Dora, ktorá až doteraz sleodvala ich slovný súboj a vybehla z miestnosti do Harryho izby.

„O akom liste to hovorí?“ spýtal sa Snape podozrieľavo a premeral si svojich dvoch spoločníkov skúmvavým pohľadom.

„Než Harry odišiel, nechal ti tu list. Mali sme ti ho dať tesne pred splnom, ale v tejto situácii... možno by to pomohlo.“ ozval sa Remus, ktorý sa snažil byť akousi upokojujúcou zložkou súčasného osadenstva salónu.

Tonksová bola späť po pár minútach a roztrasenou rukou podávala zapečatený list Severusovi, ktorý okamžite rozpoznaľ synov rukopis. V rýchlosti roztrhol obálku a očami preletel obsah listu. Keď však došiel až na jeho koniec, zrútil sa do najbližšieho kresla a zložil hlavu do dlaní, pričom mu list vypadol a pristál pri Doriných nohách.

„Nie, Harry, to nie. Prečo, do kotla? Prečo?“ mrmlal, že mu bolo sotva rozumieť.

„Smiem to prečítať?“ spýtala sa mladá žena a zdvihla list zo zeme. Severus na ňu unavene pozrel a slabo prikývol. Zhlboka sa teda nadýchlala, očami vyhládala Remusovu podporu a začala čítať nahlas:

Ocko,

neviem, kedy sa k tebe dostal tento list, ale zrejme už som preč, čo je dobre, pretože by si sa mi v tom, čo musím urobiť, určite pokúsil nejako zabrániť. Ale ty dobre vieš, že nie je iná možnosť a ja musím... je to tvoja jediná nádej a keby som kvôli tomu mal ísť hoc aj na kraj sveta či do samotného pekla, urobil by som to, tak ako by si to ty spravil pre mňa. Nájdem toho liečiteľa a on ti určite pomôže, len dúfam, že to stihnem včas. Preto ťa prosím, ocko, pomôž mi v plnení tejto mojej úlohy aspoň tým, že si ešte raz vezmeš lektvar. Prijmi

ponúkanú možnosť nechať sa uspať, aby si netrpel a vydrž ešte chvíľu, kým nesplním, čo mám. Ak však nechceš, chápem to a požiadal som Siriusa a Remusa, aby ti počas splny robili spoločnosť a v prípade potreby ti pomohli. Prijmi aspoň ich pomoc, ak nie inú, pretože vieš, že oni to zvládnu tak ako to zvládali doteraz.

Dúfam, že sa na mňa za to nebudeš veľmi hnevať, ale tentoraz srdce i rozum hovorili jednohlasne a ja viem, že robím správnu vec. Mám ťa rád, ocko a ak by som sa nevrátil, vedz že toto svoje rozhodnutie nikdy neolútujem. Prajem si, aby ste boli s Calwen, Connie a Brianom šťastní a dúfam, že som ťa príliš nesklamal a bol si na mňa aspoň raz v živote hrdý.

S láskou Harry.

Keď to Dora dočítala, v očiach sa jej leskli slzy. Sirius zatímal päsť a Remus zamyslene hľadel z okna, premietajúc si v hlave Harryho slová.

„Nikdy ma nesklamal a vždy som bol naňho hrdý.“ zamumlal Severus neschopný robiť nič iné, než bezmocne čakať, či sa jeho syn vráti, alebo nie. Nik sa sa ho nepokúšal zastaviť, keď sa po chvíli zdvihol a odišiel, zanechajúc ich osamote s ich zmätenými myšlienkami.

Kapitola č.15: Pokušenie

Keď sa Severus Snape ocitol pred domom na Grimmauldovom námestí, oznámil Calwen, že sa ešte zdrží a uvidia sa neskôr. Keď sa ho pýtala, či vie niečo o Harrym, potvrdil jej domienku a sľúbil, že jej všetko vysvetlí. Síce sám netušil, ako jej to povedať, ale zrejme bude musieť odhaliť aspoň čiastočnú pravdu. Predtým však potrebuje hovoriť s riaditeľom.

Keď ho Albus našiel pred dverami svojej kancelárie, úsmev na tvári bol razom preč. Jeho modré oči sa stretli s tými tmavými a Severus pochopil.

„Ty si to vedel.“ skonštatoval rozhorčene. „Vedel si, čo chce urobiť a nepovedal si mi to! Ako si mu to mohol dovoliť? Vieš, čo sa môže stať?“ kričal naňho a hlas sa mu nepatrne zachvel pri poslednej vete.

„Severus, utíš sa a pod' so mnou. Porozprávame sa v pracovni, toto nie je vhodné miesto.“ zarazil ho Albus a prešiel okolo svojho učiteľa lektvarov, otvárajúc dvere riaditeľne natoľko, aby mohol vojsť za ním. „Prosím, posad' sa.“ ponúkol ho, no Severus odmietol a začal nervózne pochodovať po miestnosti ako lev v klietke.

Kým Severus zisťoval, kam sa jeho syn podel, Harry mal za sebou prvé dva dni cesty. Cez deň využíval striedavo vlak či autobus, v noci letel na metle. Bol už dosť unavený, keďže si doteraz nedoprial dlhý odpočinok a takmer nespál a ľutoval, že sa nemohol proste premiestniť. Nanešťastie to nešlo, pretože miesto, kam mal namierené nepoznal a následky premiestňovania mohli byť dosť nepríjemné, ak nie tragické. Rozhodol sa preto nájsť miesto, kde by mu prenajali izbu na jednu noc, aby sa vyspal a doplnil energiu, ktorú bude určite potrebovať.

Letel už dobré dve hodiny po zotmení, keď v diaľke zbadal neónový nápis: **NONSTOP BISTRO** rozhodol sa zastaviť. Na veľkom parkovisku neďaleko benzínovej pumpy zosadol z metly a zamieril k nízkej budove, nad ktorou sa skvel nápis, ktorý videl už z diaľky. Zvonček nad dverami zacengal, keď vošiel a všetky hlavy sa otočili jeho smerom.

„Dobrý večer.“ zamumlal a čo najnenápadnejšie sa presunul k baru, za ktorým stála mladá servírka v nie príliš peknej ružovej rovnošate.

„Zdravíčko, čo to bude, fešák?“ spýtala sa neprestávajúc prežívať žuvačku.

„Ehm, kávu, prosím.“ zamumlal a sadol si do rohu, čo najďalej od

dvoch svalnatých mužov s potetovanými ramenami a šatkami okolo plešatej hlavy.

„Hej Betty, ešte dve!“ rozkázal si ten bližšie k Harrymu a tresol dlaňou do stolu.

„Nie som tvoja stará, Tom. Musíš chvíľu počkať, tamten nový chce kávu.“ odpovedala nevrlo a žiarivo sa usmiala Harryho smerom. Ten jej úsmev slabo oplatil a siahol po jedálnom lístku, aby nepôsobil príliš nápadne a neprovokoval tých mudlov. Bolo to totiž mudlovské bistro, v ktorom nehrozilo, že by niekto spoznal chlapca s jazvou.

„Mladý si počká, vravím že chcem pivo!“ zrukol znovu ten istý a servírka prevrátila očami. Keď o chvíľu konečne priniesla Harrymu jeho kávu, previnilo sa usmiala.

„Toma si nevšímaj, myslí si, že keď tu vysedáva každú noc, má právo si tu rozkazovať, ale inak je to dobrý chlapík.“

„Jasné, však nič nevravím.“ uistil ju a odpil si z kávy, ktorá by svojou chuťou mohla konkurovať podaktorým nechutným lektvarom. Snažil sa však svoju nechúť nejako zamaskovať a požiadal dievčinu, ktorá sa mu predstavila ako Betty o nejaký sendvič.

„Ešte som ťa tu nevidela, odkiaľ si?“ spýtala sa zvedavo a neustále naňho upierala svoje veľké gaštanové oči a zámerne sa hrala s uvoľneným blondávim prameňom vlasov. Farba jej vlasov by mu pripomínala Malfoya, ale jeho blond bola aspoň prirodzená, kdežto táto vyzerala, akoby spadla do kotla s odfarbovacím lektvarom. Pri myšlienke na tento lektvar sa musel uškrnúť. Keď o ňom totiž počul prvý krát, predstavoval si, akoby vyzeral jeho otec po jeho použití a u Rona i Hermiony táto predstava vyvolala obrovské pobavenie.

„Zďaleka, z Anglicka.“ zamumlal a prial by si, aby si ho nevšímala.

„Oh, úžasné, bola som v Anglicku pred pár rokmi a bolo to tam úžasné. A čo ťa privádza sem k nám, do Catanzara?“

„No, ja len prechádzam. Zdržím sa len na noc. Neviete o nejakom moteli alebo nejakom miete, kde by som zohnal ubytovanie na noc?“ spýtal sa, dúfajúc v kladnú odpoveď. Avšak tá čo prišla mu vyrazila dych.

„U mňa by sa miesto našlo. Končím tu o polnoci a môj byt je len desať minút odtiaľto. Miesta na zemi je dosť, ale ak by si chcel...“ zatvárala sa nevinne, ale rumenec na tvári prezrádzal jej hriešne myšlienky. „Moja posteľ je dosť veľká pre oboch.“ zašepkala, keď sa nahla cez stôl, aby Harrymu ponúkla pohľad do jej hlbokého výstrihu.

Čiernovlasý kúzelník na chvíľu onemel od úžasu. Zdalo sa mu to, alebo sa ho táto neznáma pokúšala dostať do svojej postele? Pohľad, ktorý sa mu naskytol ho na chvíľu ochromil, ale veľmi rýchlo sa spamätal, keď si v duchu vybavil Ginninu usmievavú tvár a jej nádherné oči... naprázdno prehltol a odtrhol oči od jej výstrihu.

„Ehm, myslím, že sa pokúsim nájsť nejaký ten motel a ak nie, budem pokračovať v ceste.“ dostal zo seba a hodil na bar príslušný obnos peňazí za nechutnú kávu a napoly dojedený sendvič. „Rád som ťa spoznal, maj sa tu fajn.“ zaželel a najrýchlejšie ako mohol sa vyrútil z bistra, v ktorom sa odrazu cítil ako chytený v pasci. Len čo bol vonku, zhlboka sa nadýchol a nasadol na metlu, ktorá ho vyniesla do vzduchu, kde sa cítil konečne v bezpečí. Ak nenájde nejaký nocľah, bude si musieť aspoň odpočinúť, kým sa vydá cez more, ktoré ho delilo od Afriky.

Severus sedel v Albusovej kancelárii a na jeho tvári bolo badať obavy a únava.

„Je to šialenstvo a ty to vieš, Albus. Prečo musí vždy robiť takéto nerozvážnosti? Vari sa nikdy nepoučí?“ mumlal a hľadal pochopenie v očiach starého muža.

„Práve naopak, Severus. Sú to skúsenosti, ktoré Harryho vedú k takýmto činom. Myslel si, že ťa stratil a nechce si túto skúsenosť zopakovať. Urobil to, čo považoval za správne a aj keď je to šialené, musíme veriť, že to dokáže. Zvládol toho už naozaj veľa, prečo by nemal toto?“ snažil sa ho na oplátku povzbudiť.

„Nemal som mu to všetko vraviť a tú spomienku som mal niekde uschovať. Keby to nevidel v mojej mysli...Keby som aspoň mohol ísť za ním a zastaviť ho, ale nejde to. Do kotla, už toho šamana nenájdem, aj keby som sa za ním vydal hneď teraz. Raz ma odmietol a preto už ho nikdy nenájdem.“ povzdychol si skrúšene.

„Harry by si našiel iný spôsob, ako ti pomôcť. On sa nevzdáva, rovnako ako ty a ja keby si za ním šiel, nezastavil by si ho. Môžeš byť na svojho syna naozaj hrdý, Severus.“

„Som hrdý, ale nie preto, čo pre mňa urobil. Je to môj syn a mám ho rád a keby... ak ho stratím, nikdy si to neodpustím. Nikdy.“ vravel potichu a Albus vedel, že je márne pokúšať sa Severusovi zabrániť v týchto výčitkách. Jediným liekom na ne je Harryho šťastný návrat a im neostáva iné, než čakať.

„Mal by si to povedať Calwen. Som si istý, že to pochopí.“

„Snáď máš pravdu. Budem už musieť ísť, aby sa nestrachovala.“

Uvidíme sa za dva dni, Albus.“ oznámil a rozlúčil sa. O dva dni mal začať školský rok a on sa sem znovu vráti. Ale čo bude ďalej? To bola otázka, na ktorú nepoznal odpoveď.

Kapitola č.16: Prekvapenia nekončia

Prvý týždeň školy ubehol pre niekoho príliš rýchlo, pre niekoho sa naopak vliekol až neskutočne dlho. Istý čiernovlasý profesor lektvarov patrila práve medzi tú skupinku, ktorý by sa najradšej videla kdekoľvek inde, len nie tam, kde sa práve nachádzal. Až príliš si za posledné dva mesiace zvykol na to, že je každý deň s Calwen a deťmi. Bol bez nich len týždeň a hoci vďaka privesku bol so svojou budúcou manželkou v neustálom kontakte, chýbali mu.

Našťastie bol piatok a vyučovanie skončilo, takže sa Severus ponáhlal do svojho podzemného bytu, aby si odložil svoj učiteľský habit a mohol sa vydať na cestu domov.

„Severus, môžeš na slovíčko?“ zastavil ho známy hlas a keď sa obzrel, pozeral do nebesky modrých očí riaditeľa školy.

„Potrebuješ niečo, Albus? Som na odchode.“

„Oh, nebudem ťa zdržiavať dlho, isto sa už tešíš domov. Chcel som sa len spýtať, či nemáš nejaké spávy od Harryho.“

„Nie, Albus, neozval sa mi ani som o ňom nepočul. Ak sú moje výpočty správne, mal by byť na mieste v najbližších dňoch. Len dúfam, že je v poriadku.“ zamumlal a znovu sa v myšlienkach vrátil k svojmu synovi. „Ak je to všetko čo si chcel, tak ja už pôjdem. Calwen ma čaká na večeru.“

„Isteže, len chod'. Dúfam, že budem mať tiež niekedy možnosť spoznať tvoju budúcu manželku.“ usmial sa.

„Samozrejme, alebo som sa zabudol zmieniť o tom, že mi ideš za svedka?“ spýtal sa Severus a posmešne sa uškrnul. Nenechal Albusa odpovedať, zvrhol sa na päte a so spokojným úsmevom na perách zamieril do žalárov.

Avšak nielen Severus mal na víkend svoje plány. Sirius Black pracoval v Bradaviciach už ôsmy rok ako pomocný učiteľ Obrany proti čiernej mágii a vypomáhal svojmu najlepšiemu priateľovi Remusovi, ktorý tento predmet vyučoval siedmym rokom. Práve teraz kráčal chodbou na druhom poschodí, aby Remusa našiel a pozval ho zajtra na pintu u Rosmerty v Prasinkách. Zaklopal na dvere, spoza ktorých sa ozývalo veselé chichotanie a keď mu jeho priateľ otvoril, jeho tvár zdobil mierny rumenec.

„Ahoj, Siri. Čo ty tu?“ spýtal sa ostýchavo a zostal stáť vo dverách tak,

aby čiernovlasý kúzelník nevidel dnu.

„No, chcel som s tebou na chvíľu hovoriť, ale zdá sa, že idem nevhod.“ uškrnul sa a poľahky si domyslel, koho to pred ním Remus ukrýva.

„Zdravím, Tonksová.“ zavolať jej ponad Remusove rameno a zrazu sa vo dverách objavila záplava fialových vlasov.

„Ako si vedel, že som tu?“ spýtala sa s nevinným úsmevom na tvári.

„Nebolo to až také ťažké. Takto červenať sa som Remusa nevidel už veľmi dávno.“ prezradil a on s Dorou vyprskli od smiechu.

„Fajn, že si tu. Chcela som s tebou hovoriť. Pôjdeš ďalej?“ navrhla a odstrčila Remusa Lupina z dverí, aby mohol vojsť. Sirius si nevšímal priateľov pohoršený pohľad, ktorý jasne hovoril, že prišiel viac než nevhod a kazí mu večer, a so širokým úsmevom na perách vošiel do bytu učiteľa Obrany proti čiernej mágii.

„Tak o čo ide?“ spýtal sa priamo keď si urobil pohodlie na pohovke oproti krbu.

„No... premýšľala som o tom, čo sa stalo za niekoľko dní. Viem, že stále myslíš na to, že si mal Harryho zastaviť a bojíš sa oňho, ale nesmíš sa tomu poddávať.“ začala zoširoka a pohľadom prechádzala z jedného muža na druhého. Nevedela, ako sa im jej nápad bude páčiť, ale za pokus to stálo.

„Počuj Tonksová, vďaka za tvoju starostlivosť, ale...“

„Nechaj ma dohovoriť. Všimla som si, ako veľmi si na Harryho fixovaný, najmä odkedy si sa oňho začal starať. Ale on je teraz dospelý a ty sa musíš zmieriť s tým, že keď sa vráti...“

„Ak sa vráti.“ prerušilo ju tiché zamúvanie.

„Keď sa vráti.“ opravila ho s dôrazom na prvé slovo. „Tak si svoj život zariadi po svojom a už s tebou nebude tráviť toľko času ako kedysi. Rovnako ako sa s tým bude musieť zmieriť Snape, ale ten sa onedlho žení a má ešte jedného syna. Ty... ty zostávaš sám a to nie je dobré.“

„Čo sa snažíš naznačiť?“ spýtal sa a prižmúril oči, keď si ju podozrievavo prezeral. Kútikom oka pozrel na Remusa, ktorý začínal tušiť, kam to všetko vedie.

„No... povedzme, že by si si zajtra nemal nič plánovať a byť pripravený o 8 večer pred hradom.“ vychrlila náhlivo a čakala nevyhnutný výbuch.

„Čože?“ vykrikol a tváril sa viac zmätene než doteraz. „Čo to má znamenať?“

„Znamená to, že máš zajtra rande. A neboj, nenecháme ťa v tom samého, takže to bude dvojité rande.“ prezradila a neubránila sa smiechu, keď videla zdesené výrazy na tvárach oboch mužov.

„To nemyslíš vážne, však?“ spýtal sa Sirius opatrne a spomínal na to, kedy naposledy mal rande. To bolo dávno predtým, než ho zavreli do Azkabanu.

„Obávam sa Sirius, že to myslíš viac než vážne.“ sklamal ho Remus a podišiel k svojej priateľke, aby ju objal. Prekvapila ho, ale vcelku sa mu tento nápad páčil a ak to vyjde...

„Merlin ma ochraňuj.“ povzdychol si Sirius a pri predstave fiaska, ktoré ho zajtra čaká nasadil trpiteľský výraz.

Kým Sirius vo svojej izbe prezeral svoj šatník a vyberal niečo vhodné na svoje zajtrajšie „rande snov“, ako ho Dora označila, majster lektvarov si užíval svoj večer snov v kruhu svojej rodiny.

Atmosféra pri stole bola uvoľnená a príjemná a nebyť Harryho neprítomnosti, bolo by všetko dokonalé. Avšak aj dokonalosť sama môže pominúť v jedinom okamihu a Severusova nálada klesla pod bod mrazu, keď Brian začal na otca naliehať s otázkami ohľadom svojho brata.

„Myslíš, že sa Harry vráti na moju zajtrajšiu oslavu narodenín?“ spýtal sa celkom nevinne, ale úsmev na Severusových perách zamrzol. Calwen i Connie postrehli jeho zmenu nálady, ale len staršia žena poznala jej dôvod a snažila sa rýchlo zmeniť tému.

„Prestaň už s tou oslavou, inak žiadna nebude. Ak si dojedol, je čas ísť do postele.“

„Ale prečo? veď už nie som malé dieťa, zajtra budem mať sedem rokov.“ oponoval a nasadil zamračený výraz, navlas rovnaký ako máva Severus.

„Keď ja som mala sedem rokov, dávno som o takomto čase spala.“ vmiesila sa do rozhovoru Connie, ktorá pochopila maminu taktiku.

„No dobre, ale príde teda zajtra Harry? Sľúbil mi, že na túto oslavu nezabudnem a ja som zvedavý, čo za prekvapenie pre mňa má. Nevieš o tom nič, ocko?“ nedalo sa odbiť chlapča.

„Nie, neviem.“ odsekol Severus a odsunul svoj tanier, aby dal najavo, že ho prešla chuť do jedla.

„A kde vlastne je? Nevidel som ho už dlho, vy ste sa zase pohádali?“

To už Severus nevydržal a prudko vstal od stola, mieriac ku dverám na

terasu. Nevšiml si chlapcov zmätený pohľad, nepočul Calwen, ktorá syna karhala za jeho dotieravé slová a poslala ho do postele. Myslel zase len na Harryho a na obeť, ktorú kvôli nemu podstupoval. Kde je? Čo ho asi čaká a ako to zvládne?

Keď si k nemu Calwen sadla a položila mu utešujúco ruku na rameno, trochu sa strhol.

„Si v poriadku?“ spýtala sa a on len slabo prikývol. „Brian to tak nemyslel, je mu len smutno za bratom. Keď ste sa vrátili a on vás konečne spoznal, bol veľmi šťastný, že sme konečne rodina a keď sme sa nedávno rozprávali o jeho oslave, mal si vidieť ako jeho očka žiarili, keď vravel, že konečne budete na tej oslave aj ty s Harrym.“ vysvetľovala trpezlivo.

„Ja viem, nehnevám sa naňho. Len pokiaľ ide o Harryho... som taký bezradný a neviem, čo robiť. Nevieť kde je, či je v poriadku, či niečo nepotrebuje, ako to tam sám zvláda...“ priznal a ona vedela, že Severus nie je ten typ, čo by priznal svoju bezmocnosť, ak by to nebolo naozaj vážne. A teraz bolo, ona to vedela. Keď jej pred pár dňami rozprával o všetkom, čo sa stalo, nemohla veriť vlastným slovám. Vďaka svojej sestre Dore vedela, že je to vážne, ale toto naozaj nečakala. Milovala ho však a bola rozhodnutá niešť s ním tento údel nech to dopadne akokoľvek. Nič mu nevyčítala, len ho nechala aby jej povedal sám celú pravdu a potom ho uistila, že je s ním v dobrom i zlom. Bol jej za to vďačný a vedel, že sa jej môže zdôveriť naozaj so všetkým. Dokonca aj so svojou bezradnosťou ak šlo o Harryho.

„Určite je v poriadku, Harry sa o seba dokáže postarať.“ uistovala ho a privinula sa k nemu.

„Keby aspoň nebol taký tvrdohlavý a nešiel tam. Môj život nestojí za to, aby kvôli mne obetoval ten svoj. Prečo to urobil?“ spýtal sa skôr sám seba.

„Pretože ťa má rád a stojíš mu za to. Ty na jeho mieste by si urobil to isté, Seve.“

„To je niečo iné. Ja som...“

„Čo? Starší? Viac skúsenejší? Alebo si chcel povedať menej cenný? Ty vieš, že to nie je pravda. Pre nás všetkých čo ťa máme radi si veľmi dôležitý a nechceme ťa stratiť. Tak s tými výčitkami prestaň, prosím. Bolo to Harryho rozhodnutie a ty to nezmeníš. Môžeš mu však pomôcť tým, že si pri najbližšom splne vezmeš ten svoj lektvar a oddiališ tú premenu.“ prehovárala ho neustále a hoci vedel, že má pravdu, bolo ťažké sa s tým zmieriť.

„Ako to robíš, že ma vieš vždy úplne odzbrojiť?“ spýtal sa potichu a jemne ju pobožkal na čelo.

„Ženské kúzlo osobnosti.“ usmiala sa spokojne a v tichosti si vychutnávala jeho blízkosť. Po chvíľke sa však znovu ozvala.

„Premýšľal si už o tej svadbe? Ani sa to nezdá, ako ten čas beží a termín máme za tri týždne.“ skonštatovala.

„Hm.“ zamumlal.

„Počuj Severus, čo keby sme to odložili?“ spýtala sa náhle a posadila sa tak, aby mu videla do očí.

„Čože? Ja... no... chápem, že v mojom stave pre teba nie som vhodný partner a ak si sa tak rozhodla, nemôžem ti brániť.“ zamumlal a z hlasu mu zaznievala bolesť i sklamanie. Calwen si v tej chvíli uvedomila, ako jej slová vyzneli a v duchu si nadávala.

„Tak som to nemyslela, zlatko. Chcem sa za teba vydať aj keby si bol chodiaca múmia.“ uistila ho vzápätí.

„Tak teda...“ nechápavo na ňu hľadel.

„Mala som na mysli iba zmenu termínu, kým sa nevráti Harry. Viem, ako veľmi ti záleží na tom, aby tam bol a ja sama si želim, aby tam boli všetky naše deti, takže...“

Severus bol prekvapený. Nad touto možnosťou už naozaj uvažoval, ale bál sa jej to navrhnúť. Nevedel, ako by to prijala a teraz sa zdalo, akoby mu čítala myšlienky. Naozaj si želal, aby tam Harry bol, živý, zdravý a šťastný spolu s nimi.

„Naozaj by si chcela... si si istá, že by ti to nevadilo?“ spýtal sa a obaja vedeli, ako veľmi na jej odpovedi záleží.

„Áno, Severus. Ak si to želaš, počkáme, kým sa vráti. Je to to najmešie, čo pre teba v tejto chvíli môžem urobiť.“ pošepla.

„Robíš pre mňa oveľa viac.“ odpovedal potichu, zvierajúc ju v náručí.
„Si tu so mnou a to je viac, než by som si kedy mohol priať.“ dokončil a svoje slová potvrdil dlhým bozkom.

V tom istom čase, veľmi ďaleko od nich stál mladý muž uprostred vyprahnutej krajiny, pred malou a veľmi starou chatrčou, ktorá predstavovala cieľ jeho cesty. Slnko nad jeho hlavou bolo vysoko a strašne páľilo. Od únavy a horúčavy, ktorá tu panovala sa už ledva držal na nohách, ale bol na mieste. Spoznal to podľa vysokého stromu, ktorý videl v Severusovej spomienke. Vtedy sa mu nestihol lepšie prizrieť, no dnes vedel, že je to *Kigelia africana*, ktorá je pre obyvateľov

Afriky veľmi dôležitá najmä v liečiteľstve. Chlapec uvažoval, či je práve tento strom za tým neznámym úspechom liečiteľa zvaného Kovu a či aj jemu pomôže práve vďaka nemu.

Okolité krajina ho natoľko uchvátila, že si nevšimol ako sa dvere chatrče otvorili a z nich vyšiel zhrbený starček s vráskami posiatou tvárou, pokreslenou najrôznejšími symbolmi. Keď zastal tesne vedľa neho, pocítil Harry zvláštny záchvev energie a skoro od ľaku vyskočil, keď ho zbadal.

„Dobrý deň.“ pozdravil keď sa spamätal a pohliadol do stareckých očí, ktoré videl len raz, aj to len v otcovej spomienke, napriek tomu však mal pocit, akoby ich dôverne poznal.

„Vitaj v mojom malom kráľovstve, synak. Čakal som, kedy sa tu ukážeš a vidím, že nie márne.“ usmial sa a odhalil svoj neúplný chrup.

„Vy... vy viete, kto som?“ jachtal Harry a nespúšťal zo starého muža oči.

„Isteže viem, tak ako viem, prečo si prišiel. Pod' za mnou.“ povedal a nečakajúc na odpoveď ho viedol do starej chatrče.

Kapitola č.17: Dôvera, oddanosť a odvaha

Napriek tomu, že bol začiatok septembra, počasie tomu príliš nenasvedčovalo. V deň Brianových narodením nebolo na oblohe ani mráčika a slnko vykukujúce spoza kopcov sľubovalo jeden z krásnych teplých dní nadchádzajúceho babieho leta. Keď Severus vyzrel z okna na poschodí, odkiaľ bol výhľad priamo do záhrady, naskytl sa mu zvláštny pohľad na podivnú výzdobu.

Farebné lampióny viseli rozvešané po stromoch a jeho skúmvému zraku neušlo pár zabalených balíčkov ukrytých v kríkoch, pod lavičkou či v altánku, ktorý stál v zadnom kúte rozľahlého pozemku. Aby to nebolo málo, medzi dvoma stromami bol natiahnutý obrovský transparent, ktorý niesol nápis:

Všetko najlepšie k narodeninám, Brian!

Severus pozrel na Calwen, ktorá práve vyšla z kúpeľne a naznačil, aby sa šla pozrieť.

„To je tvoja práca?“ spýtala sa s úsmevom na perách.

„Chcel som sa ťa spýtať na to isté. Ale ak si to nebola ty, kto teda? Connie?“

„O tom by som vedela.“ pokrútila hlavou a ich pohľady sa stretli, keď došli k rovnakému záveru.

„Harry!“ vyhrkli obaja naraz a hnali sa do kuchyne, kde už na nich čakal oslávenec so svojou sestrou. Avšak mladý čiernovlasý kúzelník, na ktorého padlo ich podozrenie chýbal.

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa opatrne Connie, ktorá práve pokladala na stôl pred Briana veselé palacinky, ako chlapec s obľubou označoval palacinky zdobené šľahačkou, čokoládovou polevou a lentilkami do usmievavej tváriky.

„Boli ste už vonku?“ spýtal sa miesto odpovede Severus a na tvári sa mu usadil zamyslený výraz, ktorý pred synom úspešne maskoval tajomným úsmevom.

„Čo je vonku? Nejaké prekvapenie?“ vyhrkol Brian nadšene a jeho očka žiarili nedočkavosťou. Odstrčil tanier s palacinkami a takmer vrazilac do otca vybehol von.

„Pááááni!!!“ ozval sa užasnuto a očami sledoval tú krásu, ktorú niekto pripravil len a len pre neho. Podišiel až k veľkému dubu, na ktorom bol

pripichnutý akýsi zvitok pergamenu a nahlas prečítal odkaz:

„Všetko najlepšie k narodeninám, kamarát. Toto je len začiatok, skutočná zábava ťa ešte len čaká, ale musíš byť trpezlivý. Každý ukrytý darček je chránený pred predčasným otvorením a dovoľme si dúfať, že nám tvoj otec bude nápomocný v našom pláne a nepokúsi sa tieto ochrany prelomiť, hoci by si s nimi poľahky poradil. Tvoja oslava začne presne o 14 hodine, tak buď dochvilný a priprav sa na najlepšiu oslavu, akú si kedy zažil. Bratia Fred a George Weasleyovci zaručujú, že na tento deň nikdy nezabudneš.“

Keď Brian dočítal, po očku pokukoval po otcovi, ktorý nevedel, či sa od zúfalstva rozosmiať či rozplakať. Dvojčatá Weasleové v jeho dome, na jeho záhrade, pripravujú nezabudnuteľnú oslavu pre jeho syna. Merlin ich všetkých opatruj, aby to v zdraví prežili.

„Niečo mi vraví, že v tom má nepochybne prsty tvoj brat. Zrejme to mal na mysli tým prekvapením.“ povzdychol si a až do poobedia trpol pri pomyslení, čo sa bude diať.

Presne o druhej vyšli všetci pred dom a čakali, čo sa bude diať. Odrazu začali zo všetkých strán vystreľovať delobuchy a rôzne prskavky, ktoré vo vzduchu vytvárali najrôznejšie obrazce od stepujúcich zelených trpaslíkov, cez letiacu ohnivú strelu po písmená tvoriace nápisy:

Brianovi od Harryho

Bolo to úžasné predstavenie a zaujatí pozorovatelia si ani nevšimli, kedy sa k nim pridalo pár červenovlasých detí. Tváre dvojčiat Freda a Georga boli roztiahnuté v širokom úsmeve a nielen oni sledovali užasnutý výraz oslavenca, ktorý sa na tú krásu nevedel vynadávať.

„Dúfame, že sa nám podarilo splniť Harryho želanie dokonale a on nebude mať dôvod sťažovať sa.“ ozval sa po chvíľke Fred, ktorý pristúpil k Brianovi a zaželel mu všetko najlepšie.

„Chalani, to je... super, bomba, úžas, paráda...“ rozplýval sa Brian a nadšene pritom gestikuloval rukami, čím vyvolal výbuch smiechu od všetkých prítomných. Okrem dvojčiat sa k zástupu gratulantov pridali aj Ron s Hermionou. Presvedčila ich Ginny, ktorá tu samozrejme nesmela chýbať.

Keď mu všetci zaželeli všetko dobré, začal chlapec zhládovať darčeky z celej záhrady a zhromažďovať na jednu hromadu. Bol ich najmenej tucet a keď sa zdalo, že sú všetky, začal ich nadšene otvárať. Boli medzi nimi knihy od Hermiony o Bradaviciach, sada kúzelníckych šachov od Rona, pár výrobkov z dielne Weasleyovských výmyslov, mudlovské hračky od mamy a sestry a malá neposedná sovička, ktorú

mu daroval otec.

„Aby si mi mohol kedykoľvek napísať.“ stálo na lístočku priloženom ku kľetke a keď sa ich pohľady stretli, videl Severus v tých synovych toľko vďačnosti a lásky, až ho z toho zahrialo pri srdci. Je také ľahké urobiť dieťaťu radosť, pomyslel si a spomínal na to, že podobný výraz vídal aj v Harryho očiach.

„Je tu ešte jeden.“ ozvala sa Connie a podala mu veľký balíček zabalený v striebornom obale. Bol však dosť ťažký a tak jej s ním Severus musel pomôcť. Už bol s ním priamo pri Brianovi, keď naň chlapec silno zabúchal, v snahe zistiť, čo obsahuje.

„Opatrne!!!“ zaznelo dvojhlasne za jeho chrbtom, ale už bolo neskoro. Tvár učiteľa lektvarov pokrývali čierne sadze z balíka, ktorý mu práve vybuchol v náručí. V tom momente sa všetok smiech utíšil a niekoľko vystrašených párov očí sledovala čiernovlasého muža pokladajúceho polorozpadnutý balík na zem. Až teraz si všimol, že v ňom bol medený kotlík s akousi nestabilnou zmesou a domyslel si, že ten výbuch nebol náhoda, lež plánovaný útok, aj keď asi nie na jeho osobu. Sprážil pohľadom všetkých svojich bývalých študentov, ktorých tváre boli rovnako biele ako čerstvo napadaný sneh a otočil sa na päte kráčajúc smerom k domu. Snažil sa dostať dnu čo najrýchlejšie, aby mohol vypustiť svoje potláčané pocity v súkromí.

„Pokračujte, hneď sa vrátim.“ preťala ticho Calwen a bežala za Severusom, nevšímajúc si úľavné výdychy hostí. Severusa našla v kúpeľni, kde sa skláňal nad umývadlom a vydával akési tlmené zvuky.

„Severus, si v poriadku?“ spýtala sa opatrne, očakávajúc nejaký výbuch hnevu, ale keď sa k nej otočil, z očí mu tiekli slzy. Nebyť úškrnu a zvláštneho chichotania, ktoré ich sprevádzali, asi by sa zľakla, ale takto jej v mihu došlo, že Severusa popadol záchvat smiechu.

„Čo je ti také smiešne?“ spýtala sa a prekrížila ruky na prsiach.

„Videla si tie ich výrazy? nepochybne si mysleli, že ich roznesiem v zuboch.“ odpovedal a znova sa rozosmial, snažiac sa tlmiť svoj smiech najlepšie ako mohol.

„Chudáci deti.“ skonštatovala ale pri pohľade naňho sa neubránila a rozosmiala sa s ním.

„Len dúfam, že sa o tejto nehode nedozvie Albus, inak by som sa mohol báť o svoje miesto učiteľa lektvarov. Toľko kotlíkov, ktoré mi vybuchli za posledný mesiac, sa mi nepodarilo zničiť za celý svoj doterajší život.“ uškrnul sa a podišiel k nej, aby ju objal.

„Som si istá, že Albus pochopí okolnosti, ktoré k týmto výbuchom viedli. Pôjdeme za nimi?“

„Iste, len čo sa mi podarí nasadiť späť výraz umasteného netopiera. Nesmiem si pokaziť povest.“ dodal ako vysvetlenie a ona len pokrútila hlavou, keď vychádzala z kúpeľne, nechávajúc ho, aby si očistil tvár od sadzí.

Kým oslava prebiehala ďalej bez podobných výbuchov, avšak v priateľskej a radostnej atmosfére, Harry sediaci v jednej malej izbičke starej chatrče premýšľal, ako sa jeho bratovi páčilo prekvapenie, ktoré preňho vymyslel. Netušil, že tam nebude, ale veril, že Fred a George sa postarali o to, aby to bolo dokonalé.

Zo zamyslenia ho vyrušili šuchtavé kroky a vŕzganie dverí.

„Si pripravený?“ spýtal sa ho Kovu a on mlčky prikývol. „Dobre, potom teda, vysvetlím ti, čo ťa čaká.“ povedal a usadil sa na stoličku oproti mladému čiernovlasému kúzelníkovi.

„Žiadate istú obeť, ak sa nemýlim. Mohol by som vedieť, o čo ide a ako to funguje?“ osmelil sa Harry a Kovu si ho skúmavo prezeral.

„Správne si počul, no všetko je to vec názoru. Tvoj otec potrebuje pomoc a ja mu ju môžem poskytnúť.“

„Môžete? Nie je už neskoro?“ spýtal sa Harry s miernou obavou v hlase.

„Nie, kým sa nepremení, má čas. A než sa spýtaš ďalej, mladý muž, tvoj otec prečká ešte jeden spln bez premeny. Avšak ten ďalší...to už bude záležať na tebe.“ omlčal sa a keď ho Harry neprerušoval, pokračoval.

„Čaká ťa niekoľko úloh. V nich mi budeš musieť dokázať svoju dôveryhodnosť, odvahu a oddanosť. Ak sa vzdáš, odídeš s prázdnu. Ak podľahneš, tvoja obeť života prinesie nový život tvojmu otcovi a ak zvíťazíš, tvoje víťazstvo bude po zásluhe odmenené.“

„Prepáčte, že som taký smelý, ale k čomu všetky tie skúšky? Ak ide o obeť života, prečo potom...“ nestihol dokončiť, pretože ho starec zastavil.

„Nepožadujem za svoju pomoc nič život. Nechám odísť každého, kto moje podmienky splní. Tie úlohy však tesujú nielen teba, ale i toho, pre koho pomoc požaduješ. Skúška dôvery je o tom, aby som vedel, že ti môžem veriť. Veriť v zmysle, že si človek, ktorý moju pomoc nechce zneužiť. Pokiaľ ide o odvahu, s tou u teba iste nebude problém a cieľ tejto skúšky je jasný. A oddanosť...“ v tej chvíli sa odmlčal a zadíval sa

cez okno do diaľky. „Mnohí ľudia sú oddaní len sami sebe. Stojac tvárou v tvár bolesti a smrti zabúdajú na tých, ktorých milujú a ktorí milujú ich. Cieľom tejto skúšky je zistiť, či si oddaný len sám sebe, alebo tým, ktorých nosíš vo svojom srdci. Dokázal by si za nich položiť vlastný život?“ spýtal sa a keď sa chlapec nadychoval k odpovedi, opäť ho posunkom zastavil.

„Viem, čo chceš povedať, ale na miske váh sú činy oveľa dôležitejšie než slová a než mi pripomenieš, že si čelil Zlu a obetoval si sa pre celý svet, viem o tom. Avšak ja požadujem vlastnú skúšku a na tom sa nezmení nič, nech si, kto si. Tým, že si ochotný podstúpiť všetky tieto skúšky kvôli svojmu otcovi, mi dávaš dostatočný dôkaz toho, že si moju pomoc zaslúži. Ak je totiž na svete byť len jediný človek ochotný prísť za mnou a obetovať sa pre niekoho, potom je mojej pomoci hoden a ja pomôžem.“ vysvetľoval a Harry pochopil.

„Potom som pripravený na čokoľvek.“ odpovedal pevne, rozhodnutý nevzdať sa a bojovať až do konca.

„Výborne, potom teda pristúpme k prvej úlohe.“ povedal Kovu s úsmevom a viedol Harryho von.

Kapitola č.18: Fiasko

Harry a jeho sprievodca kráčali niekoľko hodín, kým zastali na okraji hustého lesa, ktorý mu svojou nepreniknuteľnosťou pripomínal Zakázaný les pri Bradavickej škole. Kovu si ho pozorne prezeral a snažil sa spozorovať u ňo nejaké známky nervozity či strachu, ale Harry naňho hľadel s odhodlaním a bez strachu. Zdalo sa, že to starého muža prekvapilo i potešilo zároveň.

Chlapec chcel pokračovať hlbšie do lesa, ale liečiteľ ho zastavil.

„Tu sa moja cesta končí. Ostatné je na tebe.“ riekol pokojne.

„Ale... ale čo mám robiť?“ spýtal sa Harry a nechápavo pozeral smerom k lesu.

„Dokáž, že ti môžem veriť.“ povedal prosto a podal Harrymu akýsi zvitek pergamenu. Než ho stihol otvoriť, starca nebolo. Harry osamel, v ruke zvierajúc pokyny k prvej úlohe.

Sirius stál pred bránami hradu a netrpezlivo čakal na Remusa, ktorého na chodbe zdržala nejaká študentka. Akoby tie decká nevedeli, kedy má ich učiteľ konzultačné hodiny, pomyslel si pohoršene a hoci mal normálne deti rád, dnes už od rána vrčal na všetky strany.

„No konečne!“ zvolal, keď zbadal štíhleho muža s vlasmi farby piesku kráčať jeho smerom.

„Ukludni sa, Sirius. Máme ešte hodinu čas a v Prasinkách sme za tridsať minút.“ zamumlal a nenenchal sa rozhodiť kamarátovou zlou náladou.

„Nikdy nevieš, kto ťa po ceste zdrží. Čo vlastne chcela tá Lottová?“ spýtal sa na študentku, ktorá spôsobila ich päťminútové zdržanie.

„Chcela by po skúškach absolvovať bystrozorský výcvik a prosila ma, či by som jej nedával nejaké doučovanie. Nie je zlá, ale chýba jej trocha praxe.“ odpovedal po pravde a duchom už bol niekde úplne inde. Tešil sa na Doru. Síce sa videli včera, ale aj tak mu chýbala. Cez prázdniny spolu boli každý deň a on si na jej prítomnosť zvykol. V duchu ľutoval Severusa, ktorý je od svojej rodiny tak ďaleko. Za ním môže Dora prísť kedykoľvek, ale Calwen je z mudlovského sveta a to je predsa len trochu iné.

„Počúvaš ma vôbec?“ počul rozhorčený hlas kamaráta a rýchlo sa vrátil do prítomnosti.

„Vravel si niečo?“ spýtal sa nevinným hláskom, čím Sirius iba popudil.

„Pýtal som sa, či vieš koho Tonksová privedie. Veď vieš, či je pekná, milá a tak... aby som vedel, ako na ňu zapôsobiť.“ zašepkal tak, aby ho nemohol počuť nik okrem neho.

„Tak to ťa veru sklamem, netuším ani len ako sa volá.“ odvetil a po zvyšok cesty počúval Siriusove hlúpe žarty o tom, že to určite bude jednooká čarodejníca a bude mať čarovné oko ako Moddy, alebo že jej chýba kus nosa, keďže je bystrozorka.

„Hej, Dora je tiež bystrozorka a nechýba jej vonkoncom nič, ak by ťa to zaujímalo.“ zastal sa svojej priateľky, no vzápätí očervenel ako paprika, uvedomujúc si, že prezradil viac než chcel.

„V tom prípade si šťastný muž, Remy.“ potľapkal ho po ramene a uškrňajúc sa kráča k Trom metlám, kde na nich mali dievčatá čakať. Boli tu skôr a tak si objednali.

Tonsková prišla asi o desať minút a za ňou vysoká tmavovlasá žena v purpurovom habite. Vlasy mala ostrihané nakrátko a spolu s ostrými rysami tváre jej dodávali na prísnosti až natoľko, že by svojim výrazom mohla konkurovať aj profesorke McGonagallovej či Snapeovi. Než však na margo tejto slečny stihol Sirius poznamenať niečo len pre Remusove uši, boli obe pri ich stole a Dora sa ujala predstavovania.

„Ahojte, toto je Trixie Donovanová, moja kolegyňa z práce. Toto je môj priateľ Remus a toto je Sirius.“ všetci si po tomto krátkom predstavení podali ruky a kým Tonsková sa usadila vedľa Remusa, Trixie si prisadla k Siriusovi. Na rozdiel od čiernovlasého muža sa nezdalo, že by bola nervózna. Keď k nim prišla Rosmerta, objednala si len čistú vodu a na margo Siriusovho poháríka ohnivej whisky poznamenala, že alkohol zatemňuje myseľ.

„Ale po rokoch strávených v Azkabane od teba asi nemožno nič iné čakať.“ dodala a buď si nevšimla, alebo nechcela všimnúť jeho šokovaný výraz.

„Sirius bol obvinený neprávom a jeho meno bolo očistené.“ bránil ho Remus nedbajúc na mierne pokrútenie hlavy zo Siriusovej strany, ktorý naznačoval, že to má nechať na pokoji.

„Isteže, ale v Azkabane bol, či nie?“ usmiala sa naňho a odhalila bezchybný biely chrup.

„Myslel som, že sme sa prišli baviť a nie spomínať na moju minulosť.“ vmiesil sa do rozhovoru Sirius a ona po ňom fl'ochla pohľadom.

„Isteže, pobaviť sa. Vy muži asi ani na iné nemyslíte.“ odvrkla a usrkla

zo svojho pohára. V tom už sa ale pridala aj Dora a snažila sa zachrániť situáciu. Pozvať sem Trixie rozhodne nebol dobrý nápad, to už jej bolo jasné a mohla len dúfať, že to nedopadne horšie než už to bolo. Hovorili preto zväčša o práci a Remus so Siriusom počúvali, alebo len občas niečim prispeli do diskusie.

„Ozaj, počula si už, že Potter požiadaval o odklad výcviku? Čo si ten fagan o sebe myslí, že je hviezda? Len preto, že zabil toho kreténa sa mu bude podriaďovať celý svet?“ nadhodila nanovo Trixie a napätie pri stole by sa odrazu dalo krájať.

„Počula som o tom, vlastne... Harry má teraz niečo dôležitejšie na práci.“ zamumlala Tonsková a dúfala, že tému: Harry Potter prejdu čo najrýchlejšie, ale Trixie bola zrejme iného názoru.

„Dôležitejšie? Pche, ak chce byť bystrozorom, mal nastúpiť do výcviku. Ak si myslí, že príde o dva týždne a naskočí do rozbehnutého vlaku, tak sa veľmi mylí, chlapček. Je to len rozmazaný fagan, čo si o sebe namýšľa, aký je dôležitý. Veď pritom nič neurobil, dokonca by mal byť súdený za použitie Avady.“

„Čože?“ skríkli naraz Remus so Siriusom a ona na nich pozrela, akoby nechápala, prečo musí vysvetľovať takú samozrejmú vec.

„Zákony predsa platia pre všetkých bez výnimky. Neviem, prečo by nejaký Potter, oh, vlastne on ani nie je Potter, však? Počula som, že je to nemanželský syn toho hňupa Snapea, ten by mal tiež hniť v Azkabane. Ktovie, možno by im dali aj spoločnú celu, ak by veľmi chceli.“ uškrnula sa a v jej spoločníkoch to len tak vrelo.

„Nikdy viac sa neopováž takto hovoriť o Harrym.“ zrúkol na ňu Sirius a nebyť toho, že je žena, dávno by ju preklial.

„Oh, vás má tiež omotaných okolo prstu, čo? To som si mohla myslieť.“ odfrkla si a oči sa jej nebezpečne leskli.

„Harry je môj krstný syn a ja s Remusom sme sa oňho celé roky starali a učili ho. Dokázal toho viac, než mnohí iní za celý svoj život a zaslúži si vďačnosť celého sveta. Ak ešte raz niekto čo i len slovom spomenie, že by mal pykať za to čo urobil, bude mať čo do činenia so mnou. A pokiaľ ide o Snapea, ten si toho vytrpel viac než dost“ zavrčal hrozivo Sirius, plne si uvedomujúc, že sa práve zastal Severusa Snapea, ktorého vždy nenávidel. Avšak dnes ho zmienka o ňom naozaj rozzúrila, ale v inom zmysle. Uvedomil si, že ho viac nemôže nenávidieť a počuť niekoho, ako naňho kydá špinu mu nebolo príjemné. Trixie však na jeho hrozby nedbala.

„V tom prípade sa pokúsím zariadiť celu pre troch. To bude pre

Mozkomorov naozaj potešenie, mať pokope celú rodinu.“ odmlčala sa a prižmúrenými očami si ich jedného po druhom prezerala.

„Zdá sa, že zábava je u konca. Škoda, že sme si neužili viac, Sirius. Nepochybne vieš byť v posteli rovnako ohnivý ako pri obhajobe tých ničomníkov, ale prešla ma chuť.“ zašveľila, akoby sa nič nestalo a vstala od stola. Už bola na odchode, keď sa otočila a naposledy za ním zavolala:

„A mimochodom, mal by si sa nechať ostrihať. Tie dlhé vlasy sú strašné.“

To už Sirius naozaj nevydržal. Bola to posledná kvapka a pohár trpezlivosti pretiekol. V mihu mal v ruke svoju hŕlku a nebyť toho, že ho Remus s Tonskovou zastavili, už by sa na zemi váľala pod vplyvom nejakej zákernej kliatby.

„Nechaj ju na pokoji, nestojí za to.“ ukludňoval ho Remus a Tonsková, úplne bledá, len prikyvovala na súhlas.

„Prepáč, Sirius, keby som vedela, že je takáto, nikdy by som ju nepozvala.“ ospravedlňovala sa.

„Chceš povedať, že si nevedela aká je?“ spýtali sa dvaja muži jednohlasne.

„No...ja... poznám ju len trochu. Pracovali sme spolu asi len dvakrát a zdala sa mi pre Siriusa... no, vhodná.“ zamumlala a ešte viac zbledla.

„To nič, len mi slúb, že už žiadne dvojité rande nezorganizuješ.“ žiadal Sirius unavene. To, čo počul nielen o Harrym ale i Snapeovi rozhodne nepridalo k jeho už tak veľkým starostiam o oboch.

„Sľubujem, nabudúce ti zorganizujem nejaké naslepo a my s Remusom sa budeme držať ďalej, aby sme náhodou nevyfasovali nejakú zblúdenú kliatbu.“ uškrnula sa a prekvapivo sa jej ho podarilo rozosmiať.

„Počuj sesternica, to čo vravela Trixie, o Harrym a Snapeovi... myslíš si to viac bystrozorov?“ spýtal sa opatrne.

„No... väčšina je na Harryho strane, ale nájdu sa aj takí ako ona. Ale neboj sa, určite si kvôli nim nemusíme robiť starosti. Kým je ministrom Kingsley, je všetko v poriadku.“ uistila ho.

„Fajn, to si ma ukludnila. Nerád by som, aby si Harry musel robiť starosti ešte aj s tým. Už tak toho má viac než dosť. No ale teraz vy dvaja... mali by ste si ísť užiť aspoň zvyšok tohto krásneho večera.“

„Nenecháme ťa samého.“ oponoval mu Remus, hoci zachytil iskierku nádeje v Doriných očiach.

„To je v pohode, dám si ešte pohárik a pôjdem späť. Ja už mám večer skazený, ale vy si ho ešte môžete napraviť, tak padajte a neberte na mňa ohľady.“ povedal a myslel to smrteľne vážne.

Napokon sa mu podarilo ich presvedčiť a keď zostal pri stole sám, objednal si ešte jeden pohárik whisky. Nevedel ako dlho tam sedel sám, pohrúžený do vlastných myšlienok, keď sa mu za chrbtom ozvalo tiché:

„Smiem si prisadnúť?“

Vzhliadol od pohára a pozrel do usmievavej tváre mladej ženy s vlasmi farby medi, ako mala kedysi Lilly Evansová. Jemné kučierky jej rámovali nežnú tvár, ktorej najväčšou ozdobou bol žiarivý úsmev a oči... krásne modré oči, tak jasné ako letná obloha.

„Prosím?“ spýtal sa vyjavene a ona ukázala na prázdne miesto, než zopakovala svoju otázku. „Oh, samozrejme... len si sadnite.“ pritakal rýchlo a nespúšťal z nej zrak. Bola taká krásna, až mu to vyrážalo dych. Odrazu nenachádzal vhodné slová a keď sa ich pohľady stretli, cítil, ako ho polieva červeň.

„Ja som Aveline a ak sa nemýlim, vy budete Sirius.“ ozvala sa prvá a on od prekvapenia zabudol zavrieť ústa.

„Ako.. ako to viete?“

„No, tu takmer každý pozná každého a hoci nemám vo zvyku počúvať cudzie hovory, ten váš menší výstup pred chvíľou nešlo prehliadnúť či prepočuť.“ odvetila a rozpačito sa usmiala.

„Aha... no, zdá sa, že som aspoň pobavil pár hostí, keď sám som na tom presne naopak.“ povzdychol si.

„Tak som to nemyslela. Naopak si myslím, že máte šťastie, že ste sa jej zbavil skôr než ste spolu vôbec začali.“

„Ako viete...? Oh, že sa vôbec pýtam. Zdá sa, že o mne viete viac než ja sám.“ ušrknul sa a úšrkn prešiel do nesmelého úsmevu. „Dnes sa mi smola lepí na päty, takže sa bojím, že keď vás teraz pozvem na pohárik, dostanem košom.“

„Hm, dnes už budem musieť ísť, ale ak svoje pozvanie zopakujete niekedy inokedy, určite vám košom nedám.“ odvetila a zdvihla sa na odchod.

„Naozaj? Tak teda, kedy a kde?“

„Ak sa máme stretnúť, tak sa stretneme aj bez toho, aby sme to dopredu plánovali. Takže, do skorého vdieňia, Sirius.“ rozlúčila sa a než

sa nazdal, bola preč.

„Tomu sa vraví šťastie, Sirius.“ povzdychol si a po zvyšok večera nemohol zabudnúť na tajomnú Aveline.

Harry nechápavo pozeral na zvitok pergamentu a na slová na ňom napísané. Ako to má urobiť? To predsa... nedokáže to. Síce pri tejto úlohe nezmrie, ale ak zlyhá... nie, nesmie to vzdať skôr než začal. Musí si veriť, urobí všetko, len aby to nejako zvládol. Ešte raz si prečítal pokyny na pergamene:

Dôvera je veľmi vzácna a krehká. Nezískava sa ľahko, no stratiť ju môžeš v jedinom okamihu. My ľudia nedokážeme vidieť až na dno duše, pretože to dokážu len tie najčistejšie a najnevinnejšie tvory. Tými tvormi sú jednorožce a ich dôvera je tou najcennejšou, akú človek môže získať.

Dokáž úprimnosť svojich činov a získaj si ich dôveru. V tomto lese žije najstaršie stádo zlatých jednorožcov, ktorí nedovolia ľuďom sa k nim priblížiť. V tejto chvíli však syn ich vodcu zomiera a ak sa mu nedostane pomoci, zahynie. Pomôž mu a prvá úloha je splnená.

Úloha bola viac než jasná a jemu neostávalo iné, než sa pustiť do jej plnenia. Nevedel ako, ale ani ho len nenapadlo sa vzdať. Vykročil smerom do lesa, kde ho pohltila temnota.

Kapitola č. 19: Návšteva v Bradaviciach

V nedeľu ráno sa Sirius rozhodne z postele neponáhl'al. Bolela ho hlava z whisky, ktorú včera vypil, hoci jej nebolo tak veľa. Najradšej by sa na celý deň zahrabal vo svojom byte, ale zubaté jesenné slniečko bolo neúprosné a prinútilo ho vyliezt'. Ak by sa poponáhl'al, mohol by ešte stihnúť raňajky, pomyslel si a jeho žalúdok, akoby chápal zmysel jeho myšlienok sa nahlas ozval.

Kráčal zamyslene chodbami hradu, ktorým sa rozliehali radostné výkriky, smiech i tiché šomranie. Nedbal na to a jeho nohy ho viedli k Veľkej sieni. Zrazu naňho niekto zavola a on sa otočil, pozerajúc na riaditeľa, ktorý mu kráčal v ústrety.

"Dobré ráno, Albus." pozdravil a zvedavo si obzeral osobu, ktorá kráčala vedľa riaditeľa.

"Aj tebe, chlapče, aj tebe. Je všetko v poriadku? Nevidel som ťa na raňajkách." spýtal sa s miernou obavou.

"Všetko v poriadku, len som si po včerajšku trochu prispal a na lícach sa mu objavili červené fliačky, keď sa jeho pohľad stretol s tými očami, ktoré ho včera večer tak očarili.

"Dlhší spánok nikdy nie je na škodu." ozval sa prvý krát ten zvonivý hlas, ktorý patril anjelovi stojacemu vedľa Brumbála.

"Máš pravdu, moja drahá. Oh, mimochodom Sirius, ostatní už sa stihli zoznámiť pri raňajkách, ale keďže si tam nebol... dovoľ mi predstaviť ti svoju neter Aveline, je to Aberfortova dcéra." predstavil mu konečne mladú ženu a Sirius už vedel, odkiaľ sa mu tie oči zdali známe. Boli navlas rovnaké ako Bumbálove. Žarivé, múdre a nechýbali v nich ani šibalské ohníčky, ktoré prezrádzali že má niečo za lubom.

"Už sme mali to potešenie." usmiala sa Aveline a Sirius jej úsmev opatoval.

"Teraz, keď sme sa opäť stretli, smiem byť natoľko odvážny a zopakovať svoje pozvanie?" osmelil sa a ona sa naoko zamyslela.

"Prečo nie, vždy som milovala prechádzky okolo jazera. Povedzme po večeri, ak nás poctíte svojou prítomnosťou." navrhla a on nevychádzal z údivu, ako ľahko to šlo.

"Bude mi potešením večerať vo vašej milej spoločnosti." zamumlal. Na viac sa nezmohol, taký bol omámený jej krásou.

"Zdá sa, že sa tu nebudeš nudiť, Aveline. teraz by sme už ale mali ísť, Hagrid už ťa netrpezlivo čaká pri lese, aby ti ukázal svoje najnovšie prírastky." vmiesil sa do rozhovoru riaditeľ, keď už ticho začínalo byť príliš dlhé.

"Samozrejme, Hagrid... ehm, tak teda, uvidíme sa neskôr." rozlúčila sa Aveline a nasledovala svojho strýka von z hradu. Sirius za ňou ešte hodnú chvíľu hľadel, kým mu nezmizla z dohľadu. Je to možné? Naozaj by sa mohol zaľúbiť? Čo by na to asi povedal Albus, keby som si s ňou niečo začal? *Oh, Sirius, ty si taký hlupák*, nadával si v duchu. *Čo už by len žena ako ona mohla vidieť na niekom ako si ty? Bývalý trestanec, teraz pomocný učiteľ.... ved' jej ani nemáš čo ponúknuť.* Avšak akýsi druhý hlások mu navrával niečo iné: *Ale prečo by som sa nemohol zaľúbiť? Ved' aj Snape sa bude ženiť... Snape, ten umastený netopier s dlhým nosom... tak prečo nie ty?*

Snažil sa tieto myšlienky zatlačiť do úzadia, ale prepadli ho vždy v tú najnevhodnejšiu chvíľu a nie a nie sa ich zbaviť. Nemohol sa dočkať večera, tentoraz však bola jeho nervozita iná než včera. Dúfal, že mu Remus pomôže stráviť ten čas, čo mal pred sebou nejako zmysluplne a tak sa k nemu vybral len čo do seba v rýchllosti nahádzal nejaké jedlo.

Harry sedel na spráchnivenom pni neďaleko čistinky uprostred lesa. Bolo to už niekoľko hodín, čo tu zazrel jedného osamelého tvora s jedným rohom. Vedel, že musí postupovať opatrne, aby ho nevyplašil a tak len sedel na mieste a čakal, kým ho zavetrí. Stalo sa a ich pohľady sa na krátky okamih stretli. Harry sa sústredil na jednu jediná myšlienku a to, že chce pomôcť zranenému mláďaťu. Zdalo sa, akoby ho zviera pochopilo a v tom okamihu zmizlo.

Kým čakal na to, čo sa bude diať, premýšľal nad tým, ako mladému jednorožcovi vlastne pomôcť, keď ani nevie, čo mu je. Mohol by použiť niektoré z liečivých lektvarov, ale žiaden pri sebe nemal a nebol is istý, či by mu Kovu dovolil nejaký uňho pripraviť. Už sa schyľovalo k večeru, keď sa na čistinke objavilo asi 5 krásnych dospelých jednorožcov a ostražito si ho prezerali. Chlapec medzi nimi spoznal vodcu, ktorý mal žiarivú zlatú hrivu a prekvapivo najdlhší roh. Musel byť naozaj starý, no napriek tomu z neho vyžarovala obrovská sila a energia. Harry k nemu podišiel bližšie a uprene mu hľadel do očí. Nakoniec to bol jednorožec, kto ich očný kontakt prerušil a vzopäl sa na zadných, dávajúc najavo svoje rozhodnutie. Chlapec pochopil. Bolo to odmietnutie a v tejto chvíli už viac nezmôže. Členovia stáda sa okolo neho rozostavali a vyzývali ho svojimi postojmi k odchodu. Otočil sa preto na päte a cestou, ktorou prišiel sa vydal von z lesa. Vráti sa zase zajtra a bude sem chodiť dovtedy, kým to nejakým spôsobom nedokáže.

Sirius nervózne kráča vedľa Avelin, netušiac, že každý ich krok je

strážení starostlivým pohľadom riaditeľa. Starý muž sa usmieval sám pre seba a premýšľal, čo by týmto mladým ľuďom tento vzťah priniesol.

Slnko práve zapadalo za obzor a jeho zlatiský obrys sa odrážal na pokojnej hladine jazera, keď okolo neho dvojica prechádzala.

„Ty si vedela, že sa dnes stretneme.“ skonštatoval muž, no odpoveďou mu bol len ďalší záhadný úsmev. „Odkiaľ si vedela, že tu učím?“ nedalo mu.

„Som so svojou rodinou v úzkom kontakte, aj keď mi práca nedovoľuje byť s nimi tak často, ako by som si priała. Strýko Albus mi píše veľmi zaujímavé listy, to mi ver.“

„Dokážem si to predstaviť.“ uškrnul sa. „Ale ako to, že ťa nepoznám aspoň zo školy? Podľa toho, ako sa k tebe správala Minerva a ostatní učitelia usudzujem, že si chodila do Bradavíc.“

„Samozrejme, ocko by mi ani nič iné nedovolil, ale ja som to tu mala vždy rada. Navyše, chodila som len do druhého ročníku, keď ste vy s Jamesom končili a bola som v havraspáre. To by možno vysvetľovalo, prečo si o mne nepočul.“

„Ale aj tak, neter samotného riaditeľa... to by som vedel.“ neveriacky krútil hlavou a jej zvonivý smiech bol balzamom pre jeho strápenú dušu. „A čo vlastne robíš?“ spýtal sa po chvíli, snažiac sa udržať konverzáciu.

„Pracujem so zvieratami. Keď sem prídem, Hagrid je celý bez seba, aby mi mohol ukázať svojich miláčikov a ja mu rozumiem.“

„Takže ty máš rada zvieratá? A ktoré máš najradšej?“ spýtal sa a oči mu šibalsky zažiarili.

„No... ak by som si mala vybrať...“ zamyslela sa, ale to už okolo nej poskakoval veľký čierny pes a predvádzal sa.

Takto a ešte inak spolu strávili zvyšok večera, kým ich chlad nezahnal späť do hradu. Zastali pred hlavnou bránou a pozreli si do očí.

„Toto bol azda ten najkrajší večer, aký som kedy zažil.“ priznal úprimne a váhavo ju chytil za ruku.

„Aj mne sa páčil.“ pritakala Aveline.

„Myslíš, že by sme si to niekedy mohli zopakovať?“ spýtal sa s nádejou v hlase a ona prikývla. Čakala, či sa odváži pobožkať ju, kým on premýšľal, či smie. Nakoniec sa k nej naklonil a ich pery sa dotkli. Bolo to tak neuveriteľne krásne, že sa od seba nechceli odtrhnúť, ale všetko

raz musí skončiť a ich prvý bozk odoznel, aby ho vzápätí vystriedal ďalší.

„Uvidím ťa zase zajtra?“ spýtal sa pošepky a vzal jej tvár do dlaní.

„Uvidíme sa na raňajkách, na obede i večeri, ak budeš chcieť.“ odpovedala a letmo ho pobozkala na tvár. „Ale dnes už by sme mali ísť.“ povedala, hoci by s ním najradšej zostala už stále. Vedela však, že ak neodíde teraz, zašli by príliš rýchlo príliš ďaleko a ona to nechcela uponáhľať.

„Neviem sa dočkať rána.“ zamumlal a nasilu sa od nej odtrhnúc sledoval, ako mizne v tmavej chodbe vedúcej na tretie poschodie.

Ubehlo niekoľko dní a Harry vo svojom snažení nedosiahol žiaden úspech. Nielen že sa vodca stáda viac neukázal, ale čistinku i jej okolie teraz strážilo vždy niekoľko jednorožcov. Chlapec si uvedomoval, že sa dostal do prekérnej situácie, no nevidel z nej žiadne východisko. Nemienil sa ešte vzdať, no čas mu bol neúprosným protivníkom, ktorý krátil čas nielen chorému mláďaťu, ale i jeho otcovi.

S blížiacim sa splnom sa ho stále častejšie zmocňovala panika a zúfalstvo. Už takmer prestával dúfať, keď ho niečo napadlo. Nevedel, či to vyjde, ale za pokus to rozhodne stálo. Bude to však vyžadovať nejaký čas, čas, ktorý žiaľ nemal.

Kapitola č.20: Roh jednorožca

Behom dní, ktoré strávil Harry pozorovaním jednorožcov si všimol, že nepriateľskí a odmeraní sú len k nemu ako človeku. Zdalo a však, že prítomnosť iných zvierat ich nijak nepopudzuje a v tej chvíli si chlapec spomenul na jeden z jeho rozhovorov s Brumbálom.

„ Oči sú vstupnou bránou do duše človeka a u zvierat to platí dvojnásobne. Zvieracia myseľ je otvorenejšia a zväčša stačí jediný pohľad na pochopenie zvieracích úmyslov. Človek sa naučil klamať, predstierať a schovávať svoje skutočné myšlienky, napríklad pomocou nitrobrany. Preto lešť u zvierata možno prekuknúť ľahšie.“ poučil ho vtedy starý muž a dnes mu konečne naplno došiel ich skutočný zmysel a priviedol ho k riešeniu jeho problému.

Možno to, že ovláda nitrobranu spôsobuje tú nedoveru u jednorožcov, pomyslel si. Boja sa, že skutočné úmysly skrýva, aby ich oklamal a kým ich nepresvedčí o opaku, nikdy nedosiahne svoj cieľ. Ale ak by sa stal zvieratom, možno... áno, to je ono. Stane sa zveromágom a potom znova predstúpi pred vodcu stáda. Nevidel inú možnosť a táto nová myšlienka ho naplnila novou nádejou na úspech.

Keďže Harry nemal k dispozícii žiadne knižné zdroje a žiadať o pomoc Hermionu by trvalo veľmi dlho, musel sa spoliehať len na vlastné vedomosti. To mu však nevadilo, pretože v tomto ohľade pokročil viac, než by si ktokoľvek myslel. Nikomu sa s tým nezdoveril, dokonca ani nepožiadala Siriusa o pomoc, ale pokúšal sa o premenu na zviera už počas svojich štúdií v Bradaviciach. Nikdy ešte nedosiahol plný výsledok, ale bol si istý, že je na správnej ceste. Vedel, že prvá premena je najťažšia, pretože človek nikdy nevie, v čo sa zmení a musí sa spoliehať len na vlastnú intuíciu. A to Harry robil.

Keď sa prvý krát zamýšľal nad tým, aké zviera by ho mohlo charakterizovať, dospel k názoru, že by to mohol byť nejaký vták. Vždy sa dobre cítil vo vzduchu a mal rád voľnosť, nielen v pravom fyzickom zmysle slova, ale i voľnosť vo svojich činoch a rozhodnutiach. Nieže by mu otec, riaditeľ či Sirius nechávali voľnú ruku v závažných veciach, ale vždy sa istým spôsobom dožadoval vlastného. Tak prečo by nemohol byť vtákom?

Harry sa posadil na kraj lesnej čistinky a sústredil sa na svoju premenu. Bolo k tomu potrebného veľa sebaovládania a sústredenia a len vďaka výborne zvládnutej nitrobrane s tým nemal až také problémy. Cítil na sebe zvedavé pohľady jednorožcov, no nenechal sa vyviešť z miery. Dúfal len, že sa nepremení na nejakú šelmu, pretože to by si veľmi

nepomohol.

Trvalo mu asi ďalšie tri dni, kým sa dostal do stavu, v ktorom si bol istý, že svoju premenu zvládne. Zavrel oči a s tichým zamúmlaním formulky *Morphys* čakal, čo sa bude diať. Najprv pociťoval teplo šíriace sa od končekov prstov na nohách do celého tela, nasledované jemným mravenčením. Len nejasne si uvedomoval, že sa jeho ruky i nohy transformujú tak ako celý zvyšok tela, až kým sa necítil úplne inak. Bolo to, akoby sa zbavil akejsi veľkej príťaže a mal pocit, akoby stačilo len zamávať rukami a on by sa vzniesol do vzduchu. Dokonca to skúsil a aké bolo jeho prekvapenie, keď začul šušťanie vlastných krídel a zem pod jeho nohami kamsi zmizla. Vyletel do vzduchu a radostne zakrúžil nad čistinkou, odkiaľ ho pozorovalo niekoľko zvedavých párov očí. Mohol vidieť, ako sa dva jednorožce oddelili od ostatných a dúfal, že to znamená to čo si myslel. Mal obrovskú radosť z toho, že sa mu to podarilo a dokonca bol jeho predpoklad o zmene na vtáka správny. Ešte stále však netušil, v čo presne sa zmenil a preto keď zbadal neďaleké jazierko, zaletel k nemu, aby si prezrel svoj odraz na hladine.

Aké bolo jeho prekvapenie, keď dve zelené oči pohliadli do priezračnej hladiny čistého lesného jazierka. To čo uvidel ho doslova ochromilo.

Tak toto sa podarilo. Možno to bol lepší nápad, než som si myslel, hovoril si pre seba a kochal sa pohľadom na odraz krásneho, ohnivo červeného vtáka Fénixa. Len jeho oči, ktoré má ohnivý vták zvyčajne čierne, mali ešte výraznejšiu zelenú farbu než normálne. V tom za sebou začul dusot kopýt a keď sa obzrel za seba, jeho pohľad sa stretol s pohľadom vodcu jednorožcov.

„O čo sa pokúšaš a čo tým sleduješ?“ spýtal sa jednorožec a Harryho prekvapilo, že mu rozumel. Avšak keď sa nad tým zamyslel, zdalo sa mu celkom logické, že spolu kúzelné tvory môžu komunikovať.

„Som tu, aby som pomohol tvojmu synovi. Nežiadam nič, len tvoju dôveru a možnosť pokúsiť sa ho vyliečiť.“ odpovedal Harry a neustále udržiaval očný kontakt.

„Prečo by si to robil? Ľudia nám nepomáhajú, chcú nás len využiť pre vlastné potreby.“ oponoval jednorožec.

„Chcem mu pomôcť, ale nepopieram, že k tomu mám aj osobné dôvody. Poslal ma sem istý liečiteľ, ktorý verí tomu, že ak si získam vašu dôveru, budem hodný toho, aby ju do mňa vložil i on sám.“ priznal po chvíľke ticha a dúfal, že táto úprimná odpoveď nezmarí jeho nádej.

„Prečo ti tak veľmi záleží na jeho dôvere?“

„ Ak ju nezískam, nepomôže nikomu, koho mám rád. Som tu preto, aby som zachránil svojho otca pred krutým osudom a ak sa mi to nepodarí...“ nedokázal to vysloviť, no z hrdla sa mu vydralo pár tichých smutných tónov a v pohľade druhého kúzelného tvora stojaceho oproti nemu videl pochopenie. Aj on mal strach o život svojho syna a dokázal si predstaviť jeho pocity.

„ Tvoje slová znejú úprimne a nebál si sa priznať, že za tvojim činom tkvie i vlastný záujem. Riskoval si tým, že sa k tebe otočím chrbtom a už nikdy viac ťa nebudem chcieť vidieť, ale tvoja duša je čistá a úprimná. Ak myslíš, že dokážeš pomôcť môjmu synovi, nasleduj ma.“ prehovoril po chvíli a zamieril do hustého krovia neďaleko jazierka.

Harry stále ešte v tele fénixa letel za ním, kým sa jednorozec nezastavil pred akýmsi veľkým hniezdom vystlaným suchou trávou a machom. Pristál vedľa neho a zadíval sa smerom, ktorým sa díval jeho vodca. V hniezde boli dva ďalšie jednorozce. Malý zranený samček so žiarivo zlatou srstou ležal so zavretými očami, tisnúc sa k matke, ktorá ho chránila vlastným telom.

„ Čo sa mu stalo?“ spýtal sa a podišiel bližšie, aby si zblízka prezrel ranu zakrytú akýmsi listom, ktorý nepoznal.

„ Zatúlal sa do mudlovskej časti lesa a trafil ho zblúdený šíp. Bol napustený silným jedom proti šelmám.“ vysvetľoval a v očiach sa mu zračili obavy.

Harry vedel, že hoci sú jednorozce veľmi zvláštne stvorenia a prášok z ich rohu sa používa v obrannej mágii či ako prísada do mnohých liečivých lektvarov, sami svoje zranenia liečiť nevedia, pokiaľ nejde len o nejaké povrchové odreniny.

Keby nebol premenený, musel by uvariť protijed, samozrejme za predpokladu, že by sa mu podarilo zistiť o aký jed šlo. Ako fénix však mal možnosť, v akú si ani netrúfal dúfať. Jeho slzy dokážu vyliečiť akékoľvek zranenie a určite tomu nebude inak ani v tomto prípade.

Jemne zobákom odhrnul list zakrývajúci škaredé zranenie a už len pri tom pohľade sa mu slzy tlačili samé od seba. Sklonil hlavu priamo nad mláďa a nechal ich dopadať na miesto, kde ich bolo potreba. Sprvu sa zdalo, že sa nič nedeje, ale odrazu sa rana začala zaceľovať a po pár minútach po nej na tele mladého jednorozca nebolo ani pamiatky. Žriebä otvorilo oči a pohľadom vyhládalo svojho záchrancu. Zdalo sa, akoby sa usmievalo a Harrymu od radosti poskočilo srdce. Dokázal to, podarilo sa. Lesom sa rozozvučali tóny jeho radostnej piesne, keď sledoval šťastnú rodinku a dúfal, že aj on bude mať ešte aspoň raz možnosť zažiť podobnú chvíľu v kruhu vlastnej rodiny.

„Ďakujem ti za záchranu môjho syna.“ ozval sa jemu zatiaľ neznámy hlas a keď pozrel smerom, odkiaľ prichádzal zistil, že patril družke vodcu stáda a matke mláďaťa. *„Radi by sme sa ti nejako odvdáčili. Prosím, vráť sa do svojej skutočnej podoby a prijmi dar, ktorý ti ponúkame.“* čovala a hoci Harry netušil o čom hovorí, poslúchol a sústredil sa na to, aby sa premenil znovu na človeka.

Len čo zastal oproti trojici, malý jednorožec, ktorého srst žiarila ešte viac než predtým k nemu pristúpil a naznačil, aby ho chytil za jeho roh. Urobil tak a ani sa nenazdal, zostal mu roh v ruke. Bol to ten najväčší akt dôvery a vďačnosti, akého boli tieto tvory schopné a Harrymu sa do očí tlačili slzy dojatia.

Než konečne odišiel, sprevádzaný vďačnými pohľadmi šťastných rodičov i celého stáda, stal sa svedkom premeny zlatého mláďaťa v mladého samca, ktorého srst i hriva sa zmenili zo zlatej na striebornú. Keď potom zastal na prahu starej chatrče, bol unavený, ale šťastný. Kovu ho už čakal a spokojne sa naňho usmieval.

„Blahoželám, prvá úloha je za tebou. Svojim činom si získal viac, než si myslíš, ale teraz pod' a odpočiň si. Do cieľa je ešte dlhá cesta.“ riekol a zmizol vo dverách svojho domu.

Kapitola č.21: Prísady do lektvaru

Nový týždeň so sebou priniesol hneď niekoľko zmien. Sirius Black bol konečne šťastný a keď ho ráno prebudilo šteklenie jemných kučier Aveliníných vlasov po tvári, chcel zotrvať v tomto sne navždy. Na tvári sa mu rozťahol spokojný úsmev, no oči stále neotvoril.

"Si hore?" spýtal sa medový hlas tesne vedľa jeho ucha, no miesto odpovede jej venoval prvý ranný bozk.

"Ako dlho ma takto pozoruješ?" spýtal sa a modrými očami ju doslova pohládzal po tvári, túžiac vryť si do pamäte každú jej črtu.

"Hm, nie dlho, ale dosť na to, aby som si tvoju tvár zapamätala navždy." odvetila a jej hlas znel odrazu inak, tak vzdialene... sklopila zrak a pritúlila sa k nemu, snažiac sa oddialiť chvíľu, ktorá musí prísť.

"Deje sa niečo," spýtal sa Sirius, ktorému tá zmena neušla. Poznali sa len pár dní, ale mali pocit, akoby spolu boli odjakživa a inak to ani nemohlo byť. Čas v láske nehrá úlohu a Sirius ho rozhodne nemienil strácať, už tak mu toho v živote utieklo viac než dosť.

"Dnes sa musím vrátiť a neviem, či sa ešte niekedy uvidíme." zašepkala tak potichu, že ju sotva počul. Len čo k nemu jej slová doznali, zamrazilo ho.

"Ako to myslíš? Ja som... myslel som... dúfal, že ty a ja..." jachtal, neschopný zložiť súvislú vetu. Otočila sa k nemu tak, aby mu videla do očí a v jej nezábudkových priezračných studniciach sa odrážal smútok.

"Sirius, tieto dni strávené s tebou boli pre mňa niečím neopakovateľným a nezabudnuteľným. Veľmi ti ďakujem, že si mi dal to, čo mi už dlho chýbalo, ale..."

"Aké ale, Avelin. Mám ťa rád, nechcem, aby si odišla! Zostaň so mnou, prosím." zvolal naliehavo.

"Naše životy sú rozdielne, Sirius." vravela a z očí sa jej kotúľali slzy veľké ako hrachy. Vedela, že mu tým ubližuje a preto ju to bolelo ešte viac. Nechcela odísť, no musela. Už teraz sa pre tých pár dní so Siriusom cítila vinná a vedela, že keď neodíde teraz, tak potom nikdy.

"Nemožem, Sirius, prepáč." šepala a vyliezla z postele, hodiac na seba v rýchlosti plášť vybehla z jeho bytu. Mlčky za ňou hľadel, ochromený a

neschopný akéhokoľvek činu. Keď mu konečne došlo, že utiekla a už sa nevráti, bolo neskoro. Nenašiel ju na chodbe, v jej byte, ba ani v škole. Odišla bez rozlúčenia a on nevedel kam.

Keď sa v to ráno posadil medzi Severusa a Remusa, veľmi mu na nálade nepridalo, že si ho obaja skúmavo prezerali.

"Utekli ti blchy, Black?" doberal si ho učiteľ lektvarov, nedbajúc na hrozivý pohľad, ktorý po ňom Sirius fľochol.

"Nechaj ho, Severus. Nevidíš, že nie je vo svojej koži?" zastal sa ho Remus, načo Severus len spýtavo zdvihol obočie, ale viac sa o Siriusa nestaral.

Albusovi tiež neušiel Siriusov neprítomný pohľad a smutný výraz, a veľmi dobre poznal príčinu. Avelin sa len v krátkosti zastavila pred raňajkami, aby mu oznámila, že sa vracia domov. Oči mala opuchnuté od slz, ale nepýtal sa jej. Vedel, čo ju k jej rozhodnutiu viedlo a dúfal, že si nakoniec ujasní, čo od života ďalej očakáva a rozhodne sa správne.

"Daj jej čas." povedal potichu Siriusovi, keď okolo neho prechádzal, no v pohľade mladšieho muža bolo toľko bolesti a smútku, že čas bude v tejto chvíli ten, čo mu bude zasadzovať ranu nožom priamo do srdca každý deň až do chvíle, kým sa Aveline nerozhodne.

Severus sa nestaral o to, čo mohlo Blacka trápiť. Sám mal náladu horšiu než zvyčajne a žiaľ nepomohol mu ani víkend strávený s rodinou. Ba naopak, každý jeden pohľad na Briana mu pripomínal, že má ešte jedného syna, o ktorom už niekoľko týždňov nemal žiadne správy.

Kde asi teraz je? Čo robí, nepotrebuje niečo? Aké úlohy musí plniť, aby mu pomohol? Prečo mu to len vravel? Prečo to Harry proste nemohol nechať tak... veď ani len nevie, či je ešte šanca mu pomôcť. Toto a mnoho ďalších vecí trápilo Severusa Snapea od chvíle, keď zistil, kam Harry šiel. Prial si byť opäť v poriadku, veď kto by nie, ale nie za cenu života vlastného syna. Avšak kým nebude vedieť nič bližšie o tom, či Harry žije... na inú možnosť sa ani neodvážil pomyslieť, mohol mu pomôcť aspoň tým, že prečká najbližší spln bez premeny.

Preto sa hneď po skončení vyučovania v ten deň zavrel vo svojom laboratóriu. Bol najvyšší čas pripraviť vlkodlačí lektvar nielen pre seba, ale aj pre Lupina. Odkedy sám vedel, aký to je príšerný pocit, nenechal by Remusa bez neho, pokiaľ by mu v tom niečo vážne nezabránilo, napriek tomu, že ho nemal príliš v láske.

Harry medzitým stihol africkému liečiteľovi vyrozprávať, ako si získal doveru zlatých jednorožcov. Ten sa len spokojne usmieval, keď chlapec

opisoval svoju premenu vo vtáka Fénixa a vobec ho neprekvapovala jeho skromnosť, ktorú do svojich slov vkladal, keď o tom rozprával. Nepovažoval sa za hrdinu, ba naopak, považoval to za šťastie a nie za dokaz svojich schopností.

Áno, ten chlapec mal výnimočné schopnosti prameniace najmä z čistoty jeho srdca a úprimnosti, ktoré u neho Kovu videl a cítil už pri prvom stretnutí. Nepochyboval o tom, že jeho úmysly pri získaní pomoci pre otca sú čisté, a že je ochotný podstúpiť naozaj čokoľvek. Preto mohol upustiť od svojich požiadavkov, ale v Harryho prípade vedel, že mu tieto skúšky prospeju k jeho vlastnému dobru. Pokiaľ ide o jeho otca, ešte je čas a keby nie... Ale Harry to zvládne, tým si bol Kovu takmer istý. Bolo by mu ľúto, keby skončil ako tí ostatní, lenže oni neboli ako on.

"Než ti dám pokyny k ďalšej úlohe, mohol by si mi preukázať malú láskavosť. Nie je to úloha a ak mi nevyhovieš, nič sa na našej dohode nemení. Avšak vďaka ťa za to odmením." prehovoril po čase Kovu a Harry nevedel, čo čakať.

"Ak bude v mojich silách vám vyhovieť, potom v tom nevidím žiaden problém a nepotrebujem za to odmenu. Tou mi bude pomoc pre ocka." zaševalil.

"Výborne, potom teda... slzy a pero vtáka Fénixa sú veľmi vzácne..." začal a pohľadom vyzýval Harryho, ktorý razom pochopil. Odrazu na jeho mieste nestál chlapec, lež ohnivo červený vták s nádherným lesklým perím. Z chvosta si vytrhol jedno pero a položil ho k nomám liečiteľa, ktorý ho zaujato sledoval. Potom sa sklonil nad nádobku, ktorú mu Kovu podal a stačilo len pomyslieť na Severusa, už sa mu z očí kotúľali liečivé slzy.

Nádobka sa v mihu naplnila vzácnou tekutinou a z Harryho sa opäť stal mladý muž. Kovu mu bez slova podal zvitok pergamenu s novým zadáním, vzal si pero i slzy, ktoré mu Harry bez váhania daroval a tíško sa vytratil, nechajúc chlapca osamote. Mierne roztrasenými rukami Harry rozvinul pergamen a so zatajeným dychom čítal.

Slzy Fénixa, ktoré si mi dal sú významnou zložkou liečivého lektvaru pre tvojho otca. Avšak samotné na jeho liečbu nestačia, preto musia byť posilnené ďalšou veľmi silnou magickou substanciou, dračou krvou. Možeš si povedať, že ju zoženieš v nejakej apatieke, ale tvojou úlohou je získať čistú dračiu krv, priamo od draka.

Pri týchto slovách Harry naprázdno preglgol. Spomenul si naprvú úlohu

v Trojčarodejníckom súboji, keď mal získať dračie vajce. Vtedy však stačilo draka len obísť, ale teraz? Ako má získať jeho krv, ak ho nemá zabiť? Nehcel ho zabiť, veď by to ani neodkázal, ale ako inak by dosiahol čo po ňom Kovu žiada? Čítal preto ďalej.

Zvieratá sú rovnako živé bytosti ako my ľudia a ich život má rovnakú cenu, preto s splneniu tejto úlohy nesmieš použiť žiadne násilie proti drakovi, ktorého krv mi prinesieš. V zásuvke pracovného stola nájdeš starý nož, ktorý ti poslúži ako prenášadlo a vezme ťa do dračieho údolia. Tam nájdeš, čo potrebuješ, Veľa šťastia.

Harrymu odlahlo, že príkaz obsahuje formulku o nepoužívaní násilia. Nehcel by bojovať s drakom a pokúšal sa ho zabiť. Tým sa však nezbavil otázky, ako tú krv získa. Možno by ho mohol na seba nalákať, zaistiť, aby sa oškrel o nejaké výčnelky skál a potom si ísť po jeho krv. Bol v tom len jediný háčik. Načo mu bude krv, ak z toho nevyviazne živý? O tomto fakte totiž nepochyboval. Ak sa čo i len priblíži k drakovi, ktorého predtým vyprovokoval, nezostane po ňom ani mastný flák, o tom nebolo pochyb.

Rozhodol sa nechať riešenie tejto situácie až na miesto činu, preto váhavo pristúpil k stolu a vybral prenášadlo, aby v tom momente, keď sa ho dotkol pocítil známe trhnutie pod pupkom.

Kapitola č.22: Dračie hniezdo

V malom údolí na severe Írska, obklopená množstvom vysokých stromov bola učupená oblasť, ktorej sa obyvatelia z okolia zväčša vyhýbali. Možno to bolo spôsobené zvukmi ktoré sa odtiaľ šíрили a strašili obyvateľov blízkej dedinky, alebo možno tým, že o nej vôbec nevedeli, kto vie. Prejsť však húštinou a prebrať sa hustým porastom divokej zelene, naskytol by sa im pohľad na obrovskú planinu ohradenú množstvom drevených kolov. Na prvý pohľad sa mohlo zdať, že drevené stĺpy sú len voľne a bezdôvodne zapichnuté do zeme, ale vnímavý čarodejník mohol cítiť energiu, ktorou bolo ich okolie doslova presýtené. A nebolo to určite bezdôvodne. Pri pozornejšom pohľade totiž bolo možné zazrieť časté záblesky ohňa uprostred inak tmavej krajiny.

„Hej, Charlie, ideš pozrieť Koru?“ ozval sa odkiaľsi drsný mužský hlas a čoskoro sa na obzore objavila aj silueta svalnatého muža, ktorému patrilo.

„Ahoj, Set, hej idem k nej. Deje sa niečo?“ spýtal sa opýtaný červenovlasý muž s tvárou ošľahanou od vetra a slnka.

„Bola trochu nervózna, asi už sa začnú liahnuť.“ odpovedal jeho kolega keď došiel až k nemu.

„Jasné, skontrolujem to.“ prisľúbil mladý muž a vydal sa k jednej z ohrád. Zábrany, ktoré boli upevnené na spomínaných stĺpoch ho dnu vpustili bez problémov. Boli to totiž kúzla brániace vyjsť tvorom, ktoré v nich boli umiestnené a pre ľudí boli neškodné.

„Ahoj Kora, dievča, ako sa máš?“ spýtal sa asi tri metre vysokej dračej samici, ktorá si ho ostražito prezerala svojimi jasnými žltými očami. Z hrdla sa jej vydral akýsi zvláštny chrčivý povzdych, ktorý si Charlie vysvetlil po svojom. „Neboj, všetko bude v poriadku. Necháš ma pozrieť sa, však?“ spýtal sa upokojujúco a držal ruky tak, aby na ne videla. Vedel, že je inak krotká, veď ju vychovával od malého mláďaťa, ale odkedy nakládla vlastné vajcia, nepustila k sebe nikoho okrem neho a napriek tomu musel byť aj on opatrný. Inokedy by mu neublížila, ale pokiaľ by sa cítila ohrozená, mohla by ho zašliapnúť, roztrhať v zuboch či dokonca zoškvariť na uhol'. V tomto ohľade mali draci niekoľko možností ako svojho nepriateľa či korisť usmrtiť. Málokto však vie, kedy ktorý spôsob používajú, ak sa ich chovu nevenuje tak ako práve Charlie Weasley, druhý najstarší z detí Weasleyových.

Len čo skontroloval samicu, ktorá mu bola zverená a jej potomkov

tesne pred vyliahnutím, vydal sa na obhliadku rezervácie, v ktorej mali v súčasnosti tucet drakov najrôznejších druhov. Mnoho z nich bolo vychovaných v zajatí od narodenia, no pár z nich sa k nim dostalo až v dospelosti a v ich prípade bol postup chovu značne komplikovanejší. Práve prechádzal okolo ohrady najnovšieho prírastku, mladého morského draka, keď začul výkrik. Okamžite vbehol dnu, práve včas aby videl ako ohnivý stĺp zapálil habit mladej ženy stojacej asi dva metre od neho.

„Aveline!!!“ skríkol a bežal k nej, vzliekajúc svoj vlastný plášť, ktorým zahasil oheň na jej šatách. Jediným kúzlom sa mu podarilo vytvoriť ochrannú bariéru medzi nimi a drakom, ktorý neprestal útočiť a chrliť na nich oheň. Len čo sa žena spamätala z prvotného šoku, odviedol ju von z ohrady, nespúšťajúc zrak z nahnevaného draka.

„Aveline, čo si to pre Merlina vyvádza? Vieš, aký je Poseidon agresívny, bola si pri ňom veľmi blízko.“ karhal ju príkro a kontroloval, či je v poriadku. V jeho modrých očiach sa zračili obavy, keď prezeral jej obhorelé šatsvo, ale nenašiel žiadne vážne zranenia.

„Som v poriadku, Charlie, ďakujem. Nebyť teba, už je zo mňa pečená sekaná.“ snažila sa žartovať, ale jemu do smiechu rozhodne nebolo.

„Aveline, čo sa s tebou deje? Odkedy si s vrátila z dovolenky, si akási nesvoja. Si nesústredená a to je pri tejto práci často nebezpečné.“

„Prepáč, som len trochu unavená.“ mumlala previnilo.

„Ave, poznám, keď ti niečo je. Tak o čo ide? Možno by som ti mohol pomôcť.“ skúsil to znova a na jeho tvári sa prehĺbili vrásky od starostí, ktoré si o ňu robil. Videl, ako sa celá triasla, nielen zimou a tak ju objal okolo ramien a chlácholivo jej krúžil po chrbte rukami, aby ju zahrial a upokojil. Len čo pocítila jeho blízkosť, schúlila sa k nemu ako ranené zviera a rozplakala sa.

„Pšššt, to zas bude dobré. Len pokojne.“ opakoval neustále a stáli tam, obklopení tmou, až kým k nemu nevzhliadla a vo svetle veľkého žltého kotúča na nočnej oblohe k nemu neoprela svoje slzami zmáčané oči.

„Prepáč, nechcela som ťa zdržiavať a zaťažovať svojimi starosťami. Vďaka, že si mi pomohol, ale teraz už pôjdem.“ šepala, ale on ju nepustil.

„Pod', uvarím ti čaj a povieš mi, čo sa stalo. Vôbec ma neobťažuješ, sme priatelia, spomínaš si?“ pousmial sa a viedol ju na druhú stranu rezervácie, kde sa nachádzali malé domčeky, v ktorých bývali zamestnanci tunajšej rezervácie.

Keď asi o pol hodiny sedeli spoločne v príjemne vyhriatej obývačke,

skromne ale vkusne zariadenej, nevydržal to a znova sa jej spýtal.

„Tak čo, chceš sa o tom porozprávať?“

„Ja neviem. Je to... zložené a pritom také jednoduché, ale som z toho strašne zmätená.“ začala nesúvislo a po chvíli sa zarazila. „Asi by som to mala vysvetliť od začiatku, však?“ spýtala sa a keď prikývol, zhlboka sa nadýchla.

„Celú dovolenku som strávila buď v Prasinkách u otca, alebo ešte častejšie v Bradaviciach a nieokho som tam stretla.“ začala a on len chápavo prikyvoval, nechajúc ju rozprávať vlastným tempom. Povedala mu o všetkom, čo ju na Siriusovi zaujalo, čo sa jej na ňom páči a dokonca sa smiala pri opise niektorých ich spoločných chvíľ.

Keď svoje rozprávanie skončila, Charlie sa usmieval.

„Dievčatko, veď ty si sa nám normálne zamilovala. To je predsa šťastie a ty sa tváriš, akoby to bola katastrofa.“ dohovárал jej, ale ona si len bolestne povzdychla.

„Nechápeš to? Ono nejde ani tak o mňa a Siriusa, ako o mňa a ...“ zvolala zúfalo a nervózne prešla k oknu.

„Marvina. Chápem, ale Aveline, on už tu nie je a nevráti sa. Kým Sirius je tu a zdá sa, že má o teba vážny záujem.“

„Lenže ja...“ zarazila sa. Vedela, že jej argumenty nie sú opodstatnené, ale ona to tak cítila a nemohla to nijako zmeniť.

„Viem, že ho stále ešte miluješ, ale sú to už tri roky a Marwin by si želal, aby si bola šťastná. Nikdy nechcel nič iné.“ vysvetľoval jej trpezlivo a pri spomienke na Marvina ho bodlo pri srdci. Nikdy si jeho smrť neprestal vyčítať. Bol to jej manžel a jeho najlepší priateľ, ktorý pred tromi rokmi zahynul pri jednej pracovnej záležitosti. Mali vtedy s Charliem službu a nebyť Marvina, asi by bola rodina Weasleyová o jedného svojho člena menšia. Pri záchrane Charlieho však utrpel zranenia, ktorým podľahol skôr, než sa im podarilo zaistiť mu ošetrovanie.

„Ja viem, viem... ale mám pocit, že ho tým zrádzam.“ povzdychla si.

„Spýtaj sa sama seba, čo cítiš k Siriusovi?“ začal z iného konca.

„Milujem ho,“ šepla okamžite bez chvíľky zaváhania.

„Tak vidíš. Poznám Siriusa a síce bol na škole známy ako záletník, viem, že keď sa do nejakej zamiluje, spravil by pre ňu prvé posledné. A ak ho máš aj ty rada, nevidím v tom problém.“

„Ale Marvin...“ protestovala opäť, ale on s ňou jemne zatriasol a ich pohľady sa stretli.

„Marvin je mŕtvy, Avelin. Žije v našich srdciach a tam tiež navždy zostane, ale je tam dosť miesta aj pre ďalších, ktorí prídu po ňom. Vieš, ešte než ste spolu začali chodiť... nevedela si sa vtedy rozhodnúť medzi ním a Davidom Fingervaalom, vtedy mi povedal, že ťa miluje tak veľmi, že aj keby si sa rozhodla pre Davida, nijako by ti to nevyčítal, len by dúfal, že s ním budeš šťastná a on sa bude musieť zmieriť aspoň s tvojim priateľstvom.“ vravel potichu, prstom zotierajúc slzy, ktoré sa jej skotúľali z očí.

„To naozaj povedal?“

„Samozrejme... miloval ťa a chcel pre teba len to najlepšie. Viem, že keby tu mohol byť s nami, povedal by ti, aby si počúvala hlas svojho srdca. A ja ti radím to isté. Nechaj si to všetko rozležať v hlave a uvidíš, ako sa napokon rozhodneš. A keby si potrebovala nejaké voľno, stačí povedať.“ uistoval ju a ona sa konečne opäť usmiala.

„Ďakujem ti, Charlie. Si naozaj kamarát. Sľubujem, že budem pri drakoch opatrnejšia. A k Poseidonovi sa nabudúce nebudem približovať tak blízko.“ sľúbila a on jej uveril.

Obaja v ten večer zaspávali so spomienkami na milého, vždy usmievavého muža, ktorého navždy stratili, avšak nikdy naňho nezabudli.

Tichom sa rozľahol zvláštny šuchtavý zvuk, to keď mladý čiernovlasý muž vykukol spomedzi akýchsi čudných predmetov, medzi ktoré ho zaneslo prenášadlo. Zdali sa mu akési krehké keď sa započúval do ticha, začul hlasné odľukovanie nebezpečne blízko spiacej dračice.

„Do kotla.“ zahrešil a poobzeral sa okolo seba, aby s hrôzou zistil, že sedí v dračom hniezde obklopený asi pol tuctom dračích vajec.

Kapitola č.23: Trojhlavá príšera

Harry zostal na mieste ako prikovaný. Báľ sa pohnúť, aby nejakým spôsobom neporušil krehké škrupiny vajec a tiež samozrejme nechcel zobudiť dračicu. Bol by to jeho koniec ešte skôr, než by s úlohou začal.

Čo najtichšie a najopatrnejšie vyliezal z hniezda a neustále sledoval samicu, uisťujúc sa, že spí. Podarilo sa. Bol vonku a pomaly ale isto utekal za najbližšiu skalú, ktorá mu poskytovala aké také útočisko. Až potom sa porozhliadol okolo seba, aby zistil, že sa nachádza v akejsi skalnatej rokline. Rozhodne tu nebola nikde na blízku žiadna dračia rezervácia a tento drak tu žil vo voľnej prírode. Skvelé miesto na hniezdenie, pomyslel si chlapec. V tejto pustine určite nie je toľko dravcov, ktoré by ohrozovali dračicu i jej mladé a jediná hrozba by mohla prísť zo vzduchu v podobe dravých vtákov. S tými si však budúca mamička hravo poradí, pomyslel si a tým vlastne zavrhol svoj nápad použiť nejakým spôsobom svoju metlu. Nebude sa tu môcť skryť do koruny stromov, keďže tu žiadne neboli a na oblohe ho skúmavý zrak dravca okamžite spozoruje. Letový priestor teda nebol bezpečný. Ale ako sa k nej nepozorovane dostať?

Možno by mohol zoslať mdloby, alebo ju inak omráčiť, nožom ju trochu porezať a len čo bude mať trochu jej krvi, kúzlom ranu zacelí a je to!

„Výborný plán, Harry,“ ozval sa tichý hlások v jeho hlave. „Nezabúdaj však, že sa chystáš omráčiť draka a nie človeka. Jeho koža je niekoľko násobne hrubšia a tvoje kúzla na ňu budú neúčinné. Tak ako by si to asi chcel urobiť? A pokiaľ ide o to zranenie... je to morbidné a príliš to pripomína Voldemorta, ktorý tvoju krv použil k svojmu znovuzrodeniu. Vážne sa chceš znížiť na jeho úroveň?“

„Do kotla!“ zakľal ešte raz a kopol do najbližšieho kameňa. Akosi však v tme neodhadol jeho veľkosť a miesto, aby sa kameň odkotúľal ďalej, rozbolela ho noha tak až od bolesti zjojkol. „Ty si ale kus tupca,“ nadával si a premietal v hlave svoje možnosti. Žiadna sa však nezdala byť vhodná k úspechu jeho akcie. Zrejme bude musieť opäť premýšľať. Dúfal len, že to nebude trvať tak dlho, ako u jednorožcov. Spln bol totiž už za pár dní a pred ním bola ešte tretia úloha, ak samozrejme splní túto. Rozhodol sa preto nájsť si vhodný úkryt niekde poblízku, odkiaľ by mal dobrý výhľad na hniezdo, no zároveň bol z dohľadu nepochybne nervóznej samice.

Dva dni a dve noci Harry presedel v skalnej jaskyni, sledujúc dianie v rokline pod ním. Zdalo sa, že dračia samica mala zásoby jedla niekde poblízku, pretože sa od hniezda nikdy nevzdialila na dlhú dobu. Počas

tých okamihov však Harry neustále striehol na akúkoľvek nebezpečenstvo, ktoré by tu mohlo striehnuť. Na tretí deň sa zobudil a s tichým povzdychom sa posadil na skalnatý výčnelok pod previsom. Zdalo sa, že to bude deň ako tie predtým, ale mylil sa. Len čo sa dračica vzdialila od svojho hniezda, v jednej z malých úžľabin sa mihol podivný tieň. Harry okamžite vytiahol svoju hůlku a vystrčil hlavu tak, aby čo najlepšie videl .

Nepočul nič, ale tmavý tieň sa neustále približoval k osamelému hniezdu. Mohla to byť vracajúca sa samica, ale na to bolo príliš skoro a ona zväčša prilietala z druhej strany. Vzápätí sa vynorila hlava nebezpečne vyzerajúceho leva. Dve žlté oči sa rozhládli po okolí, vetriac vo vzduchu, či je dračica nablízku. Keďže bol vzduch čistý, vyšiel lev zo svojho úkrytu. Aké však bolo Harryho prekvapenie, keď sa neukázalo telo leva, ale kozy, ktorá mala miesto chvosta dračiu hlavu. Ešte nikdy vo svojom živote nevidel chiméru, ale o tom, že je to ona nebolo najmenších pochyb.

Zachvátila ho panika, keď sledoval toho vskutku príšerného tvora plížiť sa k hniezdu. Vystrašene sledoval oblohu i blízke okolie rokliny, či niekde neuvidí dračiuamicu. Keby vedela, v akom ohrození jej vajcia sú, nepochybne by tu už bola. Nebolo typické, aby sa chiméry živili vajcami, ale zdalo sa, že práve tie sú jej hlavným cieľom v tejto chvíli.

Harry neváhal ani chvíľu. Opäť sa v ňom prebudil jeho záchranný komplex a nehládajac na nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo, privolať si svoju metlu a vzniesol sa na nej do vzduchu, mieriac práve k chimére, ktorá predstavovala hrozbu. Prvé, čo ho napadlo bolo vyčarovať ochranný štít okolo hniezda, ale nebol si istý, či bude fungovať. Bol účinný proti kliatbam, ale pokiaľ šlo o fyzický útok...

Jeho obavy boli zbytočné. Len čo sa príšera s tromi hlavami priblížila k nepriehľadnej kupole vyčarovanej okolo vajec, neznáma sila ju odhodila o pár metrov ďalej a ona narazila na ostrú hranu skalnej steny. Len čo sa trochu spamätala, rozhládla sa po okolí, hľadajúc príčinu svojho neúspechu a... našla ju.

Harryho oči sa na malý okamih stretli s divokými žltými očami chiméry a bolo mu jasné, že sa ocitol v nezávideniahodnej situácii. Mohol by utiecť a zachrániť si vlastnú kožu, lenže čo bude s hniezdom a dračicou, keď sa vráti? Z jeho úvah ho vytrhol prúd ohňa, ktorý mu oškvrkol koncové vetvičky metly a on sa zaraz vzniesol o kúsok vyššie, nasledovný ďalších ohňom.

Tri hlavy chrliace oheň mu dali dosť zabráť, aby sa im vyhol, toľko aby stihol vrhať kliatby, ale keď už sa mu to podarilo, bolo to zbytočné. Hrubá koža zaistila, že sa všetky len odrazili a nechali tvora bez poškvrní. Snažil sa preto aspoň hrať o čas a zdržať ju, kým sa neobjaví

majiteľka hniezda.

Mohlo to trvať snád' desať minút, hoci sa to zdalo ako celá večnosť, kým sa uzavretým priestorom rozľahol rev hodný skutočného draka. Avšak keď sa protivníčky postavili vedľa seba, rozdiel v ich výške nebol veľký. Až teraz si Harry uvedomil, aká je dračica malá a pochyboval o tom, že sa sama dokáže ubrániť. Vzdialil sa preto do bezpečnej vzdialenosti a sledoval urputný súboj, pri ktorom nebola núdza o tu najväčšiu ohnivú prehliadku, akú kedy videl.

Dračica bola zranená a následkom zranení jej sila i pozornosť ochabovali. Harry si uvedomoval, že ak okamžite nezasiahne, zomrie nielen ona, ale jej vajcia sa stanú ďalším úlovkom pre nenásytnú chiméru. V mysli hľadal niečo, čo by mu pomohlo, keď si spomehul na veľmi starú legendu. Nevedel, koľko je na nej pravdy, ale bola to v tej chvíli jediná vec čo ho napadla.

Bola to legenda o matke všetkých chimér, dcére stohlavého obra Týfóna a Echidny, napol ženy a napol hada. Predpokladalo sa, že je jedinou svojho druhu a keď ju Bellerofontés zasiahol šípom napusteným olovom priamo do tlamy, olovo sa roztavilo a spálilo jej vnútornosti, nik nepredpokladal, že sa s touto príšerou ešte niekedy stretnú. Bola to však len jedna z gréckych bájí a Harry vedel, že chiméry žijú dodnes a nie sú práve obľúbenými spoločníkmi. Hoci... v Hagridovom prípade jeden nikdy nevie.

Chlapec nestrácal čas a vyčaroval si luk a šíp napustený olovom. Nebol práve najlepší strelec, ale dúfal, že keď sa k nej dostane dostatočne blízko, podarí sa mu zasiahnuť cieľ. Vzlietol znova na svojej metle a mieril k trojhľavej potvore, ktorá práve odrovnala svoju protivníčku. Dračica ležala pár metrov od hniezda a zťažka oddychovala, nevládajúc ďalej brániť ani svoj vlastný život. Harry pustil násadu od metly, napol luk a namieril na jednu z hláv. Teraz len potreboval, aby chiméra roztvorila svoju obrovskú papuľu a on muho vystreliť. Stalo sa. Len čo ho zbadala, či skôr len zacítila, vychrlila naňho nový prúd ohňa práve vo chvíli, keď šíp opustil jeho dlaň a vzduchom mieril k svojmu cieľu.

Bolo to vskutku o chlíp. Harry sa len tak tak vyhol ohňu a zo zduchu sledoval, ako sa chiméra zvíja v ukrutných bolestiach, keď sa jej telom šíri tekuté olovo. Trvalo to niekoľko dlhých minút, kým vydýchla naposledy a on považoval za bezpečné priblížiť sa k zranenej dračici.

Krvácala na niekoľkých miestach a on sa držal v bezpečnej vzdialenosti, aby ho nezasiahla, keby chcela chrliť oheň a brániť sa. Zdalo sa však, že je natoľko vyčerpaná, že jej bolo všetko jedno.

„Len pokojne, nechcem ti ublížiť,“ snažil sa ju upokojiť, no hlas sa triasol od strachu. Jej čierne oči ho ostrážito sledovali a z nozdier jej

stúpali obláčky dymu, ale nezaútočila. „Už ti nič nehrozí. Nikto ti neublíži, chcem ti len pomôcť,“ pokračoval ďalej a opatrne pristupoval bližšie, až bola na dosah. Natiahol k nej ruku a dotkol sa jej šupinatej pokožky. Bola teplá a vlhká od krvi. Cítil ako sa jej svalstvo sťahuje v krčoch a vedel, že ak jej rýchlo nepomôže, nedopadne to dobre. Na chvíľu zaváhal, no predsa len vytiahol sklenenú banku a naplnil ju krvou, ktorá vytekala z hlbokkej rany. Len čo bola po okraj naplnená temne červenou tekutinou, zazátkoval ju a vytiahol opäť svoju hŕlku a hojivými kúzлами začal zacelovať najväčšie rany. Potom, keď jeho kúzla stratili účinok, sústredil sa na svoju premenu vo Fénixa a svojimi liečivými slzami dokončil zvyšok. Všetky rany boli zacelené a keď sa pred dračicou opäť zjavil čiernovlasý chlapec, posadila sa a zarevala, chrliac do vzduchu oheň. Nie na Harryho, ale na opačnú stranu, aby ho nezranila. Na nič viac nečakala a rozpäla svoje krídla, letiac k hniezdu.

„Finite Incantatem,“ zamumlal Harry a ona sa mohla bezpečne priblížiť k svojim budúcim potomkom. Všetko bolo v najlepšom poriadku a on vedel, že teraz je tu už zbytočný. Mal čo potreboval, jeho záchranný komplex opäť raz prispel k záchrane niekoľkých životov a všetko bolo ako malo byť. Premiestnil sa teda pred chalúpku starého liečiteľa a ani v najmenšom ho neprekvapilo, že už naňho netrpezlivo čakal.

„Zvládol si to lepšie, než som myslel. Vskutku výborný výkon, chlapče,“ privítal ho s úsmevom a viedol ho dnu.

„Môžem sa niečo spýtať?“ osmelil sa Harry na prvom schode.

„Áno?“ otočil sa a liečiteľ a ich pohľady sa stretli.

„Vedeli ste o tej chimére?“

„Samozrejme. Mala to byť predsa skúška odvahy, alebo som sa o tom nezmienil? Navyše, tá chiméra ohrozovala tunajšiu populáciu drakov už nejakú dobu,“ odpovedal nezaujato a Harry si uvedomil, že tento muž zrejme vo všetkom čo robí má ukrytý ne jeden úmysel.

Keď v ten večer pozeral na mesiac, jasne žiariaci na hviezdami posiatej oblohe, v duchu bol pri svojom otcovi. Ako asi túto noc prežije? Vzal si lektvar? Bude v poriadku?

Kapitola č.24: Škriekajúca búda

Na severe Anglicka bolo v ten deň veľmi chladno a mrazivá atmosféra zavládla aj v kancelárii riaditeľa hneď po vstupe čiernovlasého učiteľa lektvarov. Severus veľmi dobre tušil, o čom bude táto debata a len čo v kreslách oproti Brumbálovi zbadal sedieť Blacka s Lupinom, všetky pochybnosti boli razom preč.

„Chcel si so mnou hovoriť, Albus?“ spýtal sa čo najneutrálnejším tónom.

„Áno, Severus. Myslím, že vieš o čom. Dnes večer je spln a chcel som vedieť, aké opatrenia na dnešnú noc podnikáš. Predpokladám, že lektvar si užil,“ začal bez okolkov riaditeľ a jeho jasné modré oči prísne hľadeli na Severusa.

„V deň splnu je potrebné, aby som lektvar užil tesne pred zotmením a áno, mám ho pripravený rovnako ako je pripravená dávka pre Lupina,“ odvrkol Snape a posadil sa do prázdneho kresla.

„Za to sme ti všetci samozrejme veľmi vďačný, že myslíš aj naňho,“ riekol Brumbál s miernym úsmevom, ktorý však razom zmizol. „Počul som od Remusa a Siriusa, o čo ťa Harry žiadal v liste a prv, než tvoj syn odišiel, požiadal ma viac menej o to isté.“

„Nie som malé decko, ktoré potrebuje opatrovatel'ku,“ vyprskol Snape jedovato a z jeho očí šľahali blesky. Nielen že bude musieť prekonať ďalšiu príšernú noc, ale navyše ho teraz neustále sužujú výčitky kvôli Harrymu. Bol preč už skoro mesiac a nebolo o ňom ani chýru ani slychu. Mal sa už dávno vrátiť, ak teda... nie, na to nesmie myslieť. Musí sa sústrediť na to, čo bude dnes v noci. Zrejme sa mu nijako nepodarí vyvliecť z toho, aby s ním bol Lupin a ten prašivý pes. Premýšľal, ako najlepšie sa s touto skutočnosťou vyrovnáť a pripraviť sa na to, že ho niekto iný uvidí v tom biednom stave, v akom sa pravidelne ocital každý mesiac.

„Viem, že nie, ale trvám na tom, aby boli s tebou. Nechceme predsa, aby sa zopakovala situácia s pred mesiaca. Remus bude dosť silný, aby ťa v prípade nutnosti udržal a zabránil ti zraniť sa a Sirius, či už v ľudskej alebo vo svojej zvieracej podobe ti môže poskytnúť potrebnú pomoc, ak bude treba. Mal by si zvážiť, aké lektvary by mohli byť užitočné a vysvetliť mu ich použitie,“ riaditeľ bol celkom pokojný. Poznal svojho učiteľa lektvarov a vedel, ako zvládnuť jeho výbuchy hnevu.

„Predpokladám, že ma chcete s nimi zavrieť v Škriekajúcej búde,“

odfrkol si pohoršene a prekrížil ruky na prsiach.

„Bude to tak najlepšie. Nielen pre teba, ale najmä pre Remusa,“ pritakal.

Obaja pozreli na muža hlboko ponoreného v jednom z kresiel. Vyzeral, že je duchom úplne niekde inde a oni sa ani len nepokúšali ho z jeho zamyslenia vytrhnúť.

„Fajn, ale on,“ rezignoval napokon Severus a ukázal na nevinne sa tváriaceho Siriusa, „sa o nič nepokúsi. Neurobí nič, čo mu dopredu nepoviem, aby urobil,“ žiadal a na tvári druhého muža sa usadil šibalský úškrn.

„Naozaj veríš, že si nechám ujsť príležitosť? Až tak veľmi veríš, že som sa zmenil?“ spýtal sa Sirius no pohľad, ktorý po ňom Snape šľahol ho prinútil prestať s nevhodnými vtipmi. „Počuj, Snape, snažím sa ti pomôcť. Možno nie kvôli tebe, ale sľúbil som to Harrymu. Na tom chlapcovi nám záleží obom a už raz sme si povedali, že uzavrieme prímerie. Takže sa neboj, neurobil by som nič, čím by som Harryho sklamal. O nič sa nepokúsim a dnes večer ti pomôžem najlepšie ako budem môcť,“ sľúbil celkom vážne a Severus len krátkym prikývnutím vzal jeho sľub na vedomie.

„Výborne, som rád, že sme sa napokon tak rýchlo dohodli. Chcel by som ešte chvíľu hovoriť so Severusom o samote, ak dovoľíte,“ požiadal Albus a Remus so Siriusom sa zdvihli na odchod.

„Čakám vás o šiestej v mojom kabinete. Vezmeme si dávku lektvaru a potom sa presunieme do Prasiniek,“ oznámil im ešte Severus a dvere za dvojicou mužov sa zavreli.

Na chvíľu medzi nimi zavládlo ťaživé ticho. Hľadeli si do očí a snažili sa pochopiť jeden druhého.

„Budeš v poriadku, Severus? Zvládneš ešte aspoň jeden spln, kým sa Harry vráti?“ spýtal sa Albus s obavami.

„Veríš tomu, že sa vráti?“ spýtal sa s malou nádejou a vrhol na riaditeľa prosebný pohľad.

„To mu skutočne tak málo veríš, Severus?“

„Nie, to... nie žeby som mu neveril. Len sa bojím, čoho všetkého je schopný. Bojím sa, že ak bude mať pocit, že niečo nezvládne, radšej by...“ nedokázal to ani vysloviť. „Nikdy by sa nevzdal a bojoval by do konca,“ šepol a naprázdno prehltol.

„Sľúbil, že sa vráti a on svoje slovo drží,“ snažil sa ho povzbudiť Albus,

no sám mal o chlapca strach.

„Aj ja som sľúbil, že ho neopustím a šesť rokov som ho nechal myslieť si, že som mŕtvy,“ povedal trpkó a uprel svoje čierne oči do zeme.

„On sa vráti, nerob si s tým starosti. Hlavu hore a dnes večer... veľa šťastia, Severus,“ zažela mu a s tichým povzdychom ho vyprevádzal zo svojej pracovne.

Presne o šiestej sa ozvalo klopanie na dvere jeho kabinetu a za nimi stál Remus Lupin vo svojom obnosenom starom plášti. Krátko mu kývol na pozdrav a len čo mu ustúpil z dverí, vošiel dnu.

„Kde je Black?“ spýtal sa podráždene Severus a vykukol na chodbu, či ho niekde neuvidí.

„Neviem, odkedy sme odišli od riaditeľa, nevidel som ho a vo svojom byte nie je,“ pokrčil ramenami Remus a prijal ponúkanú stoličku pri stole. Chvíľu na Severusa skúmavo pozerál a potom sa osmelil k prostej otázke: „Si v poriadku?“

Samozrejme, že nebol. Bol nervóznejší než kedykoľvek predtým. Nevedel, ako toto všetko dopadne a nemal chuť to zisťovať s tými dvoma po boku.

„Samozrejme,“ odvrkol a siahol po jednej z fľaštičiek stojacich na stole. „Tvoj lektvar,“ podal mu ho a Remus sa slabo usmial na znak vďaky. Chystal sa vypiť obsah fľaštičky, keď sa dnu krbom preniesol Sirius s vlasmi rozstrapatenými a pokrytými sadzami. Vpadol dnu a keby sa nezachytil Severusa stojaceho najbližšie, asi by sa natiahol na zemi aký dlhý, taký široký.

„Vďaka, Severus. Mal by si si kúpiť protisklzovú predložku, alebo je to zámer, nechať svojich hostov prizabiť sa skôr, než ťa uvidia?“ doberal si ho len čo nadobudol stratenú rovnováhu a oprašoval sa od popola. To už ale Severus nevydržal a prudko ho od seba odsotil.

„Kde si myslíš, že si? Povedal som, že tu máš byť o šiestej a to bolo presne pred desiatimi minútami. Navyše, ak si si nevšimol, môj kabinet má dvere a ja by som uvítal, keby si prv než narušíš moje súkromie ZAKLOPAL,“ zručol naňho a Sirius cúval pred prívalom jeho hnevu.

„Ups, ty máš teda náladu,“ skonštatoval a otočil sa. Nevšimol si však, že pri cúvaní došiel až ku stolu a ten sa teraz s veľkým rachotom prevrátil. Všetci traja zízali na spúšť, ktorú spôbil a Sirius pocítil obrovský pocit viny keď videl, ako Severus spod papierov a kníh vyťahoval črepiny fľaštičky na lektvary.

„To... to bol...“ pýtal sa opatrne, neschopný dokončiť vetu.

„Jeho vlkodlačí lektvar,“ dodal zaňho Remus s kamennou tvárou.

Severus jednoduchým kúzlom upratal neporiadok a postavil opravenú fľaštičku k umývadlu. Jej obsah však vrátiť nešiel a on nemal žiadne ďalšie zásoby. Prečo do kotla nemal nič v zásobe, nadával si v duchu, ale bolo neskoro plakať nad rozliatym lektvarom. Pevne zovrel okraje stolu, aby sa ukludnil a zhlboka dýchal. To je koniec... nebude mať lektvar a všetka Harryho snaha vyjde nazmar. Jeho život je v ohrození úplne zbytočne a aj keby... aj keby zomrel, Severusovi tým už nepomôže.

„Severus...“ osmelil sa Sirius a opatrne k nemu podišiel. Chcel ho potľapkať po ramene, ale nevedel, ako by na to Snape reagoval. Preto len spustil ruku pozdĺž tela a čakal, kým sa naňho zosype nová sprška nadávok a výčitiek. Nestalo sa a Severus len okolo neho bez slova prešiel až k Remusovi. Nemal chuť chrliť oheň zloby na neho, keď sám bol na vine. Mal si ten prekliaty lektvar vziať skôr, nie nechávať si to na poslednú chvíľu. Prečo to vlastne urobil? Možno... asi stále dúfal, že sa tu odrazu najaví Harry s radostným úsmevom na perách a povie:

„Som tu, ocko a splnil som všetky úlohy. Si voľný... už žiadne prekliatie, už nikdy viac behom splnu nepocítiš bolesť a nemusíš sa báť, žeby z teba bol vlkodlak.“

Bolo to také pochabé myslieť si, že sa tak stane a on, Severus Snape, známy pesimista odrazu hľadal každú iskierku nádeje, ktorá by ho vyviedla von z tejto bezradnej situácie.

„Tak už to konečne vypi, nech môžeme ísť,“ povedal prekvapivo pokojným hlasom Lupinovi, ktorý stále ešte pevne zvieral fľaštičku až po okraj naplnenú lektvarom.

„Možno by si mal ty...“ namietol Remus a podával svoju dávku kolegovi.

„Netrep hlúposti, Lupin a vypi to, inak ti ten lektvar nalejem do krku násilím,“ zavrčal netrpezlivo.

„Remus má pravdu, mal by si si ho naozaj vziať ty,“ pripojil sa Sirius, no tentoraz ho opäť zastavil Severusov vražedný pohľad.

„Keď budem mať pocit, že potrebujem radu od niekoho ako si ty, Black, vzhľadom k našim blízkym rodinným vzťahom budeš prvý, kto sa o tom dozvie. Myslel som však, že účelom tvojej prítomnosti dnes je pomôcť mi prežiť nadchádzajúcu noc, čo sa mi sotva podarí v prítomnosti zúrivého vlkodlaka. Bolo by to asi také ľahké ako presvedčiť Voldemorta, aby si so mnou zatancoval tango. Ver mi, je veľa ľudskejších spôsobov samovraždy, ktoré by som zvolil v prípade

náhleho popudu či potreby,“ odvrkol a vytiahol zo skrinky balíček s lektvarmi, ktoré by sa mohli hodiť. Po chvíľke zaváhania k nim pridal ešte jednu dve fľaštičky a prísny pohľadom sledoval Lupina, ktorý urobil, čo mu prikázal. V rýchlosti vysvetlil Siriusovi, na čo ktorý lektvar použiť a potom už sa spolu všetci traja vydali tajnou chodbou priamo k Škriekajúcej búde. K miestu, na ktoré mal Severus od detstva len najhoršie spomienky, navyše spojené práve s osobami, ktoré ho dnes sprevádzali s úmyslom pomôcť mu.

Slnko na oblohe zapadlo práve v okamihu, keď sa trojica mužov ocitla v opustenej chatrči na okraji dedinky. Miesto neho zaujal na nočnej oblohe svoju pozíciu mesiac v celej svojej kráse a dvaja z troch začali pociťovať jeho účinky. Pre Siriusa to nebol pekný pohľad. Nielen, že už niekoľko rokov býval svedkom Remusovho utpenia v koži vlkodlaka, ale dnes to bolo oveľa horšie pri pozorovaní Severusa, ktorý sa snažil skrývať pred nimi prežívanú bolesť.

Na nič nečakal a z balíčka s lektvarmi vybral ten proti bolesti. Bez váhania pokľakol k Severusovi, ktorý si oboma rukami zvieral hlavu, akoby sa mu šla rozskočiť, a nalial mu ho do úst. Ticho noci preťalo zavytie už premeneného Remusa, ktorý stál obďaleč a nervózne sledoval scénu odohrávajúcu sa pred ním. Hneď na to nasledoval bolestivý výkrik a Severus si začal trhať vlasy na hlave.

Sirius sa snažil upokojiť ho, prihováral sa mu, opakovane mu podával lektvary, ktoré boli pripravené, ale on sám na niečo takéto pripravený rozhodne nebol. Bezradne pozeral na inak vždy silného a odvážneho muža, ktorý sa teraz zvíjal v krčoch a skuvíňal od bolesti. Jeho nechty sa zabárali do dlaní tak hlboko, až za sebou nechávali krvavé škrabance. Nevedel, ako mu pomôcť a čo robiť, aby mu zabránil zraniť sa ešte viac, preto vytiahol svoj hŕľku a...

„Petrificus Totalus,“ zamumlal a ľútostivo pozeral do divokých čiernych očí ochromeného muža. „Prepáč, Severus, je to pre tvoje dobro. Mdloby na teba!“ vykrikoval a Severus stratil vedomie. Nehybne ležal na podlahe a len občas ním škublo, to keď krče boli natoľko silné, že premohli aj znehybňujúcu kliatbu. Nalial mu do krku poslednú dávku lektvaru proti bolesti a dúfal, že Severus do rána vydrží. Ak nie... nikdy by si to neodpustil a nemohol by viac Harrymu pozrieť do očí.

Kapitola č.25: Skúška ohňom

V tú noc Harry ani oka nezažmúril. Napriek chladu, ktorý v tú noc vládol zostal celý čas vonku, nespúšťajúc zrak z mesiaca, ktorý sa na oblohe skvel ako gigant. V duchu bol so svojim otcom, no neistota, ktorá ho zožierala bola neznesiteľná. Keď sa potom na obzore začalo brieždiť, miesil sa v ňom strach s úľavou. Stále však sedel na zemi a zamyslene hľadel do neznáma.

Odrazu pocítil čijusi ruku na svojom ramene a keď vzhliadol, jeho pohľad sa stretol s pohľadom starého liečiteľa. Tie oči boli preňho stále ešte záhadou, no na druhej strane mal pocit, že sú mu čímisi blízke a známe. Možno to bolo pochopením, ktoré v nich našiel, keď ho Kovu vyzval, aby ho nasledoval.

"Nemal by som to robiť, lež tvoje srdce je v tejto chvíli preplnené bolesťou a trápením. Mojou úlohou je síce podrobiť ťa skúškam a nijako ti v nich nepomáhať či ich uľahčovať, ale ak sa týchto pocitov nezbavíš, budú ti stáť v ceste pri plnení poslednej, najťažšej skúšky zo všetkých," riekol Kovu a viedol Harryho k malému jazierku za chatrčou. Harry si bol takmer istý, že ho tam nikdy predtým nevidel, ale muž, s ktorým tu bol je predsa sám o sebe jedna veľká záhada. Nebyť toho, že je chlapec kúzelník, asi by ho miznúce a znovu sa objavujúce jazierka zarazili, ale on vedel, že v ich svete je možné skutočne všetko.

"Čo je to za skúšku?" vyzvedal a sadol si vedľa neho, na miesto ktoré mu ukázal.

"To sa už čoskoro dozvieš. Teraz však..." povedala a natiahol dlane, zošúverené vekom, nad hladinu. Jeho tiché slová k Harryho ušiam doliehali ako tóny jemnej melódie, keď odriekal akési staré latinské kúzlo.

"Exhibeo pectus in odyne guid agitur de per- propinquus."
(Ukáž srdcu strápenému, čo prežíva blízky jemu)

Odrazu sa hladina jazierka začala čeriť a Harry ohúrene sledoval, ako sa na nej vytvárajú jednotlivé obrazce, keď odrazu... Harryho srdce sa na okamih zastavilo, keď na zemi v škiekajúcej búde videl ležať telo svojho otca, rovnako nehybné ako pred časom v dome na Pradiarskej ulici.

Remus Lupin sa práve spamätával zo svojej premeny a s lútosťou pozrel na svojho kolegu, stále ešte znehybneného a v bezvedomí.

"Mal by si ho pustiť. Je ti jasné, že keď sa preberie, bude zúriť," varoval Sirius, ktorý akosi nerozhodne postával vedľa Severusovho tela.

"Na jeho nálady si človek po čase zvykne, ale... myslíš, že bude v poriadku? Videl si, čo sa s ním dialo. Čo iné som mal robiť?" spýtal sa a pohľadom ho prosil o pomoc.

"Neboj sa, to bude v poriadku. Zruš to a pozrieme sa, čo preňho môžeme urobiť," navrhol Remus a Sirius počúvol. Len čo sa telo učiteľa lektvarov uvoľnilo a on začal nadobúdať vedomie, všetkým zúčastneným odľahlo.

Severus otvoril svoje čierne oči a zmätene sa rozhliadol okolo seba. Rukou si pošúchal stuhnutý krk a mal pocit, akoby po ňom prebehlo najmenej stádo kentaurov.

"Čo sa stalo?" spýtal sa a zamračene prechádzal pohľadom z Remusa na Siriusa, ktorý stále ešte vyzeral, akoby videl ducha samotného Voldemorta.

"Vitaj medzi živými, Severus," usmial sa Remus a podal mu ruku, aby mu pomohol vstať.

"Ešte jedna takáto noc s vami dvoma a medzi živými dlho nepobudnem," odvrkol a pokúsil sa vstať, no nohy sa mu podlomili. Keby ho Sirius včas nezachytil a nepomohol mu dojsť k starej ošuntelej pohovke, padol by na zem ako podťatý. "Tak dočkám sa konečne vysvetlenia?" zavrčal miesto poďakovania a Sirius bol konečne úplne pokojný. Pokiaľ dokáže byť Severus hneď takýto sarkastický a "príjemný", bude všetko v poriadku.

"Povedzme, že si mi nedal na výber a hrubá sila zvíťazila, ako zvyčajne," uškrnul sa a statočne odolával Snapeovmu zdrvivému pohľadu. Už - už sa Severus pripravoval na nejakú štiplavú odpoveď, keď sa do rozhovoru vložil Remus.

"Myslím, že dnešná noc bola náročná pre nás všetkých, čo keby sme si tieto veci nechali na neskor a šli sa konečne trochu vyspať? Sirusovi môžeš nadávať hoc aj celý zvyšok víkendu, ale urobil len to čo musel, aby ti pomohol. Mal by si to zvážiť, Severus a teraz..." povedal a otvoril dvere vedúce do tajnej chodby, smer Bradavice.

Obraz na vodnej hladine sa rozvlnil a pred ním sa ukázala ďalšia známa tvár. Ginny sedela pri okne a s očami červenými od slz pozerala von na veľký ohnivý kotúč, ktorý symbolizoval príchod nového dňa. Ďalšieho dňa, ktorý strávia jeden bez druhého, len so spomienkami v srdci.

"Ginny..." zašepkal a ruku sa dotkol hladiny v snahe dotknúť sa milovanej tváre. Pod jeho dotykom sa však jej podoba rozplynula a on hľadel na vlastný odraz na vodnej hladine.

"Sú v poriadku a netrpezlivo čakajú na tvoj návrat. Teraz sa len musíš rozhodnúť... vrátiš sa k nim domov, alebo podstúpiš tretiu úlohu?" spýtal sa Kovu a hoci vedel, aká bude jeho odpoveď, musel mu tú otázku položiť. Čakala ho naozaj ťažká skúška, práve tá pri ktorej mnohí zlyhávajú. Veril tomu, že s Harrym to bude iné, ale mohol sa mýliť... aj on je predsa len človek.

"Prečo si mi to všetko ukazoval?" spýtal sa zdrvene. Myslel na nich deň za dňom, noc za nocou, ale vidieť ich, ako sa trápia mu trhalo srdce. V tej chvíli netúžil po inom než zovrieť Ginny v náručí, či pomôcť Severusovi prekonať následky zatiaľ našťastie neúspešnej premeny.

"Chcel som ti ukázať, čo všetko máš a čo môžeš stratiť v okamihu jedného chybného rozhodnutia. Skúška, pred ktorou stojíš bude iná než predošlé a ty budeš musieť zvoliť cestu. Dobre zváž, koľko máš času, pretože pri ďalšom splne sa tvoj otec bez pomoci premení. Dnes v noci nemal svoj lektvar a ak prídeš čo i len o deň neskoro, nič viac nezmožeš," vysvetľoval Kovu vážnym hlasom.

"Čo ak to nestihnem? Pomožte mu, prosím. Urobím všetko čo chcete, len mu pomôžte!" prosil, no Kovu zostal neoblomný.

"Takže chceš pokračovať? Varujem ťa, bude to skúška ohňom a môžeš v nej prísť o život."

"Som rozhodnutý. Tak čo mám urobiť?" spýtal sa Harry rozhodne a v jeho pohľade bolo jasné odhodlanie.

"Toto je mapa púšte. Je začarovaná tak, aby ťa sama viedla správnym smerom, takže určite nezablúdiš. Choď podľa nej a nájdeš jeden z najcennejších pokladov, aký človek môže získať. Nájdi ho a tvoja úloha je splnená. Pomožem tvojmu otcovi tak ako som sľúbil a ty..." usmial sa naňho, "ty sa konečne vrátiš domov k svojim milovaným," povedal podávajúc mu pokrčený pergamen.

"Čo je to za poklad? Ako budem vedieť, že som na správnom mieste?" spýtal sa, no Kovu sa bez slova otočil na odchod.

"Veľa šťastia, Harry! Dúfam, že sa nevidíme naposledy," lúčil sa s ním a svoje posledné slová myslel úprimne. Naozaj dúfal v chlapcov úspech.

V ten deň bol v Bradaviciach stanovený víkend s možnosťou návštevy Prasiniek a Ginny sa veľmi tešila, že sa konečne znova stretne s Hermionou. Odkedy sa totiž vrátila do školy, cítila sa osamelo a nebolo to len Harryho odchodom. Vždy trávila väčšinu svojho času s bratom, Hermionou a Harrym a teraz sa tu ocitla sama len s pár kamarátkami z ročníka, s ktorými si však nijak blízka nebola a potom nesmie zabúdať na Lenku no ale... to bola proste Lenka. Cestou k hlavnej bráne zazrela čierny tieň učiteľa lektvarov mieriaceho do zborovne a v mihu sa za ním rozbehla.

"Pán profesor... profesor Snape," volala za ním, kým sa neotočil a nepočkal, kým ho dobehne.

"Nemala by ste po chodbách behať, slečna Weasleyová. Nerád by som vysvetľoval svojmu synovi, že ste prišla k úrazu keď ste sa ma pokúšala zastihnúť," zamračil sa, no jeho pohľad už na ňu nemal žiadaný účinok.

"Prepáčte pane, chcela som... len sa spýtať..." lapala po dychu a nevšímala si posmešný úškrn na jeho tvári. "Chcela som sa spýtať, či ste v poriadku a či nemáte nejaké správy o Harrym," dodala pokojne.

"Vďaka za váš záujem, som v poriadku, ako ráčite sama vidieť a pokiaľ ide o Harryho... keď sa dozviem čokoľvek nové, budem vás samozrejme včas informovať. Ešte niečo máte na srdci?" odvrkol, ale vynechal svoju pravidelnú dávku sarkazmu. Vlastne s ňou hovoril úplne normálnym tónom a ona si toho bola vedomá.

"Dakujem vám, pane. Dúfam, že sa čoskoro vráti," povzdychla si a jeho pohľad na malú chvíľu zjemnel.

"Aj ja v to dúfam, slečna Weasleyová. Ak by som mal akúkoľvek informáciu, určite vám dám vedieť. Teraz ma však ospravedlňte, už na mňa čakajú," ospravedlnil sa a nečakajúc na odpoveď sa zvrtol na podpätku a pokračoval vo svojej ceste.

Chladný jesenný vzduch jej chladil tvár, stále ešte červenú od stretnutia so Snapeom. Stále o ňom zmýšľala ako o svojom učiteľovi a pritom možno čoskoro... teda ak vôbec... by sa mali stať rodinou. Bolo to pre ňu trochu nepredstaviteľné, aj keď Snape ju učil len teraz, v poslednom ročníku a ona si nemohla sťažovať tak ako kedysi jej bratia. Azda to bolo kvoli Harrymu, ale nestrpčoval jej hodiny tak ako iným študentom a ona mu za to bola vďačná, hoci jej neuniklo, ako veľmi sa kvoli svojmu synovi trápi. Hermiona jej šla naproti a len čo ju zbadala, rozbehla sa k nej a hodila sa jej okolo krku.

"Urobil to... konečne, myslela som, že sa nikdy nedočkám, ale urobil to!" jasala celá natešená, no Ginny nechápala čo sa deje.

"Ehm, Hemriona, o čom to vravíš? Kto čo urobil? Vari sa Harry vrátil?" spýtala sa a v jej vnútri sa práve rozhorel malinký plamienok nádeje.

„Ach, prepáč... celkom som zabudla, ako sa asi musíš cítiť, keď tu nie je. Do kotla a ja sa tu radujem ako malá! Nemysli si, že som na Harryho zabudla, tiež mám oňho strach, ale..." jachtala, no Ginny ju posunkom zastavila.

"To nič, len mi povedz, čo sa stalo. Dostala si snád' neobmedzený prístup k vzácnym zväzkom Edinburgskej knižnice?" doberala si ju so smiechom.

"Nie, nie! Hoci, ani to by nebolo zlé, možno o to zažiadam..." zamyslela sa na chvíľku, no keď jej mladšia kamarátka prevrátila očami, rýchlo sa vrátila k povodnej téme.

"Ron ma včera večer požiadal o ruku a ja som súhlasila," oznámila jej nadšene a ukázala ruku, na ktorej sa skvel jednoduchý strieborný krúžok s očkom.

"Páni, tak už nie jeden, ale dvaja inteligenti v našej rodine. Aspoň pozdvihnete úroveň, ktorá vďaka Ronovi klesla pod bod mrazu," zažartovala a po dlhej dobe sa jej na tvári objavil úsmev.

"Čože?" nechápala Hermiona, no Ginny nad tým len mávla rukou a tuho ju objala. "Veľmi ti blahoželám, Ron si vybral dobre. Ale asi by som mala Fredovi a Georgovi navrhnúť, aby začali pracovať na nejakých posilňovačoch nervov, lebo ich budeš potrebovať," povzdychla si, ale bola šťastná za nich za oboch. Kedy už bude mať rovnaké šťastie aj ona? Harry ju síce o ruku požiadal, ale bolo to vo chvíli keď ani jeden z nich netušil, či sa ich cesty opäť spoja.

"Neboj, ja už s ním poradím. Zájdem to k Rosmerte osláviť?" navrhla staršia z dievčat a vykročili po cestičke k obľúbenému podniku.

"Iste, musíš mi rozprávať, ako sa to všetko zbehlo. Predsa len, Ron a vyznanie lásky? Ten pohľad musel stáť za to."

"No zrejme nechcel zaostávať za Harrym, preto sa konečne rozhodol. Ozaj a kohože si myslela toho druhého inteligenta?" spýtala sa znenazdajky a Ginny sa začala smiať.

"No predsa Snapea. Uvedomila som si totiž, že ak sa vydám za

Harryho, budeme rodina," vysvetlila Ginny a Hermiona sa zamyslela. Predstava, že bude jedna rodina so Severusom Snapeom bola veľmi zaujímavá, hoci k jej vlastnému šťastiu ho poznala ako svojho učiteľa len nakrátko a všetko čo o ňom vedela, vedela od Harryho.

"Tomu vravím podarená rodinka," skonštatovala a po jej prehlásení nasledoval opätovný výbuch smiechu.

Ubehli asi tri ýždne, odkedy sa Harry vydal na cestu podľa mapy, ktorú mu dal Kovu. Bola to vskutku dlhá a namáhavá cesta, pretože nesmel používať svoju metlu. Len čo sa o to totiž pokúsil, mapka na pergamene zmizla a hoci si bol istý, že ukazovala rovnú cestu, letel zlým smerom a musel sa vracieť. Odvtedy sa preto metly radšej vzdal a kráčať rozpálenou púšťou pešo. Zdalo sa mu, že sa neustále točí do kruhu, no nie a nie nájsť miesto, na ktoré smeroval.

Uvedomoval si, koľko času ubehlo odkedy odišiel z chartrče a pomyslenie na to, že to nestihne ho naplňalo zúfalstvom. Aj keby totiž našiel svoj cieľ hneď dnes, aká je šanca, že sa domov dostane včas? Premiestniť sa na takú vzdialenosť nemohol a nevedel, či by to zvládol v tele fénixa, ktorého let by bol niekoľkonásobne rýchlejší než let na metle. Bol totiž unavený a na konci so silami po niekoľkotýždennom putovaní.

Kráčal z kroka na krok, keď mapa na pergamene zmizla a on držal v rukách prázdny papier. Čo to má znamenať, pýtal sa v duchu sám seba, no odpoveď nenachádzal. Stál uprostred pustiny a okrem pár osamelých stromov tu nebolo nič, čo by mohol považovať za miesto, ktoré hľadal.

Ani sa však nenazdal a pred ním akoby zo zeme vyrástla drevená chatrč. Bolo to také zvláštne a udivujúce, že nepochyboval o tom, že došiel do cieľa. Opatrne pristúpil ku dverám s hůlkou pripravenou v pozore a čakal, čo sa bude diať.

Domček bol ponurý a zíval prázdnotou. Uvoľnené dosky pod jeho nohami praskali a steny z dreva sa nebezpečne otriasali pod náporom vetra, ktorý sa zdvihol vo chvíli, keď chlapec prekročil prah domu. Keď sa za ním dvere prudko zavreli a zamkli, od ľaku až poskočil, no ani *Alahomora* či iné kúzlo na ich otvorenie nepomáhalo.

"Možno musím najprv nájsť ten poklad, o ktorom vravel Kovu a oni sa same otvoria," si a začal pátrať po niečom, čo by preňho mohlo byť také cenné, ako vravel Kovu. V zápale hľadania si ani nevšimol dym, ktorý ho obklopoval, až kým nebezpečné plamene nezachvátili celú jednu miestnosť. S hrozou sledoval, ako sa pred ním stráca jediný

možný východ a on sa ocitá v pasci, z ktorej nie úniku.

"Do kotla, on snád' tu skúšku ohňom myslel doslova," vykrikol, neuvedomujúc si, že to povedal nahlas. Hŕlkou sa snažil rýchlo sa šíriaci oheň uhasiť, no zrejme šlo o mocnú mágiu, ktorú nemohol poraziť jednoduchým kúzlom.

"Premeň sa," šepkali jeho inštinkty. "Si fénix, plamene ti neublížia," naliehali naňho, no on stál a uprene cível do plameňov. nemože odtiaľto odísť skor, než získa to, po čo sem prišiel, ale to sotva nájde v tejto pohrome. Nezvládol to, pohorel... pohorel...

V prípade, že žiadateľ nesplní úlohy a zomrie pri ich vykonávaní, slúbená pomoc sa tomu, pre koho ju žiada, dostane.

Slová z knihy sa mu odrazu vynorili v mysli a on vedel, čo musí urobiť.

"Odpusť mi, ocko, že som odišiel bez jediného slova, ale ak je to jediný spôsob, ako ti pomôcť... musím to urobiť. Mám ťa rád, ocko," šepkal a v očiach sa mu objavili prvé slzy. Nechcel zomrieť, chcel byť zase s Ginny, variť s otcom lektvary, učiť Briana lietať a neskôr učiť vlastné deti... ale toho sa už nedočká. Zomrie tu v plameňoch. Sám, avšak s pocitom, že otcovi zachránil život.

"Ľúbim ťa, Ginny, dúfam, že budeš v živote šťastná, hoc bezo mňa. Prosím, nezabudnite na mňa, mám vás všetkých rád," šepkal a dúfal, že sa k nim jeho slová nejakým spôsobom dostanú.

Zavrel oči a stojac na jedinom mieste čakal, kedy si preňho smrť príde. Počul, ako sa veľkým rachotom odtrhol trám zo strechy a padal... priamo naňho.

Kapitola č.26: Deň plný prekvapení

Nálada profesora lektvarov bola v ten deň hlboko pod bodom mrazu. Od rána mal zvláštny pocit, akoby akúsi predtuchu niečoho zlého a desil sa pri pomyslení na to, čo by to mohlo byť.

„Dobré ráno, Calwen, je všetko v poriadku?“ adresoval jednoduchú otázku hneď po prebudení svojej budúcej manželke, ktorá sa tiež práve prebúdzala z veľmi zvláštneho sna. Videla v ňom dieťa, plačúce a v plameňoch. Nebola odborníčka na výklad snov, no podľa jej matky predstavovali deti v snoch trápenie a starosti. Ale čo ten oheň? Vždy chápala predstavu ohňa ako skazu, ale zároveň akúsi očistu. Čo však znamenal v jej sne? Chcela sa spýtať Severusa, ale hoci jeho otázka k nej prišla v podobe myšlienky, vycítila z nej starosti a obavu. Rozhodla sa preto ho netrápiť viac, než bolo nutné.

„Ahoj, zlatko, všetko je v poriadku. Deje sa niečo? Znieš ustarane,“ spýtala sa cestou do kúpeľne. Oveľa radšej by sa s ním zhovárala osobne, ale aj toto bolo lepšie než nič a bola vďačná Harrymu za ten dar.

„Nič sa nedeje, mám len taký zvláštny pocit a chcel som si byť istý, že ste ty a deti v poriadku,“ odpovedal a skutočnosť, že jeho pocit sa netýka nikoho iného než Harryho, ho zasiahla plnou silou.

„Severus? Si v poriadku? Myslíš... myslíš, že by to mohlo súvisieť s Harrym?“

„Chcel by som ti povedať, že nie... že všetko bude v poriadku, ale sám tomu prestávam veriť,“ povzdychol si.

„Stále je nádej, nevzdávaj to. Severus Snape, ktorého poznám a milujem sa nikdy nevzdáva, tak to nerob ani tentoraz,“ snažila sa ho upokojiť, ale sama mala slzy na krajíčku. Jej sen a Severusova predtucha...

„Musím už ísť, uvidíme sa večer,“ zmenil tému a rozlúčil sa. S tichým povzdychom a hlbokou vráskou na čele vykročil v ústrety novému dňu a svojim povinnostiam.

Netušil, že o pár poschodí vyššie, v kancelárii riaditeľa prebiehala diskusia o plánoch pomocného učiteľa Obrany proti čiernej mágii. Azda keby vedel, že sa na pár dní zbaví Siriusa Blacka, bola by to aspoň malá útecha pre jeho už tak napäté nervy.

„Odídeš dnes po vyučovaní. Prenášadlo aktivuješ vyslovením Charlieho

mena," oznamoval Albus Siriusovi, ktorý od neho práve preberal starú šnurovačku.

„Naozaj netušíš, čo Charlie potrebuje?“ spýtal sa čiernovlasý muž zvedavo a jeho oči žiarili vzrušením. Konečne nejaká zmena, pomyslel si a tešil sa na to, že na pár dní vypadne z hradu. Nielen, že mu to tu všetko pripomína Harryho, ale ešte aj Severus je naňho od posledného splnu nepríjemnejší než zvyčajne. Čo na tom, že mu tým zachránil život? To jednoducho profesora lektvarov nezaujímalo.

„To mi nepovedal, ale vraj by veľmi ocenil, ak by si si našiel čas navštíviť ho a pomôcť mu s jedným malým projektom," zopakoval to čo už raz pred chvíľou.

„Samozrejme, rád za ním pôjdem, aj keď si viem predstaviť, že Hagrid by si to so mnou veľmi rád vymenil," uškrnul sa a Albus jeho úsmev opätoval.

„To rozhodne, žiaľ hájnika máme na škole len jedného, kdežto učiteľov Obrany hneď dvoch. Inak by som ťa nemohol uvoľniť na dobu dlhšiu než pár dní. Takto však... zostaň ako dlho budeš chcieť, či ako dlho ťa bude Charlie potrebovať," oznámil mu riaditeľ a on chápavo prikývol.

„A čo bude so Severusom? Ďalší spln je už za sedem dní," poznamenal a hoci vedel, že by mu Snape viac nedovolil byť počas tej noci v jeho blízkosti, cítil svoj záväzok k Harrymu a bol rozhodnutý svoj sľub dodržať.

„Nemaj obavy, postarám sa o Severusa sám. Stále však dúfam, že sa Harry vráti a nebude to už potrebné," zarazil ho riaditeľ.

„Ďakujem, Albus a dúfam, že máš pravdu. Ten chlapec mi robí starosti," povzdychol si a na chvíľu medzi nimi zavládlo ticho. „Keď už som tu... vieš niečo o Aveline? Ako sa má?" spýtal sa na jeho lícach sa objavili červené škvrny. Stále na ňu nemohol zabudnúť... vlastne ani nechcel. Koľkokrát už žiadal Albusa, aby mu povedal, kde ju hľadať, no starý muž bol neoblomný a chránil súkromie svojej netere.

V Albusových očiach sa objavilo niečo, čo Sirius neodkázal rozoznať. Dlho naňho uprene hľadel, kým napokon prehovoril.

„Myslím, že sa má celkom dobre. Ešte stále na ňu myslíš?"

„Stále... na každom kroku mám pred očami jej tvár. Vieš, asi je to zvláštne, veď ju takmer nepoznám, ale... asi som sa zamiloval," priznal napokon a čakal, ako na jeho priznanie Albus zareaguje.

„Nie je to zvláštne, je to normálne a ľudské. Som si istý, že časom sa to vyrieši, daj Aveline čas," poradil mu a v duchu sa potešil. Zdá sa, že

situácia sa vyvíja podľa jeho predstáv. Dokonca našiel spojenca, ktorý mu ochotne ponúkol svoju pomoc... Charlieho Weasleyho. Bolo načase dať dokopy dve osamelé srdcia, ktoré bijú v jednom rytme, zatiaľ však každé zvlášť.

„Kiež by si mal pravdu, Albus. No tak ja snáď pôjdem...“ rozlúčil sa Sirius a v duchom už bol vo svojom byte a premýšľal, čo všetko bude potrebovať.

Horiaci trám padol Harrymu k nohám, len tesne minúc jeho hlavu. Domec sa okrem ohňa naplnil aj štiplavým dymom a uväznený chlapec sa začal dusiť. Bol síce odhodlaný zomrieť, ale púť sebazáchovy ho nútil zakryť si ústa i nos rukávom a snažiť sa čo najmenej nadýchať dymu. Nechýbalo veľa, aby sa priotrúvil a dúfal, že keď upadne do bezvedomia, nebude cítiť tú príšernú bolesť, ktorá musela prísť. V ušiach mu zaliehalo od hukotu okna a nepočul už nič iné len vlastné zrýchlené a hlasné dýchanie.

Zrazu jeho pozornosť upútal akýsi nový, bližšie nešpecifikovaný zvuk. Snažil sa zachytiť, odkiaľ prichádzal, no bolo to také tiché, že to v tom hurhaji okolo sotva počul. Napokon však došiel až k skrytým padacím dvierkam v podlahe, vzdialeným od neho asi meter. S vypätím posledných síl ich otvoril a to čo uvidel ho ochromilo.

„Nie... to nemôže byť pravda, to predsa...“ jachtal a jeho mozog začal napriek nedostatku kyslíku pracovať na plné obrátky.

Netušil, že celú drámu sledujú oči starca, ktorý ho sem poslal. Kovu sedel na brehu jazierka, v ktorom Harry videl svojho otca a Ginny a sledoval chlapca, ktorý práve čelil najťažšej skúške svojho života. Liečiteľ si bol vedomý toho, aký zmätok práve chlapec pociťoval, no dúfal, že sa v ňom nezmýlil.

„No tak, chlapče. Musíš sa rozhodnúť... urob čo musíš, Harry. Zvoľ svoju cestu,“ radil mu Kovu na diaľku hoci vedel, že ho nepočuje.

V ten deň nielen rána boli krušné pre dvoch učiteľov Bradavickej školy čar a kúzel. Len čo sa Severus Snape konečne premiestnil pred svoj domov, kde naňho čakala Calwen s Brianom a Connie, dvere sa prudko otvorili a v nich jeho žena s vlasmi rozstrapatenými na všetky strany a prísny, ba priam našťvaným výrazom v tvári.

„Konečne si doma. Ja už naozaj neviem, čo s ním,“ povedala namiesto privítania a keď s dožadoval vysvetlenia, ukázala na dvere obývačky, z ktorých teraz zostali len triesky vysypané v pántoch.

„Čo do kotla sa tu stalo? Nieкто nás vykradol?“ spýtal sa s nanajvýš ustaraným výrazom v tvári, no zvyšok domu nevyzeral nijak

poškodený, čo sa na zlodejom nepodobalo.

„Ale čoby zlodeji, toto má na svedomí tvoj syn,“ oznámila mu a zdalo sa, že jej hnev konečne trochu upadal, len čo zbadala pochopenie v jeho očiach.

„Svojvoľná mágia,“ skonštatoval a na tvári sa mu usadil zlomyseľný úškrn. „Tak čo tomu predchádzalo?“ zaujímal sa a než odložil svoj cestovný plášť, zamumlal tiché *Reparo* dvere boli opäť ako kedysi.

„Ďakujem a ak chceš vedieť čo sa stalo, mal by si sa opýtať priamo toho malého záškodníka. Je vo svojej izbe a píše si úlohy. Má zákaz vychádzok i televízie,“ oznámila a než stačil čokoľvek odpovedať, zmizla v kuchyni. Neostávalo mu teda iné, než prehovoriť do duše svojmu mladšiemu synovi.

Vyšiel po schodoch a s rukou natiahnutou za kľučkou sa zarazil. Miesto toho, aby dnu vpadol ako uragán zaklopal a čakal na odpoveď, ktorá neprichádzala. Zaklopal ešte raz a stisol kľučku. Chlapec sedel na posteli a s namosúreným výrazom vzdorovito hľadel kamsi pred seba.

„Smiem vojsť?“ spýtal sa Severus a Brian, akoby sa prebral z nejakého tranzu naňho pozeral ako na zjavenie.

„Ja... ja som nechcel, ocko. Naozaj nie, to akosi... ono samo...“ jachtal a vystrašene hľadel na otca, ktorý sa k nemu pomaly približoval.

„Viem, že za tie dvere nemôžeš. Svoju divokú mágiu nemôžeš ovládať, preto sa volá divoká, alebo tiež svojvoľná. Ale určite by si mi mohol vysvetliť, čo ťa rozčúlilo natoľko, že ju to vyvolalo,“ žiadal prísne a pod ťažobou otcovho pohľadu sa Brian zahanbil.

„Ja... no... spomínaš si ešte na tie delobuchy, čo mi kúpil Harry? Použil som dnes nejaký v škole a nášmu školníkovi z toho zaľahlo v ušiach. Lenže ten blázon začal behať po celej škole a vykrikovať, že ohluchol,“ vysvetľoval potichu a Severus mal čo robiť, aby skryl svoje pobavenie.

„Predpokladám, že ťa za to mama nepochválila.“

„Nie, kričala na mňa a prehľadala mi celú izbu, aby našla aj tie posledné žartovné predmety, čo mi ešte zostali. No a ja...“

„Neovládol si sa a odniesli to dvere v obývačke, rozumiem,“ dokončil za ňeho otec a položil mu ruku na rameno. „Za tie dvere ťa trestať nebudem, ale to čo si vyviedol v škole bolo krajne nezodpovedné, mladý muž a zaslúžiš si trest,“ začal so svojim kázaním.

„Ale mama mi už zakázala telku aj vychádzky. Čo ešte?“ vykrikol chlapec, ale čierne oči ho prebodávali skrz naskrz, až napokon stíchol.

„Som oboznámený s trestom, ktorý ti udelila tvoja mama a považujem ho za veľmi mierny. Navyše, ak sa nemýlim, mal si si písať úlohy a nie sa váľať po posteli,“ pokračoval, akoby ho Brian neprerušil. „Ten trest je za to, že si vyvolal rozruch v škole, môj trest je za to, že si používal kúzelné predmety v prítomnosti mudlov, takže... myslím, že mám vo svojom laboratóriu v pivnici pár kotlíkov, čo by potrebovali vydrhnúť,“ oznámil a chystal sa na odchod.

„Kotlíky nie, prosím,“ fňukal chlapec a prosebne hľadel na otca.

„Chceš radšej krájať tlustočervy?“

„Ehm... sú ešte kotlíky aktuálne?“ spýtal sa chlapec nevinne a Severus nad tým len mávol rukou. „Uvidíme zajtra, ale teraz si bež umyť ruky a pred večerou sa mame ospravedlniť,“ prikázal a on si nedovolil otcovi odporovať. Zvyšok večera tak prebehol už celkom pokojne.

Nebolo tomu tak však u Siriusa. Keď sa premiestnil do rezervácie, obklopovala ho nepreniknuteľná tma a zo všetkých strán k nemu doliehali zvlášť, strach naháňajúce zvuky z okolitých ohrád. Dúfal, že ho tu niekto bude čakať, ale mýlil sa. Húlkou si teda posvietil na cestu a vykročil po vyšliapanej cestičke smerom, kde tušil obývanú časť rezervácie.

Ušiel však len niekoľko metrov, keď sa za ním ozval varovný výkrik:

„Pozor!!! K zemi vy tam!“

Len tak tak stihol uhnúť pred drakom, ktorý sa po ňom zahnal svojimi ostrými pazúrami a nasledne naňho chrľil oheň. Zdalo sa však, že postava, ktorá ho predtým upozornila už vyčarovala potrebné ochrany a obaja boli v bezpečí pred rozhnevaným tvorom.

„Ja sa z teba zbláznim, Poseidon. Čo mám s tebou robiť?“ počul akýsi ženský hlas a začal sa zviechať zo zeme. „Ste v poriadku?“ obrátila svoju pozornosť k Siriusovi a v slabom svetle vychádzajúcom z hŕľky videla, ako prikývol.

„Aveline? Si to ty?“ spýtal sa neznámy a ona zostala stáť na mieste ako prikovaná, keď sa jej podarilo priradiť hlas k tvári muža, na ktorého myslela niekoľko posledných týždňov.

„Sirius? Čo ty tu? Kde sa tu berieš?“ jachtala zmätene.

„To isté by som sa mohol spýtať aj ja teba, nemyslíš?“ odpovedal na otázku otázkou a podišiel k nej tak blízko, až mu konečne mohla vidieť do tváre. „Tak veľmi si mi chýbala,“ zašepkal a ona nevedela, čo v tej chvíli robiť.

Kapitola č.27: Nesplnená úloha

Harry sedel na starej slamenej posteli, držiac za ruku malého chlapca, s ktorým sa len pred malou chvíľou zjavil na prahu liečiteľovho domu. Pri pomyslení na to, že zlyhal a stratil tak aj poslednú šancu na záchranu otcovho života, sa mu do očí tlačili slzy.

„Nedokázal som to... nemohol som to urobiť...” vravel potichu, aby nezobudil spiace dieťa.

„Čo si nedokázal?“ spýtal sa ho Kovu pokojne, nespúšťajúc z neho oči.

„Nesplnil som tvoju úlohu,“ povedal Harry tónom, akoby nechápal, že musí vysvetľovať takú zrejmú vec. „Mal som ti niečo priniesť, alebo obetovať svoj život, ani jedno som nesplnil a môj otec... nemohol by som tú poslednú skúšku zopakovať?“ spýtal sa zúfalo a prosebne hľadel na starca, ktorý zamietavo krútil hlavou. „Ale ocko... on teraz...” jachtal a v hrdle mu narástla obrovská hrča, ktorá zastavila prúd vlastných výčitiek. „Ale nemohol som tam to dieťa nechať napospas osudu... ocko to určite pochopí,“ mrmlal a znovu sa zahľadel na chlapca s pokojnou tvárou. Keď ju však prvý krát zbadal pred pár hodinami, nebola taká pokojná. Vrátil sa v spomienkach ku chvíli, keď otvoril tajné dvere v podlahe...

To čo zbadal mu vyrazilo dych. Z podzemného úkrytu naňho hľadel pár veľkých čokoládových očí zaliatych slzami. Tvár asi štvor či päť ročného dieťaťa bola ufúľaná a krátke ruky sa k nemu vzpínali s tichou žiadosťou o pomoc. Harry chvíľu ohromene stál a nevedel, čo robiť. Mal predsa zomrieť v tomto pekle, aby zachránil svojho otca, lenže nebol tu sám. Nemohol dopustiť, aby s ním zomrelo nevinné dieťa, to predsa... Trvalo možno minútu, než sa rozhodol. Natiahol ruku k chlapcovi a vytiahol ho von z jeho úkrytu.

„Všetko bude v poriadku, neboj,“ uisťoval ho a pevne si ho k sebe privinul, aby ho chránil pred stále ešte besniacim ohňom. Všetky steny okolo neho boli v plameňoch a nech hľadal ako chcel, východ nenašiel. Znovu pozrel na chlapca, ktorý sa ho krčovito držal a skrýval si uslzenú tvár do jeho pláštia. V upokojujúcom geste ho pohladkal po vlasoch a pozrel nad seba. V nízkej streche bola malá prasklina možno keby jej pomohol...

„Počúvaj ma, musíš mi pomôcť, rozumieš mi?“ spýtal sa chlapca a ten naňho zmätene pozeral. „Musíme sa odtiaľto dostať a jediná cesta von je tá diera v streche. Nepýtaj sa ma ako, ale premením sa na takého veľkého vtáka a ty naňho musíš nasadnúť a pevne sa držať, rozumieš?“

žiadal Harry a divoko sa rozkašlal v dôsledku nadýchania sa dymom. Chlapec náhlivo prikývol a v jeho očkách bolo badať strach.

„Neboj sa, maličký. Za chvíľu sme vonku,“ uistil ho Harry, hoci si tým sám nebol istý. Oheň postupoval rýchlejšie, než by si bol želal. Z kapsy vytiahol svoju hůlku a zamieril na strechu.

„*Bombarda!*“ zakričal a zakryl chlapca vlastným telom, aby ho nezasiahol zblúdilý kúsok padajúceho stropu. Diera nad ich hlavami sa zdala dostatočne veľká a jemu neostávalo iné, než premeniť sa. O malú chvíľu už pred chlapcom stál jasno červený vták, čakajúci, kým sa ho chytí. Stalo sa a on sa vzniesol do vzduchu, dávajúc pozor, aby sa čo najviac vyhol besniacim plameňom.

Len čo spoločne dopadli na zem pred drevenou chatrčou, zmizla im z dohľadu tak rýchlo, ako keď sa pred Harrym zjavila prvý krát. S obavami prezrel chlapca a okrem povrchových odrenín bol v poriadku. Jemne mu prstom zotrel slzy z tváre a uľahčene si vydýchol.

„Už je to v poriadku, si v bezpečí,“ tíšil ho a odrazu sa mu chlapča vrhlo okolo krku tak prudko, až ho zvalil na chrbát. Harry to nečakal, no rozhodne sa od neho neodtiahol. Krúživými pohybmi ho hladkal po chrbte, aby ho upokojil, keďže sa celý triasol.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa ho po chvíľke, no odpoveď nedostal. Rozhodol sa dať mu čas a premiestnil sa s ním pred dom starého liečiteľa, ktorý už na nich čakal.

„Ulož ho do postele,“ prikázal mu a starší chlapec počúvol. Sledoval, ako sa chlapcovi únavou zatvárajú oči a keď sa jeho dych ukládnul do pravidelného rytmu, doľahli naňmho vlastné výčitky. Zachránil síce toho jemu ešte stále neznáme dieťa, avšak odsúdil tak svojho otca k životu... ak vôbec prežije...

Kovu mu položil ruku na rameno a prerušil tak tok jeho spomienok. „Pod' so mnou, Harry, musíme sa porozprávať,“ prikázal a on ho ticho nasledoval.

„Chceš mi niečo k tej úlohe povedať?“ spýtal sa ho liečiteľ a vyčkával.

„Je mi to ľúto. Chcel som... naozaj som bol rozhodnutý tam zostať. Urobil by som pre ocka všetko...“

„Všimol som si,“ prikývol.

„Ale keď som tam zbadal toho chlapca... už nešlo o mňa. Musel som ho zachrániť, aj za cenu, že úlohu nesplním,“ zamumlal Harry a očami sledoval špičky svojich topánok.

„Harry, čo myslíš, čo bolo podstatou tvojej úlohy?“

Chlapec naňho na chvíľu nechápavo hľadel, no po chvíľke pokrčil ramenami. „Ja... neviem, nenašiel som tam nič, čo by mohlo mať cenu. Myslel som, že som si mal uvedomiť, čo pre mňa otec znamená a rozhodnúť sa, či som schopný preňho podstúpiť najväčšiu obeť,“ povedal potichu a Kovu neurčito pokyvoval hlavou.

„Áno, zmyslom tejto úlohy bolo pochopiť hodnotu života. Život je ten poklad, ktorý si mal objaviť. Život a silu obete,“ vysvetľoval trpezlivo. „Ale bolo v tom aj niečo viac. Toho chlapca si tam nenašiel náhodou. Rozhodol si sa obetovať vlastný život za svojho otca, ale bol si ochotný obetovať život otca pre niekoho, koho nepoznáš? Bol by si ochotný zahodiť šancu na jeho záchranu preto, aby si ušetril život nevinného dieťaťa?“

„Váhal som,“ priznal sa Harry. „Na malú chvíľu som si vravel, že otec je pre mňa dôležitejší než čokoľvek iné.“

„Možno si váhal, ale dôležité sú činy. Postavil si život nevinného dieťaťa nad život toho, koho miluješ. Učinil si správne rozhodnutie, Harry. Spoznal si silu najväčšej obete, obete ktorou tvoja matka ušetrila aj tvoj život,“ vysvetľoval.

„Takže... takže som uspel?“ spýtal sa prekvapene.

„Áno a nielen to. Zároveň s tým si splatil svoj dlh životu tým, že si daroval život rovnakým spôsobom, akým bol darovaný tebe,“ usmial sa Kovu a bol rád, že sa v chlapcovi nezmýlil.

„Myslel som...“

„Mýliť sa je ľudské, Harry a ty si len človek tak ako ja. Máš však čisté a šľachetné srdce a to ťa robí výnimočným. Zostaň aj naďalej taký aký si a keď príde čas, nebudeš musieť ľutovať žiaden zo svojich činov,“ radil mu Kovu a Harry chápavo prikývol. Stále ešte nemohol veriť tomu, že uspel vo všetkých úlohách a získal tým pomoc, o ktorú žiadal. Severus bude voľný a konečne si budú môcť dosýta vychutnávať rodinnú pohodu v zdraví a šťastí.

„Kto je vlastne ten chlapec?“ spýtal sa Harry po chvíli a zastal na prahu dverí vedúcich do skromnej izbičky.

„Je to sirota. Prišiel o svojich rodičov v tom dome, kde si ho našiel už pred troma rokmi. Zachránili ho susedia, ktorí sa oňho až donedávna starali,“ vysvetľoval a jeho pohľad spočinul na odpočívajúcom chlapcovi.

„Prečo nie je s nimi? Čo vlastne robil v tom dome?“

„Boli už starí a prišiel ich čas. Opäť je sám a pokiaľ ide o ten dom, bola to tvoja úloha, ale nemysli si, že by som ho vystavil nebezpečenstvu. Bol chránený pre prípad, že by si sa rozhodol inak,“ vysvetlil Kovu a bez mihnutia oka čelil Harryho zlostnému pohľadu. Videl v nich obžalobu za to, čo urobil chlapcovi, ale jeho svedomie bolo čisté. V každom jeho čine boli skryté úmysly a často nie len jeden.

„Čo s ním teraz bude?“

„Zostane so mnou, kým mu nenájdem novú rodinu. Takú, ktorá by ho zahrnula potrebnou láskou a starostlivosťou,“ odvetil liečiteľ a jemným posunkom zastavil prívál ďalších Harryho otázok. „Mal by si sa vyspať. Máš len pár dní na návrat domov, ak chceš svojmu otcovi pomôcť. Viem, nad čím uvažuješ a súhlasím. V tele fénixa to bude najrýchlejšie, ale nesmieš otáľať. Zajtra skoro ráno ťa očakávam pri jazierku za domom,“ informoval ho a s tými slovami zanechal Harryho osamote s chlapcom, ktorého zachránil. Harry naňho chvíľu mlčky hľadel, kým jeho viečka neotťaželi a on sa aspoň na pár hodín poddal pokojnému spánku. Po dlhom čase bol skutočne pokojný, pretože vedel, že obstál a bol už len krôčik k zdárnemu koncu.

Vstal skoro ráno a keď došiel k jazierku, Kovu už ho čakal. Sadol si vedľa neho a čakal, kým starý muž prehovorí.

„Počas plnenia troch náročných úloh si preukázal veľa výnimočných vlastností a bolo mi ctou ťa spoznať. Verím tomu, že si sa sám mnohému priučil a tieto skúsenosti v živote zúročíš,“ začal Kovu a Harry ho neprerušoval. „Toto je odmena za tvoje úsilie. Otvor to!“ prikázal, keď chlapcovi podával akýsi balíček. Harry ho opatrne otvoril a zbadal v ňom tri veci.

„Lektvar pre tvojho otca. Musí ho vypiť pred západom slnka v deň splnu, inak vieš, čo sa stane,“ vysvetľoval keď Harry vybral malý flakónik až po okraj naplnený priesačne čistou tekutinou.

„Toto je amulet z rohu jednorožca, ktorý si získal v prvej úlohe. Bol to dar pre teba a ty si ho môžeš nechať, alebo ho darovať. Jeho úlohou je chrániť svojho majiteľa a jeho rodinu,“ ukázal na druhý predmet ležiaci v balíčku a Harry si s úžasom prezeral prívesok vsadený do striebornej obruby zavesenej na jemnej retiazke.

„Teraz si vezmi do ruky tu hŕľku,“ povedal Kovu a Harry poslúchol. Pociťoval zvláštny prívál energie, keď sa jeho prsty dotkli dreva a jemu to pripomenulo deň, keď prvýkrát u Olivandera kupoval tu svoju. Tentoraz to bol ešte o niečo intenzívnejší pocit a on vzápätí pochopil, prečo.

„Viem o tvojej hŕľke a jeho spojení s Voldemortovým a som si istý, že ti

slúži viac než dobre. Sám mi ale určite dáš za pravdu, že je lepšie mať zálohu a preto je tato hŕlka rovnaká ako tvoja prvá, len s jedným malým rozdielom,” vysvetľoval Kovu.

„Pero z fénixa... je to to pero, čo som vám dal?“ uhádol Harry a na tvári sa mu roztiahol široký úsmev. „Ja... neviem, ako ti za všetko poďakovať, Kovu. Hlavne za pomoc pre ocka,” jachtal Harry a starcova dlaň dopadla na jeho rameno.

„Len zaslúžena odmena za tvoje zásluhy, nič viac, nič menej. Rád by som s tebou zotrval dlhšie, ale ak chceš prísť včas, mal by si vraziť,” poradil Kovu a Harry opäť zabalil balíček a uchoval ho do bezpečia svojho plášťa.

„Uvidíme sa ešte niekedy?“ spýtal sa odrazu a ich pohľady sa stretli. Obaja vedeli, že nie naposledy.

„Mapka, ktorá ta doviedla k tretej úlohe ti ukáže cestu,” odpovedal a potom už mlčky hľadel za rýchlo sa vzdalujúcim vtákom, letiacim tam, kam ho viedlo jeho srdce.

Kapitola č.28: Prosím...

Brian práve zápasil s jedným z otcových kotlíkov, keď sa dvere laboratória potichu otvorili a spoza nich vykukla fialová hlava jeho tety Dory.

„Zdravíčko, fešák, nechceš s tým pomôcť?“ spýtala sa veselo a hoci chlapcove očka na malú chvíľu od radosti zasvietili, vzápätí pohasli a jeho radosť vystriedal smútok.

„Rád by som, ale akoby si nevedela, že na to ocko príde a bude zle,“ odpovedal namosúrene a hodil kartáč do umývadla.

„Ale čo tam po tom, Severus sa vždy tvári akoby zjedol kaktus, ale čo oko nevidí...“ šibalsky naňho žmurkla a stačil jediný presný pohyb hŕlkou a kotlíky sa začali čistiť same.

Obaja sa skvelo zabávali, keď sa dvere s hlasným tresnutím otvorili a v nich nestál nik iný, než Severus sám, v celej svojej kráse.

„Vidím, že ťa to čistenie naozaj baví, takže si ho zopakuješ každý víkend do konca mesiaca,“ zahrnel na chlapca prísne.

„Ale ocko, ja som...“ chcel protestovať, ale otcov prísny pohľad ho umlčal.

„Teraz choď do svojej izby,“ prikázal Severus autoritatívne a len čo sa za chlapcom zavreli dvere, podišiel ku stolu, pripravený pustiť sa do varenia.

„Si naňho veľmi prísny, Severus,“ vyčítala mu Tonksová a nezaľakla sa jeho hrozivého pohľadu.

„A ty sa snažíš podkopať moju autoritu u môjho vlastného syna,“ vrátil jej.

„Nie autoritu otca, ale jedného veľmi protivného profesora. Spamätaj sa, Severus! Čo by ti to urobilo, keby si sa k nemu správal viac ako k synovi než neposlušnému študentovi?“ húdla si ďalej svoje.

„Máš pocit, že s ním jednám ako so študentom? Raz ním vskutku bude, ale ver mi, že teraz mi ide len o jedno. Chcem z neho vychovať poctivého a slušného človeka.“

„Doteraz si sa o jeho výchovu príliš nezaujímal a ver tomu či nie, Calwen to zvládla obdivuhodne,“ vybuchla, no vo chvíli, keď tie slová skĺzli z jej úst, vedela, že prestrelila. To už bol ale Severus vytočený do

krajnosti.

„Chceš tým povedať, že nie som schopný vychovať svojich synov? Oh iste, Harryho predsa vychoval Black s tým tvojim vlkodlakom, všakže? A to, že bol chlapec slušne vychovaný a poslušný si akosi opomenula, alebo si myslíš, že sa také deti rodia prirodzene?“ zrukol na ňu a jeho pohľad by mohol zabíjať.

„Samozrejme, že bol vychovaný. Akoby aj nie, keď za každú malú chybu dostal trest. A netvrď mi, že to nie je pravda... dobre viem, koľko trestov si mu udelil len za prvých pár mesiacov v prvom ročníku,“ hádala sa s ním a jej vlasy nadobúdali odtieň ohnivej červenej v dôsledku hnevu, ktorý pociťovala.

„Ani len vo sne ťa nenapadlo, že tie tresty boli zásterkou, aby som mohol stráviť chvíľu so svojim synom? To, čo bolo medzi mnou a Harrym a všetko ohľadom jeho výchovy láskavo prenechaj mne a jemu. Ak bude mať on pocit, že som mu niekedy ukrivdil, je dosť starý na to, aby mi to povedal sám. A pokiaľ ide o Briana... začína sa uňho prejavovať náhodná mágia a je treba ho usmerňovať. Naposledy nechal vybuchnúť dvere len preto, že ho Calwen vyhrešila, keď niečo vyviedol. Nemám v pláne nechať ju v tom samotnú a to, o čo sa snažím, je naučiť ho lepšiemu sebaovládaniu. Alebo sa chceš podujat' na opravy tohto domu zakaždým, keď nechá niečo vybuchnúť?“ spýtal sa ľadovým hlasom a ona by sa najradšej prepadla pod zem.

„On... on nechal vybuchnúť dvere?“

„Áno, ale čo to... žeby tento fakt unikol pozornému oku skúsenej bystrozorky?“ vysmieval sa jej.

„Severus, ja... prepáč, vážne som nemala...“ jachtala v snahe ospravedlniť sa.

„Pre tentokrát ťa ušetrím a nerozkrájam ako prísadu do lektvarov, ale nabudúce si takéto obvinenia vyprosujem,“ zavrčal podráždene a siahol po jednom z vyčistených kotlíkov. „Teraz ak dovolíš, mal by som začať pracovať, inak zostane Lupin bez svojej zvyčajnej dávky a to predsa nechceme, však?“ uškrnul sa a pohľadom ju sprevádzal až k dverám.

S pokorným výrazom v tvári ho nechala samého a šla sa pozrieť, s čím by mohla pomôcť svojej sestre.

„Zdalo sa mi to, alebo ste tam vy dvaja na seba štekali ako psi?“ spýtala sa Calwen priamo a Dora si len povzdychla.

„Je to moja chyba... povedala som niečo, čo som nemala a vlastne... môžem byť rada, že ešte žijem. Vlastne Snapea takmer nespoznávam.“

Keď došla reč na Harryho...“ neveriacky pokrútila hlavou.

„Severus na Harryho nedá dopustiť. Síce len málokedy dáva najavo svoje city, ale má ho rád, ako len otec môže mať svojho syna rád. Rovnako aj Briana a Connie, hoci nie je jeho,“ zastávala sa Calwen svojho budúceho muža.

„Zrejme sa o Harryho veľmi bojí,“ skonštatovala Dora skormútene.

„Bojí? To je slabé slovo,“ opravila ju sestra a postavila pred ňu šálku s horúcim čajom. „Obaja máme oňho strach a viem, že keby Severus mohol, už dávno by ho šiel hľadať,“ povzdychla si.

„Už čoskoro sa určite vráti,“ uistovala ju Tonksová a pohladkala ju po ruke. Calwen sa na ňu vďačne usmiala, no v očiach mala strach o celú svoju rodinu.

Sirius sedel v jednom z malých domov, ktoré boli obývané zamestnancami rezervácie a sledoval Aveline, ktorá im pripravovala raňajky.

„Ešte si mi nepovedala, prečo si tak náhle zmizla,“ začal odrazu a jej pohľad sám o sebe vravel, že by sa tejto téme najradšej vyhla.

„Neviem, či som pripravená s tebou o tom hovoriť,“ povzdychla si a podala mu hrnček s kávou.

„Aveline, už som ti povedal, čo k tebe cítim. Ja... naozaj už neviem, ako ti dokázať, že ťa mám rád a nech máš akýkoľvek problém, môžeme ho vyriešiť spoločne,“ naliehal na ňu už niekoľký krát od včerajšieho večera, kedy ho zachránila pred Poseidonom.

„Ale ten problém je vo mne a len ja ho môžem vyriešiť. Ja totiž...“ začala opatrne a ani nevedela ako, zdôverila sa mu so svojimi pocitmi vrátane zmätku, ktorý v nej panoval.

„Chápem,“ povedal Sirius a pritiahol si ju k sebe, aby ju mohol objasť. Poddala sa mu a vychutnával si teplo jeho náruče. „Potrebuješ čas, aby si si to v hlave urovnala a ja na teba nebudem naliehať. Len si pamätaj jedno, prosím,“ povedal potichu a ona naňho mlčky hľadela v očakávaní toho, čo príde.

„Lúbim ťa a chcem s tebou byť. Neviem, či na celý život alebo na pár týždňov, ale viem, že by som nám rád dal šancu. Viem, že tých pár dní s tebou bolo tým najkrajším, čo som kedy zažil a ja... nechcem ťa stratiť,“ šepkal a pozeral pritom do jej krásnych modrých očí.

„Sirius...“ chcela niečo odpovedať, no zastavil ju.

„Nechcem, aby si mi odpovedala hneď. Máš času koľko potrebuješ a ja

budem čakať, kým sa rozhodneš,“ odpovedal a letmo ju pobožkal na čelo. „Nenechaj ma čakať dlho,“ prosil na už na odchode a ona slabo prikývla.

Sirius sa rozlúčil s Charliem a nezabudol mu poďakovať za pomoc s Aveline. Bolo mu jasné, čo na nich s Albusom ušili, ale bol im za to vďačný. Nemal síce ešte vyhraté, no mal nádej a tá predsa nikdy neumiera.

Dni zostávajúce do splnu ubehli rýchlejšie, než by si Severus prial. Vyučovanie skončilo a on sedel pohrúžený do svojich myšlienok, upierajúc pohľad do plápolajúceho ohňa. Ozvalo sa klopanie a bez toho, aby sa namáhal zisťovaním, kto ho ruší, vyzval návštevníka, aby vstúpil.

„Je čas, Severus. Mali by sme vyraziť,“ povedal Albus smutne a on len stroho prikývol.

Cesta do Škriekajúcej búdy nebola o nič veselšia než samotná cesta do pekla, aspoň tak to v ten podvečer Severus cítil. Zostávalo už len pár minút do západu slnka a on vedel, čo to znamená. Ešte ani len slnko nezašlo a on už pociťoval prvé známky začínajúcej premeny. Nebolo to príjemné, ba začínalo to aj bolieť, ale on zaťal zuby, rozhodnutý nedovoliť tomu netvorovi, ktorý v ňom rástol, aby ho zlomil.

Perie ohnivého vtáka bolo premočené a stratilo zo svojej jasnosti, keď sa fénix z posledných síl vzniesol nad krajinou blízko hradu. Slnko už zapadalo a on vedel, že mu neostáva veľa času. Niečo mu vravelo, že svojho otca nájde v Škriekajúcej búde a preto zamieril priamo tam. Skrz rozbitú okennú tabuľu videl Severusa krčovito zvierajúceho okraje otlčeného stolu a netrpezlivo zaklopal na okno, aby ho vpustili dnu.

Albus nevedel, kde sa tam vzácny vták objavil tak znenazdajky, ale keď sa z fénixa stal chlapec, ktorého už takmer oplakali, na nič sa nepýtal a pribehol k Severusovi, ktorého oči sa rozšírili od úžasu, keď zbadal svojho syna.

„Harry...“ zachrčal a tvár sa mu skrivila v bolestnej grimase.

„Tu som, ocko. Všetko bude v poriadku, vydrž. Už len chvíľku...“ žiadal Harry zúfalo a prehľadával vrecká svojho plášťa, aby našiel to, čo potreboval. Trasúcou sa rukou priložil otcovi fľaštičku s lektvarom k ústam, no ten sa odrazu začal zmietiť v bolestivých krčoch a skoro mu ju vyrazil z rúk.

„Pomôžte mi s ním, pane,“ prosil Harry riaditeľa a ten chytil Severusa tak, aby mu zabránil v pohybe.

„Vypi to, ocko! Pomôže ti to, uvidíš, dôveruj mi!“ žiadal Harry

a Severus poslušne vypil celý obsah vzácneho elixíru. Avšak to čo sa stalo potom nečakal ani jeden z nich.

Oči učiteľa lektvarov sa náhle rozšírili a jeho telo sa triaslo horšie než v horúčke.

„OCKO!!!!“ vykrikol Harry zúfalo a po tvári mu stekali slzy. Nevedel, čo robiť. Malo to predsa fungovať, čo urobil zle? Čo sa pokazilo? Prišiel snáď neskoro? „Ocko, prosím, vydrž! Bojuj!“ kričal chlapec a nevnímal ruku na svojom ramene, ktorá sa ho snažila upokojiť. Nevnímal nič okolo seba, len otca, ktorý sa pred ním zmietal v bolestných kŕčoch a on nevedel, ako toto všetko dopadne.

„Prosím...” šepkal zúfalo a zvieral jeho ruku vo svojej dlani tak silno, akoby mu chcel predať zvyšky vlastnej energie, len aby to konečne ustalo a on bol v poriadku. „Prosím, ocko...”

Kapitola č.30: Čas rozhodnúť sa

Harry prespal celé tri dni a zobudil sa tesne pred večerou. Stále ešte rozospatý vyliezol z postele, prekvapený, ako sa tam ocitol a kedy sa stihol prezliecť do pyžama. Netušiac, koľko je hodín, otvoril potichu dvere do obývačky, kde sedel Severus pohrúžený do nejakej knihy.

"Áááá, šípoková ruženka sa zobudila?" privítal ho so škodoradosným úsmevom, no hneď na to si ho skúmavo prezeral. "Cítiš sa lepšie?" spýtal sa a Harry sa uškrnul.

"Nikdy mi nebolo lepšie, ale má pocit, že som prespal najumenej pol storočia," odpovedal a posadil sa na gauč vedľa otca. "A ako je tebe?"

"Výborne, odkedy mám istotu, že žiješ," odpovedal ostrejšie, než povodne chcel a zavrel knihu.

"Prepáč ocko, ale stalo sa a už na tom nič nezmeníme. Dopadlo to dobre pre všetkých, tak čo keby sme to nechali tak?" navrhol a čiernovlasý muž prikývol.

"H'ladala ťa tu slečna Weasleyová a samozrejme nesmeli chýbať ani Black s Lupinom. uistil som ich, že len spíš, no aj tak mi asi príliš neverili," poznamenal, pokrčiac ramenami.

"Hm, asi by som za nimi mal zájsť," rozhodol sa chlapec a chcel sa ísť prezliecť, no ruka na jeho ramene ho zastavila.

"Nedáme si spolu večeru? Možeš za nimi zájsť neskôr," navrhol a Harry vedel, že mu na tom veľmi záleží, hoci sa tváril, že je mu to jedno.

"Len sa prezlečiem a hneď som späť," odvetil s úsmevom a ako povedal, tak aj bolo.

Chvíľu jedli mčky a ticho prerušovalo len cinkanie príborov.

"Ako dlho ti trval návrat domov?" spýtal sa Severus so záujmom. Chcel vedieť, ako dlho trvalo Harrymu splniť všetky úlohy a koľko času strávil na ceste. Predpokladal totiž, že to bolo najväčším dôvodom jeho únavy.

"Hm, šesť či sedem dní, neviem. Trochu som stratil prehľad po štyroch dňoch bez spánku," priznal Harry a tvár mu očervenela.

"Ty si letel sedem dní na metle bez prestávky? Mal si v pláne sa zabiť?" zručol Severus a neskrýval svoje pohoršenie.

"Neletel som na metle, upokoj sa. A navyše, bol to jediný spôsob, ako to stihnúť včas. Aj tak to bolo veľmi tesné, ako iste vieš," odpovedal Harry celkom pokojne.

"Ako to myslíš, že si neletel na metle?" spýtal sa otec, ignorujúc druhú časť Harryho konštatovania.

"Hm, keď si... no v škriekajúcej búde si si to asi nevšimol, ale... stal som sa zveromágom," oznámil a dúfal, že bude naňho Severus hrdý.

Príbor s hlasným cinknutím dopadol na Severusov tanier a šokovane hľadel na svojho syna.

"Zveromágu? Kedy si stihol... aké zviera?" zaujímal sa, keď konečne znova nadobúdol vlastnú rovnováhu.

"Som Fénix a pokúšal som sa o to ešte tu na škole, ale vyšlo to až pri prvej úlohe v Afrike."

"Fénix? Neuveriteľné.... a tá prvá úloha... chceš mi o tom povedať viac?" navrhol, ale Harry vedel o čo mu ide a zamietavo pokrútil hlavou.

"Prepáč, ale myslím, že tvoja predstavivosť aj tak beží na plné obrátky, tak načo prilievať olej do ohňa. Prežil som a zvládol ich všetky, tak na to prosím nemysli," zahováral Harry. Rozhodne nemal v úmysle hovoriť otcovi o drakovi, chimére či o tom, ako sa rozhodol zomrieť v ohni.

"Aká bola svadba?" zmenil rýchlo tému, no otcov temný pohľad spôsobil, že sa takmer začal dusiť kúskom zemiaku. "Stalo... stalo sa niečo?"

"Myslíš si, že by som bol schopný oslavovať, keď ty si sa túlal ktovie kde? Svadba je vec týkajúca sa celej rodiny a ty si jej súčasťou, takže... odložili sme termín, kým sa nevrátiš," oznámil mu Severus a Harryho bodli výčitky svedomia.

"Uhm, prepáč," zamumlal.

"Neospravedlňuj sa. Vlastne som uvažoval nad tým, čo si vravel... o tej dvojitej svadbe. Ak si si to nerozmyslel, možno by som si vedel predstaviť, že to zorganizujeme naraz. Nemám príliš rád veľké oslavy a keby som to mal prežívať dvakrát, možno by mi na to nestačili zásoby upokojujúceho lektvaru. Navyše, nebol by som v centre diania len ja a to by mi viac než vyhovovalo," oznámil otec s typickým úškrnom, ktorý mu Harry opätoval.

"No... Ginny som už o ruku požiadal a súhlasila, takže... ak by chcela..." pokrčil ramenami a dojedal zvyšok večere.

"Kedy si to stihol?" nevychádzal z údivu. Ten chlapec ho ešte vždy dokáže šokovať.

"No... v tú noc, čo som odišiel. Takže... pojdem sa jej spýtať, či by s tým súhlasila a ak hej... aký termín by ti vyhovoval?"

"Možno by to šlo cez vianočné prázdniny. Dovtedy by ste stihli zariadiť všetko potrebné a nebudem si musieť brať voľno v škole," odpovedal učiteľ po chvíľke zamyslenia. Harry sa zamyslel a v duchu počítal, koľko času dovtedy zostáva.

"Fajn, to by som mohol stihnúť. Tak ja už bežím, vrátim sa asi dosť

neskoro, nemusíš na mňa čakať, len mi prezrad' heslo, aby som sa sem dostal," otočil sa už na odchode a čakal.

"Heslo je Harry," povedal potichu a obaja na seba pozreli zvláštnym pohľadom.

"Ďakujem," odpovedal Harry a neďakoval len za prezradené heslo, obaja to vedeli.

Utekal chodbami, nevšímajúc si zvedavé pohľady študentov, no pri rýchlosti, ktorou bežal takmer nestihol zabrzdiť a skoro vrazil do Brumbála so Siriusom.

"Harry, to je prekvapenie. Som rád, že sa cítiš lepšie," usmial sa naňho riaditeľ a on jeho úsmev opätoval. Vzápätí sa však ocitol v pevnom objatí svojho krstného otca.

"Sirius, veď ma zadusíš," protestoval so smiechom a zovretie povolilo.

"Nezodpovedný hlupák," zavrčal Sirius a mohlo to znieť nahnevane, no opak bol pravdou a Harry v nich videl úľavu.

"Aj ja ťa rád vidím, Sirius. Ďakujem, že si sa o ocka postaral," riekol a pri spomienke na noc so Snapeom a to, ako ho spútal sa mierne začervenal.

"No... ja..." začal ostýchavo, ale Harry nad tým len mávl rukou.

"Viem, čo sa stalo, ale urobil si to najlepšie, čo si mohol," uistil ho.

"Počuj. Sirius, rád by som sa s tebou porozprával, ale no... vieš..." jachtal Harry v snahe dostať sa čo najskor za Ginny.

"Len bež a pozdravuj ju," pochopil Sirius a otočil sa na odchod a dúfal, že sa s ním bude mocť čoskoro pozhovárať.

"Harry, ak dovolíš, šiel by som kúsok s tebou. Chcel by som s tebou chvíľku hovoriť. Nezdržím ťa dlho, viem, že slečna Weasleyová už ťa netrpezlivo čaká," uistil ho a Harry napokon prikývol.

"Sirius, prajem pekný večer a ako som povedal, vždy budeš vítaný, ak by si sa rozhodol inak," povedal čiernovlasému mužovi a keď ten prikývol na znak porozumenia, spočinula starecká ruka na chlapcovom ramene a oni kráčali chodbami starého hradu.

"Sirius chce odísť?" spýtal sa Harry prekvapene a dúfal, že to s ním nijako nesúvisí.

"Žiaľ, áno. Ale neboj sa, určite bude spokojný na mieste, kam sa chystá. Od tvojho odchodu sa totiž pár vecí zmenilo a zdá sa, že nielen mój je lásky čas," usmial sa Brumbál záhadne a žmurkol na šokovaného Harryho.

"Sirius... on..."

"Presne tak, Harry. Ale aby som ťa príliš nezdržiaval, ako som sľúbil, rád by som, aby si zvážil jednu moju ponuku. Viem, že si sa chystal

nastúpiť do bystrozorksého výcviku, ale táto škola... a nielen ona ti je v mnohom zaviazaná a bolo by mi cťou ponúknuť ti miesto učiteľa Obrany proti čiernej mágii. Teraz, keď Sirius odchádza, je voľné miesto pomocného učiteľa a ty by si si tak mohol dokončiť potrebné kurzy, aby si sa stal plne kvalifikovaným profesorom," oznámil mu a ich pohľady sa stretli.

"Čože? Ja a učiteľ?" žasol mládenec.

"Presne tak, Harry. Viedol si predsa BA a pokiaľ ide o skúsenosti, myslím, že sa nemusím obávať toho, že by si nebol vhodným kandidátom. Som si istý, že by s tým súhlasil aj Remus, ba dovoľím si tvrdiť, že by bol nadšený," pokračoval.

"Ale ja..."

"Nechcem, aby si mi odpovedal hneď. Sirius tu zostáva do Vianoc, dovtedy máš čas na rozhodnutie. Oh a Harry, ak by si si na mňa niekedy našiel čas, veľmi rád by som sa dozvedel niečo viac o tvojej výprave," žmurkol naňho a nechal šokovaného chlapca stáť pred portrétom Buclatej dámy.

"Ideš dnu, alebo sa tu budeš kochať pohľadom na moju krásu celý deň?" spýtala sa ho žena z obrazu.

"Ehm, keď ja... neviem heslo," priznal a ona sa naňho uprene zadívala.

"Ja som to vedela, no ale... že si to ty," povedala a otvorila mu priechod do nebelvírskej spoločenskej miestnosti.

Večer s Ginny bol tým pravým povzbudením, ktoré potreboval a keď súhlasila so Severusovým nápadom, aby zorganizovali dvojitzú svadbu, zdalo sa byť jeho šťastie dokonalé. Teda... až na jednu drobnosť, ale ukázalo sa, že ani s tým problém nebude.

"Tak ako si pochodil včera večer? Mám pocit, že som ťa počul prísť až okolo 4 ráno," skonštatoval Severus pri pohľade na Harryho kruhy pod očami.

"Čože? Ty.. ty si nespal?" spýtal sa prekvapene Harry.

"Spal, ale nešlo nepočuť tvoje *Deň je krásny*," škrnul sa a pri pohľade na Harryho, červeného ako paprika mal čo robiť, aby nevyprskol od smiechu. "Znamená to teda, že rozšírime zoznam hostí o pár Weasleyovcov a niekoľko tvojich obdivovateľov?" pokračoval Severus a nemohol si odpustiť drobné podpichovanie svojho syna.

"No... áno," pripustil Harry so širokým úsmevom na perách.

"Tak to gratulujem," povedal spokojne a pokračoval v jedení svojej porcie raňajok. "Smiem vedieť, aké sú tvoje ďalšie plány do budúcnosti?" spýtal sa znenazdajky, až Harrymu zabehlo. Ten otec si nedá pokoj, kým ma vážne nejakým spôsobom nezabije, pomyslel si a uškrňal sa pritom od ucha k uchu. Dokonca to bude vyzeráť ako nehoda, ak sa utopím v lyžičke od čaju, pokračoval ďalej vo svojich úvahách a

sledoval otca, ktorý si práve nalieval kávu do šálky.

"Budem tvojim novým kolegom," povedal vo chvíli, keď sa otec chystal usrknúť toho lahodne voňajúceho nápoja a nahlas sa rozosmial, keď sa Severus obľial miesto, aby sa napil.

"Čože???"

"No... riaditeľ mi ponúkol miesto pomocného učiteľa Obrany proti čiernej mágii. Budem pomáhať Remusovi a pritom si urobím ešte nejaké potrebné kurzy. Ponúkol mi to včera a dal mi čas na rozmyslenie, ale myslím, že som sa rozhodol. Budem tak mocť byť s Ginny každý deň, kým dokončí školu a pre nášho syna to tu bude nanajvýš vyhovujúce. A dokonca tu budeš aj ty, aby si našho občas prizrel, keď bude treba," pokračoval Harry vysmiaty ako Hagrid po desiatich vedrách ohnivej whisky.

"Čo mi kto primiešal do tej kávy? Zdalo sa mi, že si hovoril o nejakom tvojom synovi. nechceš m i snád' tvrdiť, že.." jachtal Severus a zdalo sa, že čoskoro omdlie.

"No... asi som ti to nepovedal, ale budem sa musieť ešte na pár dní vrátiť do Afriky. Je tam jeden chlapec... sirota a ... hovoril som o tom s Ginny a radi by sme si ho osvojili," informoval Harry otca.

"Osvojili..." opakoval šokovane. "Osvojili...uvedomuješ si, čo to znamená? Je to veľká zodpovednosť, starať sa o dieťa a vy sami ste ešte deti," oponoval Severus.

"Ak si dobre spomínam, ty sám si nebol o moc starší keď si ma vzal k sebe," nedal sa Harry.

"To bolo za iných okolností. Nemal som vtedy veľmi na výber."

"A keby si mal, urobil by si niečo inak? Viem, že si to so mnou nemal ľahké, bol som malé usmrkané decko a ty si chcel študovať a tak.."

"Rozhodol som sa dobrovoľne a nikdy som svoje rozhodnutie neolutoval. Nenechal by som ťa tým mudlom ani za nič," odpovedal Severus celkom vážne. "A pokiaľ išlo o moje vtedajšie plány do budúcnosti... nebyť teba, ktovie čo by bolo. Ale toto je celkom iné, Harry. Ak chceš, môžeš toho chlapca priviesť do našej rodiny a s Calwen sa oňho postaráme, ak inak nedáš..." navrhol, no Harry pokrútil hlavou.

"Som rozhodnutý, ocko. Viem, že sa na teba budem mocť kedykoľvek obrátiť s prosbou o pomoc a že mi vždy pomôžeš. Ty aj Calwen a preto... chcel by som to skúsiť," vysvetlil a jeho hlas znel tak naliehavo i rozhodne zároveň, že Severus nemal odvahu ho odmietnuť. Vari by mohol, po tom všetko, čo preňho Harry urobil? Kde sa v ňom berie toľko lásky a obetavosti pre druhých, pýtal sa sám seba, no odpoveď bola jednoduchá. Harry bol ako Lilly... ako jeho matka, ktorú kedysi tak veľmi ľúbil, a ktorú mu Harry deň za dňom pripomínal.

"Kedykoľvek by si potreboval pomocť, stačí povedať," uzavrel a

Harryho oči ožili radostou.

"Vďaka oci, bude z teba skvelý dedko," odpovedal Harry a len tak tak uskočil pred dobre miereným štekliacim kúzlom.

Kapitola č.31: Vyrovnáť sa s čím?

Sirius bol nadšením bez seba, keď za dverami svojho bytu zbadal Harryho.

„No konečne, už som si myslel, že si na mňa zabudol,“ privítal ho so širokým úsmevom a viedol ho dnu.

„Ja na teba? Tak ľahko sa ma nezbavíš, ale počul som, že ty sa niekam chystáš, je to pravda?“ spýtal sa Harry bez okolkov a vďačne prijal ponúkaný čaj.

„No... vlastne áno. V rezervácii, kde pracuje Charlie je jedno voľné miesto a myslím, že by som tam mohol byť užitočnejší než tu. Remus si poradí a na tých pár dní, keď bude indisponovaný ho zastúpi tvoj otec,“ odpovedal zamyslene.

„Myslím, že na zástupy si Brumbál nájde nového pomocného učiteľa,“ povedal Harry s tajomným úsmevom.

„Aj to je možné. Len dúfam, že to nebude nejaký idiot alebo nejaká semetrika, to by mi Remus asi neodpustil,“ priznal a pri pomyslení na najrôznejšie varianty mu zovrelo žalúdok úzkosťou.

„Dúfam, že nie som až taký idiot, za akého ma možno daktorí považujú a hoci ťa nenahradím dostatočne, snád' Remus nebude namietat.“

„Čože? Albus to miesto ponúkol tebe?“ spýtal sa šokovaný muž.

„No...áno, teda... snád' ti to nevadí. Ak by si chcel zostať, alebo by si sa vrátil, tak to miesto neprijmem...“

„Nie, Harry! Ak ti ho Albus ponúkol, ja nemám žiadne námietky. Mám z toho radosť, že sa to vyrieši takto jednoducho... Remus bude nadšený,“ uistil ho a na jeho tvári sa zjavil spokojný úsmev.

A otec ma bude mať neustále pod drobnohľadom... som si istý, že on je s týmto vývojom tiež spokojný,“ uškrnul sa mladší kúzelník a skúmavo si prezeral svojho krstného otca. „Ale počul som, že kým som tu nebol, nezaháľal si a našiel si si známosť. Brumbál naznačil niečo o tom, že aj ona je dôvodom tvojho odchodu, tak ako to je?“ spýtal sa a užíval si pohľad na Siriusove rozpaky.

„Ako by som to... ona si našla mňa a potom zase ja ju. Vieš, je to trochu zložité, ale máš pravdu, ten odchod s ňou súvisí. Pracuje v tej istej rezervácii ako Charlie a hoci nie je isté, že sa dáme dohromady, chcel by som jej byť nablízku,“ odpovedal ostýchavo, poukazujúc na

skutočnosť, že od Aveline stále ešte nedostal odpoveď na to, či ich vzťah dá šancu.

„A sme doma,“ uškrnul sa Harry a hodil po Siriusovi nadšený pohľad. „Dúfam, že ju privedieš na svadbu,“ dodal.

„Svadbu? Myslíš, že ma tvoj otec pozve?“

„Ak nie on, tak ja určite,“ odvetil rozhodne.

„Počkaj, Harry! Cením si to, ale o tom, koho si Snape pozve na svadbu ty nerozhoduješ a ja sa nechcem pchať tam, kde o mňa nestoja,“ pokrútil hlavou a sledoval Harryho, ktorý si prekřížil ruky na prsiach rovnako ako to robieva Severus.

„Tak za prvé, nielen ja, ale aj môj otec budeme radi, ak naše pozvanie prijmeš a za druhé, keďže aj ja sa budem ženiť, mám rovnake právo na výber pozvaných hostí ako on. A nemysli si, že sa z toho vyvlečieš,“ varoval ho chlapec a musel sa smiať pri pohľade na Siriusa, ktorý od údivu zabudol zatvoriť ústa.

„Ty... ty sa budeš ženiť? Kedy?“

„Severus navrhol, aby sme to usporiadali naraz, takže preto som včera bežal za Ginny a dohodli sme sa, že to bude cez vianočné prázdniny. A počkaj, keď zistíš, prečo sa dnes vraciam do Afriky,“ neodpustil si Harry, no keď videl vystrašený výraz v jeho tvári, rýchlo mu to vysvetlil.

„Tak to je... no... toto som vážne nečakal,“ priznal napokon Sirius, neveriacky krútiac hlavou.

„Vieš, že Severus sa na to tváril podobne? Chcelo by zväčšniť ten okamih, keď ōckovi dôjdu slová a nasadí taký výraz, ako teraz ty,“ doberal si ho chlapec a skontroloval čas. „Prepáč, Sirius, ale budem už musieť ísť. Mám sa stretnúť s riaditeľom a potrebujem, aby mi otec pomohol s prenášadlami. Teraz, keď viem kam idem, nebudem musieť stráviť len cestovaním skoro mesiac.“

„Jasné, tak len bež a teším sa na toho tvojho... syna... pri Merlinovi, to znie tak... zvláštne cudzo,“ povzdychol si starší muž a vypočul celý príbeh od Harryho odchodu, až po jeho návrat.

„Neboj sa, zvykneš si,“ uistil ho Harry a bežal do riaditeľne. Albus Brumbál už Harryho netrpezlivo očakával a so záujmom si vypočul celý príbeh od Harryho odchodu, až po jeho návrat.

„Vskutku zaujímavé, chlapče. Vždy som vravel, že sú v tebe ešte netušené schopnosti,“ usmial sa starec dobrosrdečne a Harry cítil, ako

jeho tvár začína červenať od toľkej chvály.

„Nemyslím, žeby to bolo niečo výnimočné, pane. Na mojom mieste by to spravil každý,“ oponoval.

„O nie, drahý chlapče. Nie každý má toľko odvahy a odhodlania obetovať vlastný život pre druhého. Predpokladám, že o tom nechceš svojmu otcovi hovoriť.“

„Nie pane, ocenil by som, ak tento rozhovor zostane len medzi nami. Nechcem, aby o tom niekto vedel a on už vôbec nie,“ súhlasil Harry.

„Pravdaže. Ale uvedom si jednu vec, Harry. Ako to dopadlo, keď pred tebou otec zatajil jeho príhodu s vlkami? Cítil si sa podvedený a myslel si, že ti nedôveruje. Ako myslíš, že sa bude cítiť, keď urobíš to isté, za čo si od teba vyslúžil výčitky?“ spýtal sa riaditeľ a jeho tvár bola odrazu veľmi vážna.

„Pane, ak dovoľíte, ja... je v tom trochu rozdiel. Otcove rozhodnutie nepovedať mi to ho skoro stálo život. Nemyslím vtedy, ale teraz. Keby som nevedel, čo sa mu stalo, nemohol by som mu pomôcť. Keby mi to povedal skôr, nemusel by som prísť v poslednej chvíli. A pokiaľ ide o mňa... keby vedel, čo som zamýšľal... neviem, ako by sa s tým vyrovnal,“ zamumlal Harry potichu.

„Vyrovnal s čím, Harry?“ ozval sa hlas za ním, až chlapec poskočil. S očami rozšírenými od prekvapenia pozrel na svojho otca, ktorý nebadane vošiel do riaditeľne a prepaľoval svojho syna pohľadom.

„Ocko, čo tu robíš?“ spýtal sa priškrteným hlasom.

„Hľadal som ťa. Chcel si predsa, aby som ti pomohol s tými prenášadlami a keďže som vedel, že si tu... ale nemeň tému. S čím by som sa podľa teba nevyrovnal? Čo mi tajíš? Má to niečo spoločné s tým, čo si robil v Afrike?“ spýtal sa a jeho tón nezniesol námietky.

„Ocko, prosím... o nič nejde. Je to za mnou a všetko je v poriadku, tak to nechaj tak,“ prosil Harry, no Severus pokrútil hlavou.

„Nie, Harry. Spomínaš si, čo si mi povedal pred časom? Sme rodina, otec a syn a čo sa týka mňa, týka sa aj teba. Chcel si, aby som bol k tebe úprimný a ja chcem to isté od teba. Mal si vtedy pravdu a ja chcem, aby si mi to povedal,“ vravel tichým vážnym hlasom s rukou položenou na Harryho ramene.

„Nechcem ťa tým zaťažovať, ocko. Máš svojich starostí viac než dost,“ nevzdával to chlapec, no nemal odvahu pozrieť mu do očí.

„Nehovor mi, s čím si mám a s čím nemám robiť starosti. O čo ide?“

spýtal sa prísnejšie, no Harry stále zaryto mlčal a tak sa rozhodol trochu ho k hovoru povzbudiť.

„Harry, nech sa stalo čokoľvek, si môj syn a nie je nič, čím by si ma sklamal alebo pobúril. Môžeš mi povedať čokoľvek,“ uisťoval ho a nepríjemné tušenie v ňom rástlo.

„Ja nemôžem...“ skríkol Harry a odvrátil sa od otca.

„Harry, nerozširuj medzi nami priepasť, ktorú som ja otvoril tým, že som k tebe nebol celkom úprimný. Chcem, aby to medzi nami bolo také ako kedysi, spomínaš si? Nechcem ťa stratiť,“ žiadal Severus, sám prekvapený slovami, ktoré vyšli z jeho úst.

„A o to práve ide. Skoro som... nechcel som ti ublížiť, ale zdalo sa to ako jediná možnosť. Myslel som, že je to jediná možnosť, ako ťa zachrániť. Bol som už rozhodnutý, ale...“ priznal napokon Harry zlomeným hlasom, uvedomujúc si, že týmto priznaním zatne priamo do živého.

„O čom to rozpávaš, Harry?“ spýtal sa Severus a až teraz si uvedomil, že sú tu sami. Albus sa ktovie kedy z riaditeľne vytratil, nechávajúc otca so synom osamote. Učiteľ lektvarov podišiel k chlapcovi a otočil si ho tvárou k sebe.

„Ten chlapec, ktorého chcem priviesť z Afriky... vravel som ti, že som ho zachránil, ale nevieš ako. Ja som... bol som v horiacom dome a mal som odtiaľ niečo priniesť, ale... nemohol som to nájsť a vedel som, že keď to nezískam, stratím tak poslednú nádej na pomoc pre teba. A tak som...“ nedokázal to vysloviť, no zovretie jeho ramena zosilnelo v okamihu, keď jeho otcovi došlo, ako blízko bol tomu, že o neho naozaj prišiel.

„Ale bol tam ten chlapec a nemohol som ho tam nechať. Vyniesol som ho a...“ pokračoval Harry rýchlo.

„Zachránil sám seba,“ dokončil zaňho Severus neprítomne a zťažka dosadol do voľného kresla. Harry naňho hľadel s obavami a keď si Severus skryl hlavu do dlaní, podišiel k nemu a sadol si k jeho nohám.

„Nechcem, aby si sa tým trápil, ocko. Som tu, som v poriadku, ako vidíš a dokonca do rodiny privediem nového člena. Všetko dobre dopadlo,“ upokojoval ho Harry a čakal, kým naňho pozrie.

„Prečo si to všetko robil, Harry? Keby si v tom dome zostal, nikdy... opakujem, nikdy by som si neodpustil, že si tam zomrel kvôli mne. Vravíš, že ma nechceš zraniť, ale práve to by si tým dosiahol,“ odvetil Severus trpkou.

„Spomínaš si, ako si mi včera povedal, že si nikdy neoľutoval svoje rozhodnutie vziať si ma k sebe? Ja nikdy neoľutujem svoje rozhodnutie ísť do Afriky a urobiť všetko, aby som dosiahol svoje. Tak ako si ty šesť rokov strávil skrývaním sa, aby si zachránil mňa. Je to náš údel, chrániť jeden druhého a tak to má byť,“ nedal sa Harry a na dlhú chvíľu si hľadeli do očí.

„Už to prosím nikdy nerob,“ požiadal Severus no vedel, že to od Harryho nemôže žiadať a on mu to nemôže sľúbiť. Obaja rozumeli tomu druhému a vedeli, že sa s tým musia zmieriť. Odrazu Harry siahol do vrecka a vybral z neho privesok, ktorý mu dal Kovu. Bol to ten s rohom jednorožca a vložil ho otcovi do dlane.

„Privesok z prvého rohu mladého jednorožca. Získal som ho ako dar pri prvej úlohe, behom ktorej sa zo mňa stal zveromág. Má chrániť svojho nositeľa i celú jeho rodinu. Nech ti dobre poslúži,“ povedal a Severus hodnú chvíľu prekvapene pozeral na vec vo svojej dlani.

„To nemôžem prijať. Dostal si ho ty, mal by si...”

„Je to môj svadobný dar,“ dodal Harry a Severus prikývol.

„Ďakujem,“ povedal napokon zastretým hlasom a podal Harrymu dve prenášadlá. Jedno do Afriky, do mestečka, ktoré bolo posledným záchytným bodom pred púšťou, v ktorej sa nachádzala chata liečiteľa, druhé malo Harryho preniesť späť do Prasiniek.

„Mal by si už ísť. Nemal by si toho malého nechať dlho čakať,“ poradil Severus a Harry naňho vďačne pozrel. Vzal si prenášadlá a s otcom v závese sa vydal na cestu von z hradu.

Kapitola č.32: Dar z nebies

Ešte v ten istý večer Harry našiel čo hľadal. Malá chatrč bola presne tam, kde mu jeho mapka ukázala a hoci už bolo neskoro, dvere sa otvorili a z nich vybehol malý chlapec so šťastným úsmevom na perách.

„Harry, ty si sa vlátil,“ jasal chlapec a vrhol sa mu okolo krku s takým nadšením, že ho skoro prevrátil.

„Ahoj, kamarát. Ako sa máš?“ spýtal sa Harry a rozstrapatil mu vlasy podobne, ako to kedysi robieval Severus.

„Doble, už som ša nemohol dočkať,“ šušlal chlapec a keď Harryho obdaril ďalším zo svojich úsmevom, odhalil rad zubov, v ktorom dva chýbali a spôsobovali to smiešne šušlanie.

„Ty si vedel, že prídem?“ spýtal sa Harry prekvapene a pozrel na starého liečiteľa, ktorý stál vo dverách a so záujmom ich pozoroval.

„Samozrejme, že to vedel. Predsa si mu to sľúbil v tú noc, keď si ho sem priniesol,“ ozval sa muž a Harry sa začervenal.

„Myslel som, že spí a nepočuje ma,“ priznal.

„Veru nie. Počul každé tvoje slovo a každým dňom čakal, kedy sa konečne ukážeš, však Eruanno?“ otočil sa na chlapca, ktorý natešene prikyvoval a viedol Harryho do chatrče.

„Prepáč, že som ťa nechal tak dlho čakať, ale mal som nejaké povinnosti,“ povedal Harry takmer ľútostivo, no chlapec, zvaný Eruanno sa mu vyhupol na kolena a zdalo sa, že je navýsosť spokojný.

„Telaz ma už vezmeš so sebou?“ žiadal a Harry žasol.

„Chcel by si ísť so mnou a bývať u nás?“ spýtal sa potichu a sledoval chlapcovu reakciu. Myslel, že ho bude musieť prehovárať a sľubovať, no on akoby netúžil po inom, než byť s tým, kto ho zachránil z plameňov.

„Kde bývaš? A či tam sám?“

„Nie, nie som sám. Za pár týždňov sa budem ženiť a jedno veľmi pekné a milé dievča sa stane mojou ženou. Budeme rodina,“ vysvetľoval

trpezlivo.

„Budeš moj nový ocko a ona moja mama?“ neustával chlapec s otázkami a Harry nevedel, čo na to povedať. S prosbou o pomoc sa pohľadom obrátil k šamanovi a ten len s úsmevom prikývol.

„Budem v prvom rade tvoj kamarát a ak si budeš priateľ, môžem byť tvojim otcom. A Ginny, tak sa volá to dievča ťa bude mať rada, akoby bola tvoja mama. A obaja máme svojich rodičov a kamarátov, ktorí ťa budú mať určite veľmi radi a už sa na teba doma tešia,“ odpovedal po chvíľke Harry a malý Eruanno sa k nemu pritisol a objal ho okolo pása.

„Kedy ma za nimi vezmeš?“ spýtal sa napokon ospalo a Harry ho pevne objal.

„Len čo si trochu odpočinieš a rozlúčiš sa,“ slúbil a vtisol mu letmý bozk do vlasov. Bol to zvláštny pocit, držať v náručí dieťa, ktoré si želá, aby ste boli sú časťou jeho života, ktoré chce byť súčasťou toho vášho. A hoci Eruanno nebol Harryho syn, tento krátky okamih a chlapcova úprimná radosť a nadšenie spôsobili, že mladý muž nemal najmenšie pochybnosti o svojom rozhodnutí. Chcel sa o neho starať, chcel mu dať domov, lásku, oporu a všetko ostatné, čo dieťa potrebuje. Mohol pochybovať o tom, či to bude stačiť a či mu bude dobrým otcom, no s oporou, ktorú mu v jeho rozhodnutí poskytol Severus a jeho prostredníctvom i Calwen vedel, že preňho všetci spravia čo bude v ich silách. A Harry sa rozhodne nemienil vzdať.

Na druhý deň bolo treba vybaviť pár formalít na africkom konzuláte, kde musel Harry podpísať takú horu papierov, o akej sa mu ani nesnívalo. Avšak nezdalo sa, že by mu niekto z Oddelenia sociálnej starostlivosti o deti a mládež pre kúzelnícky svet chcel robiť problémy a po tomto už stačilo len doriešiť veci na Ministerstve kúzelskej vlády v Londýne. Rozhodol sa zatiaľ pre zverenie do starostlivosti a so samotnou adopciou počkať na to, či s tým chlapec bude súhlasiť. Harry v tom však do budúcnosti nevidel problém, keďže malý Eruanno sa nemohol dočkať okamihu, kedy spozná svoju novú rodinu.

Večer, keď sa lúčil s Kovu, mal v očiach slzičky, ale odhodlane chytil Harryho ruku a prikývol na znak, že je pripravený. Harry si ho pritiahol bližšie k sebe, aby ho pevne držal pri prenášaní a obaja sa chytili starej škatule, ktorá ich mala preniesť až domov. Keď sa ocitli v Prasinkách, obostrela ich tma. Len v diaľke žiarili svetielka z hradu čnejúceho sa na kopci.

Chlapec bol z cesty ustatý a tak ho Harry vzal do náručia a niesol ho. Len čo poslal svojho Patrona s odkazom pre otca, aby ich čakal pri

bráne, pocítil ako drobné telíčko ochablo a Eruannova hlava spočinula na Harryho ramene. Prebral sa len na chvíľku, keď si ho k sebe vzal Severus a odbremenil tak svojho syna. Tichou nocou takto pospolu kráčali k hradu a v ňom zamierili k žalárom, do Severusovho bytu.

Práve vyzliekal chlapcovi plášť, ktorý podľa veľkosti určite patril Harrymu a spomenul si na to, ako kedysi zmenšoval svoje vlastné habity, aby ich prispôsobil synovi. Chlapča s vlasmi rovnako čiernymi ako on a Harry na chvíľu otvorilo oči a zahľadelo sa na neznámeho muža.

"Kto si?" spýtal sa zvedavo a spoza Severusa vykukla Harryho hlava.

"To je moj ocko, ten o ktorom som ti rozprával, spomínaš si?"

"Aha, už viem, ten čo si si myšlel, že si ho nezachlánil, keď si zachlánil mňa," odpovedal chlapec s vážnou tvárou a natiahol rúčku k Severusovej tvári. Ten na chvíľu strnul, ale keď sa jemná dlaň dotkla jeho čela, vrásky sa vyhladili a jeho tvár nadobudla pokojný výraz, ako už dávno nie.

"Keď on je moj ocko a ty si jeho ocko, to si aši moj dedko," skonštatoval chlapec pokojne a na tvári sa mu rozšíril radostný úsmev.

"Na dedka som ešte trochu mladý, pre teba budem Severus, a ako volajú teba?" spýtal sa Severus náhlivo a sprážil Harryho, ktorému cukalo kútikmi úst, prenikavým pohľadom.

"Eluanno," odpovedal chlapec hrdo, no Harry ho opravil.

"Eruanno," povedal potichu a usmial sa na chlapca. Severus sa naňho uprene zahľadel. Eruanno... áno, to meno presne chlapca vystihovalo. Bol presne tým, čím ho nazvali, darom z nebies. Len vďaka nemu sa Harry vrátil domov.

"Takže Eru," povedal a zámerne mu meno skrátil. Prísne naňho pozrel a čakal, kým bude mať jeho plnú pozornosť. "Vítam ta v našej rodine a dúfam, že sa ti u nás bude páčiť. Ale teraz je najvyšší čas ísť spať a ver mi, ja nie som taký tolerantný ako tvouj budúci otec, takže..." nechal zvyšok vety doznieť a Eru na znak súhlasu prikývol. Zašepkal želanie na dobrú noc a zavrel oči. O chvíľu už bola jeho tvár uvoľnená a on spal pokojným spánkom.

"Pri pohľade naňho by jeden neveril, že to nie je tvoj syn. Dokonca aj oči by mohol mať po Ginny," skonštatoval neskôr Severus, keď sedeli s Harrym osamote a obaja vedeli, že odteraz ich životy naberú iný smer.

V ten istý večer však nie všade vládla taká pohoda, ako medzi nimi. Takmer nik netušil, čo sa odohráva v jednej z miestností medzi Tonksovou a jej kolegom, Kingsleym Pastorkom.

"To predsa nejde, vieš aké by to malo následky? To predsa nemožeme dopustiť," rozhorčovala sa mladá žena a divoko pritom gestikulovala rukami.

"Ticho, Tonksová, inak nás prezradíš," zavrčal v odpoveď muž tmavej pleti. "Mne sa to nepáči o nič viac než tebe, ale musíme byť opatrní. Nikto sa o tom nesmie dozvedieť. Keby to vyšlo na povrch, bola by z toho veľká aféra a to si nemožeme dovoliť," mrmlal potichu.

"Nemal by o tom vedieť aspoň Brumbál a Harry so Severusom?"

"Zbláznila si sa? Vieš, ako by zareagoval Harry, o Snapeovi nehovoriac. Ale máš pravdu pokiaľ ide o Albusa. On jediný by to ešte mohool zastaviť," uvažoval starší a skúsenejší bystrozor a obaja si vymenili veľavravné pohľady.

Kapitola č.33: Na slobode

Ďalšie dni plynuli pozvoľným tempom. Malý Eru si zvykol prekvapivo rýchlo a rovnako rýchlo si získal srdce každého, koho spoznal. Dokonca i Molly Weasleyová, ktorá bola pôvodne zásadne proti svadbe zmäkla keď na ňu chlapča uprelo tie svoje oká. Nie žeby Ginny bránila vo vydaji, ale mala pocit, že majú s Harrym obaja ešte dosť času na taký dôležitý krok a ešte k tomu si v ich veku vziať cudzie dieťa do opatery... Eru však ihneď rozptýlil jej obavy a ona dala Ginny a Harrymu svoje požehnanie.

A pokiaľ šlo o vzťah Briana a Eruanna... stala sa z nich nerozlučná dvojica a mladší chlapec sa nadšene nechal viesť nápadmi a výmyslami staršieho. Boli neoddeliteľnou súčasťou rodiny a pokiaľ šlo o prípravu svadby, nesmeli chýbať, aby každý nápad neobohatili nejakým vtipným komentárom či vtipom.

Vianoce sa blížili a s nimi i deň D. Harry i Severus boli v škole v jednom kole. Sirius sa rozhodol odísť skor než mal povodne v pláne a tak Harry naskočil za jazdy do rozbehnutého vlaku. Výhodou tohto usporiadania bolo, že mal Sirius dostatok času prehovoriť Aveline, aby s ním šla na tú veľkú slávnosť.

"No tak, Aveline, tak už sa nado mnou zľutuj," prosil naliehavo a pozeral na ňu so žalosným výrazom v tvári.

"Prečo by som mala?" spýtala sa so smiechom a utekala pred ním, zabárajúc sa do mäkkého, čertsvo napadaného snehu.

"Pretože ak ešte dnes nepošlem Harrymu s odpoveďou, či si niekoho privediem, posadí ma Severus vedľa nejakej starej ropuchy," odpovedal a uprel na ňu ten najsmutnejší pohľad aký len dokázal.

"Ty moj chudáčik.... vari sa tebe dá niečo odmietnuť?" povzdychla si a prikývla na znak toho, že s ním pojde. A keďže vedela, ako veľmi mu na jej odpovedi záležalo nielen kvoli svadbe, ale aj kvoli ich ďalšiemu vzťahu, ktorý a týmto prvým kročikom začal uberať tým správnym smerom, vobec ju neprekvapilo, keď ju objal a zatočil sa s ňou tak prudko, až obaja spadli do bielej periny, ktorá pokrývala okolie. Vôbec im nevadilo, že ležia na chladnej zemi, pretože ich bozky boli také vášnivé, že rozpálili celé ich telá.

A je to tu. Deň, na ktorý všetci čakali i ktorého sa mnohí často desili. Svadba Severusa a Calwen, rovnako ako Harryho a Ginny sa mala

konať 23.12. a ten deň rozhodne nebol perný len pre snúbencov.

Celá slávnosť sa mala konať v malej dedinke, kde bývali. Väčšina hostou mala byť síce z kúzelníckeho sveta, no najmä koli Calwen sa nemohla uskutočniť v Bradaviciach a pre toľký počet hostov bol Brloh rodiny Weasleyových nie práve najvhodnejším. Zato tu... tu to bolo najlepšie. K dispozícii boli hneď dva domy, Severusov i Harryho a tak aj prípravy ženíchov a neviest prebiehali oddelene. Kým Calwen s Ginny riešili za pomoci Molly a Hermiony posledné úpravy účesov, šiat a iných ozdôb, Harry chodil nervózne po dome a obdivoval svojho otca, ktorý pokojne sedel v jednom z kresiel a uprene hľadel pred seba.

"Ako môžeš len tak pokojne sedieť, keď sa za pár hodín ženíš?" spýtal sa napokon a jeho pohľad sa stretol so Severusovým.

"Zdá sa mi to, alebo je tu niekto nervózny?" doberal si ho otec a mladý muž len záúpel v odpoveď.

"Chcem to už mať za sebou," povzdychol si Harry a prehmatával si kapsy, no to čo hľadal nikde nenašiel. "Prstene!" skríkol odrazu a začal splašene pobehovať po dome, kým ho otec nezastavil a nepodal mu malú krabičku s dvoma zlatými krúžkami zo zlata.

"Harry, ukludni sa. Nie si sám, kto je nervózny, tak ma zbytočne nedráždi," zavrčal Severus a on ihneď zmlkol.

"Pod' sem, máš tu kratavtu nakrivo. Jeden by si pomyslel, že nosenie školskej uniformy ťa naučí aspoň takú primitívnu vec ako je viazanie uzla," uškrnul sa a poupravil Harryho kravatu, ani nie preto, žeby bola naozaj nakrivo, lež aby zamestnal svoje ruky.

"Chceš niečo na upokojenie?" navrhol Severus zmierlivejšie, no Harry len pokrútil hlavou.

"To zvládnem. Keď to dokážeš ty..." uškrnul sa a v tom okamihu sa ozvalo klopanie na dvere. začali sa schádzať prví hostia a medzi nimi riaditeľ a kolegovia zo školy či Harryho priatelia.

Slávnostný obrad sa mal konať v neďalekej kaplnke a oni si mohli blahoželať ku krásnemu počasiu. Slnéčné kúče sa odrážali od čerstvého snehu, ktorý pokrýval celé údolie, okrem úzkej odhrnutej cestičky, ktorá viedla ku kaplnke a po ktorej kráčal zástup v čele s ženíchmi.

Bolo presné poludnie, keď sa kostolíkom rozozvučali prvé jemné tóny harfy a dnu vošla Calwen v bielych šatách zdobených jemnou výšivkou striebornou niťou. Kvôli zime mala na sebe pelerínku a vo vlasoch mala vpletený jednoduchý venček. Kráčala uličkou tvorenou nadšenými

hostami a k oltáru ju neviedol nik iný, než Brian. So šibalským úsmevom predal nevestu ženíchovi a zaujal svoje miesto v prvej rade.

Hneď za nimi kráčala druhá nevesta a Harry mal pocit, že sa mu to všetko len sníva. Ginny bola nádherná a on z nej nemohol spustiť zrak. Tvár bola skrytá za jemným závojom, no i tak mohol vidieť jej žiarivý úsmev, keď kráčala vedená svojim otcom a Eruannom k nemu.

„Si nádherná,“ zašepkal keď zastala tesne vedľa neho a úsmev, ktorý zdobil jeho tvár by v tej chvíli nezmazalo ani to najúčinnejšie zaklínadlo.

„Nech pristúpia svedkovia a môžeme začať,“ ozval sa kňaz a Harry sa musel veľmi premáhať, aby sa od nej odtrhol a postavil sa za svojho otca, ktorému svedčil. Po jeho boku nestál nik iný než Tonksová, ktorá vyzerala akosi... ustarane.

„Milí priatelia. Zišli sme sa tu, v tomto chráme, aby sme navždy spojili...“ slová ktoré kňaz začal odriekať, vnímal Harry akoby z veľkej diaľky, pretože Tonksová sa k nemu naklonila a čosi mu pošepkala:

„Musím ti niečo povedať,“ začala potichu.

„Teraz? Ak nás začuje otec, bude z Ginny vdova skôr, než sa za mňa vydá,“ odvrkol šeptom, no ona sa nedala odbiť.

„A preto sa pýtam teraz... ak má niekto nejaké námietky k tomuto zväzku...“ pokračoval kňaz nerušene.

„Luciusa Malfoya pustili z Azkabanu,“ vyhrkla Tonksová potichu.

„... nech prehovorí teraz, alebo mlčí navždy...“

„Nie! To nejde!“ skríkol Harry ohromene a zdesene hľadel na Tonksovú, ktorá zbledla a nielen kvôli Harryho reakcii. Všetky oči sa totiž upierali len na nich.

„Akú máte námietku, mladý muž?“ spýtal sa kňaz zaujato a až vtedy si Harry uvedomil pohľady niekoľkých párov očí, ktoré ho sledujú. Medzi nimi samozrejme najintenzívnejší... Severusov, ktorý ho prepaľoval skrz naskrz.

„Ja... ehm, prepáčte... to, to nebola námietka. Nemám nič proti... ja chcem, aby sa konečne zobrali a... chcel som len... že to nejde, aby mal niekto nejakú námietku. Tí dvaja sú predsa stvorení jeden pre druhého,“ jachtal Harry a kajúcne pozrel na otca.

„Ste si istý?“ uistoval sa kňaz a Harry horlivo prikyvoval.

„Samozrejme, sú to moji rodičia a chcem, aby sme boli konečne normálna šťastná rodina, tak prosím pokračujte,“ pritakal a keď sa tak stalo, vrhol Harry na Tonksovú nahnevaný pohľad.

„Ty si vieš vybrať okamih,“ zavrčal.

„Prepáč, ale myslela som, žeby ste to mali vedieť. Musím to povedať aj Severusovi.“

„Nie... dnes nie. Dopraj mu aspoň jeden deň šťastia,“ zastavil ju Harry a pozrel na otca, ktorý sa skutočne tváril nanajvýš spokojne. Calwen mu práve povedala svoje áno a ich dvoch už nemohlo nič rozdeliť.

„Poviem mu to sám hneď zajtra, ale dnes to nechaj tak. Kto o tom vie?“

„Albus a Kingsley, dávajú pozor, aby šlo všetko hladko,“ uistila ho a on prikývol. Aj on bude obozretný, ale dúfal, že tento deň bude pre nich nezabudnuteľný.

V tej chvíli ani len netušil, akú má pravdu.

Zvyšok obradu, keď si svoje áno povedali aj Ginny s Harrym, prebehol v úplnom poriadku a dva šťastné páry nasledované množstvom hostí sa odobrali na pripravenú hostinu.

Zábava bola v plnom prúde a Harry sa až doteraz úspešne vyhýbal otcovi, ktorý určite nezabudol na jeho malé faux-pas.

„Môžeš na slovíčko?“ spýtal sa, keď sa na chvíľu ocitli sami v rohu obývačky a Harry naprázdno prehltol.

„Mohol by si mi láskavo vysvetliť, čo to malo znamenať a o čom ste si to tam s Tonksovou celý obrad šuškali?“ spýtal sa nevrlo a Harry pre istotu uzavrel svoju myseľ, ak by otca napadlo odhaliť jeho lož týmto spôsobom.

„Ako som vravel... len som sa snažil dať najavo, že ktokoľvek by mal námietky, bude mať čo dočinenia so mnou,“ snažil sa to zahovoriť, ale vedel, že otec sa len tak ľahko nevzdáva.

„Tomu mám veriť? Chcem vedieť, čo sa stalo. Určite to nebolo niečo bezvýznamné, pretože si sa tváril, akoby si videl Voldemorta vstať z hrobu,“ poznamenal a Harry zbledol.

„Myslíš, že je dnes vhodný deň na takéto žarty, ocko? Práve si sa oženil a máš sa z toho tešiť, nie tu vymýšľať nejaké hororové scenáre,“

namietal Harry a dúfal, že to nechajú tak.

„Povedal by si mi, keby sa niečo dialo, však?“ spýtal sa napokon Severus a skúmavo si ho prezeral.

„Samozrejme. Sľubujem, že zajtra ti poviem všetko, ale dnes choď za Calwen a užívaj si tento deň,“ sľúbil Harry a s úľavou sledoval otca, ktorý skutočne vyhládal svoju manželku a začal sa s ňou zvrtať v rytme valčíka.

„Si akýsi zamyslený, zlatko,“ ozvalo sa za ním a on pozrel do tváre svojej manželky.

„To nič, Ginny. Nič sa nedeje,“ klamal a klamal tým aj sám seba. Celý čas trpol, čo všetko sa môže stať.

„Naozaj mi to nechceš povedať?“ žiadala jemne a pozrela do milovaných očí.

„Lucius Malfoy je vonku... bojím sa, aby sa tu neukázal,“ priznal napokon a ona ho pevne objala. Aj ona mala strach, ale nemohli dovoliť, aby ich ovládol. Inak by nerobili celý život nič iné, len trpeli obavami, čo sa stane.

„Skús na to nemyslieť,“ poradila mu a po očku pokukovala po tancujúcej dvojici. „Venuješ mi náš prvý manželský tanec?“ spýtala sa zvesela a on nedokázal odmietnuť, hoci v tanci nevynikal.

Schylovalo sa k večeru a Severus si všimol, že už nejakú dobu nevidel Briana ani Erua. Spýtal sa teda Calwen, či ich nevidela a keď zistili, že skutočne v sále nie sú, usmiala sa a vykukla z okna.

„Myslím, že viem kde ich hľadať,“ povedala a vykročila k dverám, aby tých dvoch zatúlaných nezbedníkov priviedla späť.

„Ja pre nich zájdem,“ ponúkol sa Severus, no ona len pokrútila hlavou.

„Postaraj sa o našich hostí, hneď som späť. Potrebujem sa trochu nadýchať vzduchu,“ odvetila a letmo ho pobozkala. Sledoval, ako kráča dolu úzkym chodníčkom a chcel sa za ňou pustiť, no napokon sa tej myšlienky vzdal a odišiel do kuchyne, kde si tiež potreboval trochu vydýchnuť. Nebol zvyknutý na také oslavy a toľko ľudí v jeho dome... zajtra zrejme bude potrebovať riadnu dávku lektvaru na bolesť hlavy.

„Máš to tu pekné, Severus,“ ozval sa ľadový hlas od dverí a on strnul na mieste. To predsa nie je možné... nie, to musí byť len zlý sen,

pomyslel si a opatrne sa otočil smerom ku dverám. Avšak sen nebol snom, lež krutou skutočnosťou. Vo dverách jeho kuchyne nestál nik iný než Lucius Malfoy v celej svojej kráse. Tvár mal chudšiu a prepadnutú, zrejme mu pobyt v Azkabane dal zabráť, ale nenávisťný úškrn na jeho tvári naznačoval, že toto nebude len zdvorilostná návšteva.

„Nemáš náhodou hniť v Azkabane?“ spýtal sa a snažil sa zostať pokojný. Nenápadne v ruke zovrel svoju hŕľku a premýšľal, ako dať správnu Albusovi a ostatným, ktorí sú vo vedľajšej miestnosti.

„Neunúvaj sa, Severus. Som tu len na skok. Prišiel som ti len popriať veľa šťastia,“ odpovedal pokojne pri pohľade na hŕľku v Severusovej dlani.

„Vypadni z môjho domu a nikdy viac sa nevracaj,“ zrúkol čiernovlasý muž a prepaľoval Luciusa pohľadom.

„Veď už idem, priateľu... oh a dúfam, že si ten svojej rozkošnej mačičke povedal zbohom! Je to veľmi smutné, prísť o ňu v deň svadby, však? Ale Severus... život je krutý,“ uškrnul sa a v tom momente sa s hlasným puknutím odmiestnil.

„Čo si jej urobil, ty bastard?“ vykrikoval Severus, no odpovede sa nedočkal. Rýchlo prebehol pomedzi zmätených hostí a rútil sa ku dverám, aby vzápätí zistil, že dom v ktorom sa nachádzala jeho žena a syn je v plameňoch.

„Calwen, NIE!!! Brian!“ zvolal zúfalo a rozbehol sa cestičkou k domu, nasledovaný všetkými prítomnými.

Harry sa bez meškania premenil na fénixa a vďaka svojej rýchlosti bol v horiacom dome takmer okamžite.

Vysoké plamene pohltili celý objekt a bolo nemožné, aby v ňom niekto prežil. Mnoho kúzelníkov, vrátane samotného Albusa Brumbála sa ho snažilo uhasiť, no zbytočne. Nič nepomáhalo a Severus sa zúfalo zmietal v zajatí Remusa a Sírusa, ktorí mu bránili vrhnúť sa priamo dnu.

„Pustte ma, je tam moja rodina!“ kričal, no držali ho pevne a s hrôzou čakali, kedy sa odtiaľ vráti Harry. Ten jediný v podobe fénixa mal šancu na záchranu, ale v tej chvíli... okolím sa rozľahol hlasný výbuch a tlaková vlna odhodila všetkých o pár metrov ďalej.

„Nieeeeeee!!!“ zvolal Severus zúfalo a s očami naplnenými slzami, upretými na horiace trosky domu padol na kolená.

Kapitola č.34: Prívesok ochrany - 1. časť

Severus Snape bol šialený od strachu a zúfalstva. Celá jeho rodina bola uväznená v horiacom dome. Prečo len tam nechal ísť Calwen samu? A prečo tam šiel Brian a Eru? A teraz ešte aj Harry... Harry, ten je predsa fénix, on by mohol... ale ten výbuch bol príliš silný a proti nemu je aj ohnivý vták bezbranný. Navyše... nech to bolo akokoľvek, Harry by nikdy nedokázal znova povstať z popola. Nie... to nemôže dopustiť. Nemôže ich stratiť, musí sa predsa dať niečo robiť... s týmito myšlienkami sa vyštveral na nohy, rozhodnutý vrhnúť sa do plameňov a zomrieť s nimi, ak sa mu ich nepodarí zachrániť. Lenže dva páry pevných rúk ho zachytili práve včas a on sa opäť zrútil na zem, stratený vo svojej bolesti.

„Pomôžte mi!“ ozval sa odkiaľsi slabý ženský hlas a všetky hlavy sa otočili tým smerom. Calwen niesla v náručí telo svojho syna a s vypätím posledných síl napoly kráčala, napoly bežala k nim. Za ňou cupital malý chlapec s tvárou ufúľanou od dymu a sĺz, a vrhol sa k Ginny, ktorá ho k sebe pevne privinula.

„Calwen! Brian! Pre Merlina... ty žiješ,“ vydýchol Severus úľavou a nová vlna energie prešla jeho telom, keď bežal k nej a tuho ju objal. Vzal jej Briana a opatrne ho položil na zem.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Albus, podopierajúc Calwen.

„Bola som sotva pri dverách, keď začalo horieť a počula som chlapcov volať o pomoc. Dvere však boli v plameňoch a ja som sa k nim nemohla dostať,“ vysvetľovala a sledovala svojho manžela, ktorý prezeral Brianove zranenia.

„Obišla som to z druhej strany, keď sa dnu vrhol akýsi žiarivo červený vták a pomedzi oheň som videla, že je pri nich. Každý bol inde a on ich nemohol vziať naraz, preto vzal najprv Briana, ktorý bol zavalený pod starou skriňou. To jediné ho chránilo pred ohňom,“ pokračovala a klakla si na zem, tuho stískajúc Brianovu ruku.

„A čo Eru?“ spýtal sa znova starý muž.

„Priniesol Briana až ku mne a vrátil sa po Erua. Tomu nič nebolo, ale nemohol sa dostať von cez plamene. Ten vták ho priniesol až skoro k východu, no potom sa dom začal rúcať,“ spomínala Calwen a s úľavou si vydýchla, keď Brian otvoril oči a ticho zastonal.

„Len pokojne, postarám sa o teba,“ oslovil ho otec mäkko a skúmal, či jeho syn nemá nejaké vnútorné zranenia.

„A kde je Harry?“ ozvala sa Ginny a hlas sa jej triasol.

„Harry? Ten tam predsa nebol,“ odpovedala zmätene Calwen. Doteraz netušila, kto bol ten krásny vták - záchranca.

„Harry bol ten vták, čo ich zachránil. Kde je?“ vysvetlil Severus a premkla ho hrozná predtucha.

„Nie... to predsa... och bože,“ jachtala Calwen a začala sa otriasať po náporom vzlykov.

„Calwen, čo bolo ďalej?“ spýtal sa Severus priškrteným hlasom a privinul si ju k sebe. Miesto nej ale odpovedal Eru.

„Už šme boli pli dvelách, keď na ocka spadol taký veľký kus zo stlechy a on tam zostal ležať,“ fňukal chlapec a nepúšťal sa svojej novej mamy.

„Eru dopadol len pár krokov odo mňa, tak som ho rýchlo vzala a utiekla som s nimi práve vo chvíli, keď to vybuchlo. ON... on tam... zostal,“ plakala a cítila, ako zovretie okolo jej ramien zosilnelo.

„Harry... nie, môj Harry... NIEEEE!“ vykrikla Ginny zúfalo a zosunula sa k zemi. Ak sa doteraz len bála, teraz bola viac než zúfalá.

„Albus... urob niečo!“ prosil Severus zlomene a jeho pohľad prechádzal z riaditeľa na dom, v ktorom zostal jeho starší syn. Opäť sa obetoval... tentoraz aby zachránil Calwen, Briana a Erua... opäť z horiaceho domu, no teraz ho zrejme šťastie opustilo. Prečo?

Zdalo sa, že oheň utícha, ale zdanie občas klame a dedinou otriasol ďalší výbuch. Teraz už nebolo pochyb, že je koniec.

„Brian potrebuje pár lektvarov,“ skonštatoval Severus duto a vzal syna do náručia. „Ty si v poriadku?“ spýtal sa Calwen a tá len mlčky prikývla.

„Vezmeme ho do nemocnice?“ navrhla, no on len pokrútil hlavou.

„Má len pár odrenín, zlomené zápästie a vyvrtnutý členok. Všetko potrebné mám doma,“ odpovedal a vzal chlapca na ruky. „Neboj sa, kamarát. O chvíľu budeš v poriadku,“ sľúbil mu a ich pohľady sa stretli.

„Ocko... vráti sa Harry?“ spýtal sa opatrne a len ťažko potláčal slzy, ktoré si razili cestičku z jeho očí.

„Vezmem ťa domov,“ povedal Severus miesto odpovede a spýtavo pozrel na Albusa, ktorý sa práve vracal z obhliadky trosiek domu. Oheň už uhasili, no po Harrym ani stopy.

„Je mi to ľúto, Severus,“ povedal potichu a potom podišiel

k Weasleyvcom, ktorí utešovali Ginny. Čiernovlasý muž vrhol dlhý pohľad jej smerom a vedel, že cíti rovnakú prázdnotu, ktorá naplnila jeho vlastné vnútro. S mladším synom v náručí sa premiestnil domov, kde ho spolu s Calwen ošetrili a uložili do postele.

Kapitola č.35: : Prívesok ochrany - 2. časť

Severus stále ešte sedel pri Brianovej posteli, keď prišiel Albus a požiadal ho o upokojujúci lektvar nielen pre Ginny, ale i pre Erua. Ten chlapec zažil veľký šok a bolo udivujúce, že sa ešte psychicky nezrútil po tom, čo práve prežil tretí veľký požiar. Podal riaditeľovi jeden z najúčinnějších lektvarov a pridal k nemu aj Bezsenný spánok. Sám na tom nebol najlepšie, ale jemu by teraz pomohlo jediné... chcel zomrieť. Mal to byť on, nie Harry. Ten chlapec mal celý život pred sebou a predsa... zažil toho viac, než ktokoľvek iný v jeho veku.

„Zostaneš tu?“ spýtal sa Calwen, ktorá mlčky prikývla. Prehodil jej cez ramená deku a vtisol jej bozk do vlasov. „Musím ísť trochu na vzduch,“ oznámil jej a potichu vyšiel z izby. Zastavil sa až na schodoch na verande, kde sa posadil a uprene hľadel do tmy.

V diaľke sa matne mihali svetlá z pochodní a hŕlok, ako jeho priatelia a kolegovia prehľadávali okolie vyhoreného domu. Hľadali telo chlapca, ktorý už toľko krát prežil. On však nebol schopný pridať sa k nim. Báł sa toho, čo by mohol nájsť... toho, čo nechcel nájsť.

„Smiem si prisadnúť?“ spýtal sa Albus a nečakajúc na odpoveď si prisadol vedľa neho a použil na oboch ohrievacie zaklínadlo. „Ako sa cítiš, Severus? Mal by si si tiež trochu oddýchnuť.“

„Keď Lilly zomrela a ja som si k sebe vzal Harryho, nikdy ma ani len nenapadlo, ako to všetko dopadne. Prestahoval som sa s ním sem a v tom dome...“ zahľadel sa na tlejúce trosky. „Na tej lúke za domom naháňal motýle a strašne sa mračil, keď mu nejaký uletel rovno pred nosom. Pri tom lesíku sa učil lietať a... prečo on, Albus? Sľúbil som, že ho ochránim a nedovolím nikomu, aby mu ublížil a pritom... ja som mu ublížil najviac,“ mumlal zlomeným hlasom a skryl si tvár do dlaní. Cítil priateľovu ruku na svojom ramene, no nebolo nič, čo by zmiernilo jeho bolesť zo straty dieťaťa.

„Harry by s tebou nesúhlasil. Dal si mu všetko čo potreboval a hoci vaša situácia nikdy nebola práve ideálna, bol šťastný a hrdý na to, že je tvoj syn,“ chlácholil ho Albus a jeho hlas znel rovnako smutne.

„Mal som to byť ja...“

„Takto nehovor, Severus. Máš rodinu, ktorá ťa potrebuje. Tvoja žena a syn...“

„A on ju snád' nemá? Čo si chudák to dievča počne? Stať sa vdovou v deň svadby... a ten malý... už dvakrát prišiel o rodinu,“ zvolal zúfalo a

jeho oči boli naplnené toľkou bolesťou, ako ešte nikdy predtým.

„Pán profesor, rýchlo!“ ozvalo sa od cesty a obaja, Severus i Albus, zbehli po schodoch a mierili k chodníku, kde stál Hagrid a v náručí niesol bezvládne telo vtáka fénixa. „Ten výbuch ho musel vyhodiť z domu. Našiel som ho pekný kus odtiaľ smerom k lesu,“ vysvetľoval poloobor.

„Pre Merlina,“ zašepkal Severus a vrhol sa k nemu. „Ešte dýcha!“ vykrikol a vbehol s ním do obývačky, kde ho položil na gauč. Privolať si svoju lekárníčku a sklonil sa nad Harryho, stále ešte premeneného na zviera.

„Nemôžem mu pomôcť, kým sa nepremení,“ zamumlal Severus a jemne ho pohladkal po zničenom perí. „Harry... ak ma počuješ, prosím, premeň sa!“ žiadal chlapca potichu a čakal, no zdalo sa, že ho nevníma.

„No tak, Harry, už si v bezpečí. To som ja, otec... prosím ťa, synak, premeň sa, nech ti môžem pomôcť!“ trval na svojom a pocítil, ako sa telo pod jeho rukami naplo a z vtáčieho sa začalo formovať ľudské.

„To je ono, výborne Harry, len bojuj! Vydrž, postarám sa o teba,“ utešoval ho Severus a len čo bola premena kompletná, pustil sa do práce. Nie nadarmo bol vyštudovaný liečiteľ a najlepší odborník na lektvary. Trvalo asi hodinu, kým ho dal ako tak do poriadku a behom tej hodiny mu Albus zaistil súkromie. Nanešťastie, Ginny bola v tej chvíli pod vplyvom veľmi silného utišujúceho prostriedku a spala, takže jej nemohli povedať, že Harry žije. Tí, ktorí to však vedeli si nahlas vydýchli a s napätím čakali, čo bude ďalej.

„Teraz to nevzdávaj, Harry,“ prihováral sa mu Severus, sediac pri chlapcovi v bezvedomí. „Už nemáš zodpovednosť len za seba. Tam hore na teba čaká tvoja žena a syn, a obaja ťa potrebujú. My všetci ťa potrebujeme...“ šepkal a hladkal ho po ruke.

„Ocko...“ ozval sa ichý hlas a Harry otvoril oči.

„Tu som, Harry. Ako sa cítiš?“ spýtal sa a skontroloval jeho stav.

„Akoby na mňa spadol najmenej celý dom. Sú všetci v poriadku?“ pokúsil sa vtipkovať, no tvár sa mu skrivila od bolesti.

„Že by to bolo tým, že na teba skutočne spadol?“ uškrnul sa Severus, ale neskutočne mu odľahlo. Priložil chlapcovi k ústam fľaštičku s lektvarom proti bolesti a on a po chvíli uvoľnil. „Všetci sú v poriadku len vďaka tebe. Brian je trochu potlčený a Eru s Calwen prežili šok, ale sú v poriadku,“ uistil ho.

„Ďakujem,“ zašepkal unavene a oči sa mu zatvárali.

„Ja ďakujem. Zase si sa hral na hrdinu, ale nebyť teba... zdá sa, že ten tvoj ochranný prívesok nebol práve najúčinnnejší,“ poznamenal a siahol pod košeľu, kde na jeho hrudi odpočíval prívesok z rohu jednorožca.

„Myslím, že práve naopak. Nebyť toho prívesku, asi by si teraz organizoval niekoľko násobný pohreb,“ zamumlal Harry a Severusov výraz potemnel.

„Ty si vedel, že je vonku z Azkabanu?“ spýtal sa poukazujúc na Luciusovu úlohu v ich nešťastí.

„Tonksová mi to povedala dnes v kostole,“ priznal unavene a ich pohľady sa stretli. „Prepáč, ale myslel som, že to do zajtra počká. Nechcel som ti skaziť deň.“

„Tým sa netráp, aj keby som to vedel, tomu čo sa stalo by som zrejme nezabránil. Ale prisahám, že to tomu bastardovi nedarujem. Keby sa vám niečo stalo...“ zarazil sa. Nechcel na to ani len pomyslieť.

„Sme v poriadku, na ničom inom nezáleží a Malfoy zaplatí, to sa neboj,“ uistil ho Harry a jeho hlas slabol. „Ocko... kde je Ginny?“ spýtal sa a prosebne naňho pozrel.

„Dal som jej niečo na uklúnenie a asi spí. Aj ty by si mal. Príde za tebou len čo to bude možné,“ sľúbil a sledoval, ako sa Harryho tvár uvoľnila.

Trvalo pár dní, kým sa všetci spamätali z tejto nešťastnej udalosti, ale podarilo sa im to najmä vďaka podpore priateľov a príbuzných. Ich najväčším spoločným darom v tie Vianoce bol fakt, že sú spolu živí a šťastní. A keď sa Severus s Harrym dozvedeli, že Lucius Malfoy zostane hniť v Azkabane až naveky, bez ohľadu na to, koho podplatí, zdalo sa, že ich šťastie je dokonalé.

Epilóg- o šesť mesiacov neskôr

Slnko na oblohe príjemne hrialo a bol deň ako stvorený na výlet. Harry sedel s Eruannom pri jazere a sledoval, ako sa chlapec vznáša na metle asi meter nad zemou.

„Kedy už mamička príde?“ spýtal sa Eru a Harry pozrel na svoje hodinky.

„Mala by tu byť každú chvíľu. Nechceš už tú metlu odložiť a ísť jej naproti?“ spýtal sa Harry a chlapec nemal žiadne námietky. Spoločne vykročili k hradu, kde prebiehali posledné skúšky a spoza dverí učebne lektvarov vyšla mladá dievčina so spokojným úsmevom na perách.

„Tak ako? Neboli na teba príliš zlí?“ spýtal sa Harry a letmo ju pobožkal na privítanie.

„Nepohoršujte mi tu študentov, vy dve hrdličky a mimochodom, kedy som ja na ňu bol zlý?“ ozval sa hlas za ich chrbtom a profesor lektvarov si ich premeriaval s typickým úškrnom.

„Čo ja viem? Bola to skôr rečnícka otázka. Tak ako si dopadla?“ spýtal sa Harry svojej ženy a pevne ju k sebe privinul, nedbajúc na zvedavé pohľady študentov. Bol síce ich profesor, hoci len pomocný, no v tejto chvíli ho zaujímala len ona.

„Výsledky budú až za pár týždňov, Harry,“ odpovedala s úsmevom a sklonila sa k malému chlapcovi netrpezlivo postávajúcemu za Harrym.

„Tak čo, pôjdeme na tú zmrzlinu?“ spýtala sa ho a očká dieťaťa razom ožili.

„Vidím, že som tu zbytočný, tak teda pôjdem. Mimochodom Ginny, tvoj lektvar bol bezchybný,“ ozval sa Severus a keď rýchlymi krokmi kráčal smerom ku svojmu bytu, plášť za ním majestátne vial ako zvyčajne.

„Takže to vyzerá na excelentný výkon. To sa musí osláviť,“ skonštatoval Harry nadšene a viedol svoju malú rodinku von z hradu, v ústrety peknému popoludní.

„A dôvod na oslavu nie je len jeden,“ usmiala sa tajomne, no keď sa chcel spýtať, čo má na mysli, vynorila sa na ceste pred nimi dvojica, ktorá im už z diaľky mávala.

„Ahojte, čo vy tu?“ spýtal sa Harry prekvapene svojho krstného otca, ktorý kráčal k hradu, ruku v ruke s Aveline.

„Prišli sme vás pozrieť. Je Remus v škole?“ spýtal sa Sirius a rozstrapatil Eruannovi vlasy.

„Myslím, že ho tam niekde nájdeš, ale poznáš to... koniec roka a záverečné skúšky,“ odpovedal Harry s úškrnom.

„Ešte že má takého skvelého pmocníka, však? No ale keď už sme sa stretli... chceli by sme vás s Aveline pozvať na našu svadbu,“ oznámil im radostne a Harry mu nadšene blahoželal.

„Tak si ho teda vzala na milosť?“ spýtal sa mladej ženy a objal ju.

„Akoby si ho nepoznal. Raz na mňa uprie tie svoje psie oči a som celá namäko,“ zasmiala sa a vyvolala všeobecné pobavenie.

„No ale... ak mám prísť na tú svadbu, musíš mi niečo sľúbiť, Sirius,“ povedal Harry naoko vážne.

„O čo ide?“ spýtal sa starší muž a spozornel.

„Hlavne žiadnu dračiu družičku,“ uškrnul sa Harry a Ginny od smiechu vyhrkli slzy.

„Škoda, chcel som Poseidona za svedka, ale že si to ty, Harry... požiadam Remusa,“ odvetil napokon a ešte chvíľu sa spolu rozprávali, kým Eru nezačal netrpezlivo prešľapovať z nohy na nohu a pripomínať svojmu adoptívnemu otcovi, že mu sľúbili zmrzlinu.

Keď v ten večer sedeli Harry a Ginny na pohodlnom gauči v ich byte, ktorý im riaditeľ pridelil, spomenul si Harry na jej záhadné slová.

„Ako si to myslela s tým ďalším dôvodom na oslavu?“ spýtal sa odrazu a ona sa zapýrila.

„Harry, vieš ja... ako by sa ti páčilo, keby sme mali vlastné dieťa?“ spýtala sa tak potichu, až Harrymu chvíľu trvalo, kým si uvedomil, čo práve povedala.

„Chceš povedať... ty... my... my budeme mať dieťa?“ jachtal prekvapene.

„Myslím, že áno. Si rád?“

„Rád? Ja či som rád? Ginny, ako sa na niečo také môžeš pýtať,“ neveriacky krútil hlavou. „Ja... neviem, čo na to povedať. Ľúbim ťa, Ginny a v tejto chvíli som ten najšťastnejší muž na svete,“ šepol jej do ucha a nežne ju pobožkal.

„Jeeeeeeee, takže budem mať bračeka alebo sestričku?“ ozval sa detský hlások od dverí, spoza ktorých vykukovala čierna hlava.

„Ty ešte nespíš?“ začudovali sa obaja.

„Ehm... nechce sa mi,“ priznalo chlapča.

„Pod' sem,“ zavola ho Harry a ukázal na miesto medzi nimi. Eru ani chvíľu nezaváhal a razom bol pri nich.

„Chcel by si mať súrodenca?“ spýtala sa Ginny a jemne mu prehrabávala vlásy.

„Chcel, ale...“ na chvíľku sa zarazil a zamračil sa.

„Čo sa deje, Eru?“ spýtal sa Harry a natočil sa tak, aby chlapcovi videl do očí.

„Keď budete mať svoje bábo... budem môcť zostať s vami?“ vyslovil svoje obavy a ani netušil ako, ocitol sa v pevnom objatí.

„Aj keby sme mali päť ďalších detí, zostaneš s nami. Máme ťa radi a si náš syn, nech sa deje čokoľvek. Nikdy ťa neopustíme, maličký,“ uisťoval ho Harry a zdalo sa, že chlapcovi to stačí.

„Aj ja vás mám rád,“ odpovedal a zoširoka zívól.

„Je čas ísť do postele, drobec. Tak pod',“ rozhodne povedal Harry a vzal chlapca do náručia, aby ho uložil do postielky. Ešte hodnú chvíľu po tom, čo Eru zaspal ho pozoroval. Za posledný polrok sa jeho život od základov zmenil. Oženil sa, vychovával tohoto chlapca a teraz ako sa zdalo, bolo ďalšie dieťa na ceste. Harry dospel a vedel, čo je preňho v živote najdôležitejšie a čoho sa nikdy nechce vzdať. Rodina bola preňho všetkým a teraz viac než kedykoľvek predtým chápal otcove obavy, keď na oblohe ich života začali sťahovať mračná. Bol však rozhodnutý zahnať každú búrku a dúfal, že bude jeho rodina šťastná, tak ako si zaslúži.

KONIEC